

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΑΡΧΑΙΩΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΥΜΝΩΝ

Εισαγωγή – μετάφραση – σχόλια
Σταύρος Γκιργκένης

Πρόλογος
Θ. Μαυρόπουλος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΖΗΤΡΟΣ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΔΡΙΑ

Ἄδριά βαθύπλου, πόθεν ἄρξομαι
 ὑμνεῖν σε, μεσαιπόλε πόντου;
 πῶς ἢ τίς ἔτικτέ σε παγά
 ἢ πῶς τὸ πανόλβιον ὕδωρ
 χθονὶ μὴ περικειμένον ἴσταται;
 οὐ γὰρ βλέπετ' ἔνθεν ἀπορροά,
 οὐ βουκόλος, οὐ γένος ὀρνέων,
 οὐ μηκάσι σύρισε ποιμήν·
 ἔνθ' ὕδατα καὶ πλατύς ἀήρ.
 χορὸς εἰς σὲ πάλιν κέκλιτ' ἀστέρων
 καὶ κέντρα φαεινὰ σελάνας
 καὶ Πλειάδος ἀστέρες εὐγενεῖς.
 δὸς ἰδεῖν χθόνα, δέσποτα, καὶ πόλιν,
 ἀνέμους δὸς ἀπήμονας εὐδίους·
 καὶ μητέρα γῆν ἐσιδὼν πόλιν
 τότε σοι νεβρὸν εὐχερω θύσω.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΔΡΙΑ

Ἀδρία με τα βαθιά νερά, από πού ν' αρχίσω
 τον ύμνο σου πέλαγος στου ωκεανού· τη μέση που πλέεις;³
 Να πω ποια είναι η πηγή που σε γέννησε
 ή πώς τρισμακάριστο στέκει το νερό
 χωρίς να το περιβάλλει η γη;
 Εδώ δε θα δεις πηγών ρεύματα⁴,
 ούτε βουκόλους, ούτε των πουλιών τη γενιά,
 κι ο βοσκός δε σφυρίζει στα γίδια.
 Εδώ υπάρχουν μονάχα νερά κι ο πλατύς ουρανός.
 Ο χορός των αστέρων σε σένα πάλι βυθίζεται⁵
 κι η βουκέντρα⁶ της λαμπρής της σελήνης
 και τα άστρα των Πλειάδων⁷ τα ευγενή.
 Δώσε γη ν' αντικρίσω, δέσποτα, και την πόλη μου,
 δώσε πράους ανέμους γαλήνιους.
 Κι αν δω τη μητέρα γη, την πόλη μου,
 τότε ελαφάκι με κέρατα ωραία θα σου θυσιάσω.

ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Παλλάς Τριτογένει', ἄνασσ' Ἀθάνα,
 ὄρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας
 ἄτερ ἀλγέων καὶ στάσεων
 καὶ θανάτων ἀώρων σύ τε καὶ πατήρ.

ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Παλλάς Τριτογένεια⁸, Αθηνά ἀνασσα,
 φύλαγε τούτη την πόλη και τους πολίτες της
 δίχως βάσανα και εμφύλιες έριδες⁹
 και άωρους θανάτους, εσύ κι ο πατέρας σου¹⁰.

ΑΙΩΝ

Αωνύμου

Ἕγμος στον Αιώνα
 (Heitsch 179, 1)

Αρχικά στην Ελληνική η λέξη *αιών* σήμαινε «ζωή», «γενιά» και γενικά ένα μεγάλο, αλλά όχι άπειρο χρονικό διάστημα. Μόνο όταν συνδέθηκε με τον Κόσμο, η ζωή του οποίου είναι αιώνια, απέκτησε η λέξη την έννοια της αιωνιότητας. Έτσι ο Αιών για την ύστερη αρχαιότητα ήταν η προσωποποίηση του άπειρου χρόνου. Δεν υπάρχουν ενδείξεις λατρείας του στην κλασική και ελληνιστική εποχή. Η πρώτη σχετική ένδειξη είναι ένα άγαλμα του Αιώνας του Ιου αιώνα π.Χ. στην Ελευσίνα. Στην αυτοκρατορική περίοδο ο Αιών ταυτίστηκε με τη δύναμη που κυβερνά τον κόσμο (βλ. λ.χ., ερμητικά κείμενα και εν μέρει τους μαγικούς παπύρους), με τον Ήλιο (μαγικοί πάπυροι), με την αιωνιότητα της Ρώμης και των αυτοκρατόρων (Aeternitas).

Ο ύμνος στον Αιώνα που μεταφράζεται παρακάτω προέρχεται από μια συλλογή παπύρων με το όνομα Ελ-

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ

*Τίς μορφὰς ζώων ἔπλασε<ν>; τίς δ' εὔρε κελεύθους
 ἡελίου μήνης τε δρόμον νυκτός τε καὶ ἠοῦς;
 τίς καρπῶν γενέτης; τίς δ' οὔρεα ὑψός' ἐγείρει;
 τίς δ' ἀνέμους ἐκέλευσεν ἔχειν ἐνιαύσια ἔργα;
 τίς δ' Αἰῶν Αἰ<ῶ>να τρέφων Αἰῶσιν ἀνάσσει;
 εἷς θεὸς ἀθάνατος· πάντων γενέτωρ σὺ πέφυκας
 καὶ πᾶσιν ψυχὰς σὺ νέμεις καὶ πάντα κρατύνεις,
 Αἰώνων βασιλεῦ καὶ κύριε, ὃν τε τρέμουσιν
 οὔρεα σὺν πεδίοις, πηγῶν ποταμῶν τε ῥέεθρα
 καὶ βῆσσαι γαίης [κ]αὶ πνεύματα, πάντα τὰ φύντα·
 οὐρανὸς ὑψιφαῆς σε τρέμει καὶ πᾶσα θάλασσα,
 κύριε παντοκράτωρ, ἅγιε καὶ δέσποτα πάντων·
 σῆ δύναμις στοιχεῖα πέλει καὶ φύεθ' ἅπαντα
 ἀέρι καὶ γαίᾳ καὶ ὕδατι καὶ πυρὸς ἀτμῶ.*

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ

Ποιος ἐπλασε τις μορφές των ζώων; Ποιος βρήκε την πορεία
 του ἡλίου και το δρόμο της σελήνης, της νύχτας και της αυ-
 γής;
 Ποιος των καρπῶν ο γεννήτορας; Ποιος τα βουνά ψηλώνει;
 Ποιος στους ανέμους πρόσταξε το ετήσιο ἔργο τους;
 Ποιος Αἰώνας που τρέφει Αἰώνες εἶναι βασιλιάς των Αιώ-
 νων^{II};
 Ἐνας θεὸς υπάρχει ἀθάνατος. Των πάντων γεννήτορας εἶσαι
 ἐσύ
 και ἐσύ σε ὅλα τις ψυχές μοιράζεις και τα πάντα εξουσιάζεις,
 των Αἰώνων βασιλιά και κύριε, που τον τρέμουν
 τα βουνά και οι πεδιάδες, τα ρεῖθρα των πηγῶν και των πο-
 ταμῶν,
 της γης τα δάση κι οι ἀνεμοι, κι ὅλα ὅσα γεννήθηκαν.
 Σε τρέμει ο ουρανὸς που φέγγει ψηλά και ὅλη η θάλασσα,
 κύριε παντοκράτωρ, ἅγιε και δέσποτα πάντων.
 Με τη δύναμή σου τα στοιχεῖα γεννιούνται και φύονται ὅλα,
 στον ἀέρα, στη γη, στο νερό, στην πνοή της φωτιάς.

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

Δελφοῖς εἰς Πυθῶ

Πρὸς Ὀλυμπίου Διὸς σε, χρυσέα
 κλυτόμαντι Πυθοῖ,
 λίσσομαι Χαρίτεσ-
 σὶν τε καὶ σὺν Ἀφροδίτῃ
 ἐν ζαθέῳ με δέξαι χρόνῳ
 αἰοιδίμων Πιερίδων προφάταν·
 ὕδατι γὰρ ἐπὶ χαλκοπύλῳ
 φόφον αἰῶν Κασταλίας
 ὄρφανὸν ἀνδρῶν χορευσιος ἦλθον
 ἔταις ἀμαχανίαν ἀ[φ]έξων
 τεοῖσιν ἐμαῖς τε τιμ[α]ῖς·
 ἦτορι δὲ φίλῳ παῖς ἄτε ματέρι κεδνᾷ
 πειθόμενος κατέβαν στεφάνων
 καὶ θαλιᾶν τροφὸν ἄλσος Ἄ-
 πόλλωνος, τόθι Λατοῖδαν
 θαμινὰ Δελφῶν κόραι
 χθονὸς ὀμφαλὸν παρὰ σκιάεντα μελπ[ό]μεναι
 ποδὶ κροτέσ[ν]τι γᾶν θοῖῳ
 (λείπουν οἱ στίχοι 19-49)

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

Παιάνας για τους κατοίκους των Δελφών στην Πυθῶ¹⁶:

Στο όνομα του Ολύμπιου Δία¹⁷ εσένα, τη χρυσή¹⁸, [στροφή ἀ-
 ξακουστή για το μαντείο της Πυθῶ¹⁹,
 ικετεύω στη χορεία των Χαρίτων
 και της Αφροδίτης
 να με δεχτείς²⁰, σε τούτη την άγια περίσταση²¹, 5
 εμένα, τον προφήτη των αοιδίμων Πιερίδων.
 Γιατί πλάι στα νερά που κυλούν από στόμια χαλκά²²
 άκουσα πως η φωνή της Κασταλίας
 είναι ορφανή²³ από χορούς ανδρών και ήρθα
 να προλάβω την ντροπή των κατοίκων σου 10
 και της δικής μου τιμής²⁴.
 Στην καρδιά μου, σαν παιδί στην καλή του μητέρα,
 υπάκουσα, και κατέβηκα στο γεμάτο
 γιορτές και στεφάνια άλσος
 του Απόλλωνα, όπου το γιο της Λητώσ 15
 συχνά των Δελφών τα κορίτσια
 υμνούν στο πλάι του σκιερού ομφαλού της γης²⁵
 και το χώμα κροτεί στο γοργό τους το βήμα.
 (οι στίχοι 19-49 λείπουν)

καὶ πόθεν ἀθαν[άτων χάρις ἄ]ρξατο,
 ταῦτα θεοῖσι [μ]έν
 πιθεῖν σοφοῦ[ς] δυνατόν,
 βροτοῖσιν δ' ἀμάχανο[ν εὐ]ρέμεν·
 ἀλλὰ παρθένοι γάρ, ἴσθ' ὅτ[ι], Μο[ῖ]σαι,
 πάντα, κε[λαι]νεφεῖ σὺν
 πατρὶ Μναμοσ[ύν]α τε
 τοῦτον ἔσχετ[ε τεθ]μόν,
 κλύτε νῦν ἔρα[ται] δέ μο[ι]
 γλῶσσα μέλιτος ἄωτον γλυκὺν [κελαδη]σαι
 ἀγῶνα Λοξία καταβάντ' εὐρὺν
 ἐν θεῶν ξενία.

θύεται γὰρ ἀγλαᾶς ὑπὲρ Πανελ-
 λάδος, ἄν τε Δελφῶν
 ἔθ[ν]ος εὖξατο λι-
 μοῦ θ[]
 (οἱ στίχοι 66-77 δε διαβάζονται)
] ὄν ἐμβα[λ
 Πάριος ἐ[καβόλος βροτη]-
 σίω δέμαϊ θεός,
 Ἴλίου δὲ θῆκεν ἄφαρ
 ὀφιτέραν ἄλωσιν,

χυανοπλόκοιο παιῖδα ποντίας
 Θέτιος βιατάν,

[επ. α'
 ...από πού ξεκινά αυτή η γιορτή²⁶ προς τιμήν των αθάνατων 50
 οι θεοί τη δύναμη έχουν
 στους σοφούς να διδάξουν.
 Στους θνητούς όμως είναι αδύνατο να το βρουν.
 Αλλά Μούσες²⁷, νέες κοπέλες εσείς, που τα πάντα
 γνωρίζετε -μαζί με τον μαυροσύννεφο 55
 πατέρα σας και τη Μνημοσύνη
 τούτο το προνόμιο έχετε-
 ακούστε με τώρα. Αγαπά
 η γλώσσα μου γλυκό σαν μέλι ανθό τραγουδιού να κελαηδήσει,
 τώρα που ήρθα στη μεγάλη γιορτή του Λοξία²⁸, 60
 στα Θεοξένια.

Θυσία γίνεται για χάρη της λαμπρής [στροφή β'
 Πανελλάδος, που των Δελφών
 ο λαός καθιέρωσε
 απ' το λιμό²⁹ (σωτηρία)... 65
 (οἱ στίχοι 66-77 δε διαβάζονται)
 (τον Αχιλλέα) που τον πέτυχε
 ο θεός που τοξεύει μακριά
 του Πάρη παίρνοντας τη μορφή τη θνητή. 80
 Κι ο θεός ανέβαλε ευθύς του Ιλίου
 την άλωση για αργότερα,

το παιδί το βίαιο της θαλάσσιας [αντιστρ. β'
 Θέτιδας με τα μαύρα μαλλιά,

πιστὸν ἔρκος Ἀχαι-
 ῶν, θρασεῖ φόνω πεδάσαις·
 ὅσσα τ' ἔριξε λευκωλένω
 ἄκναμπτον Ἥρα μένος ἀν[τ]ερειδων
 ὅσα τε Πολιάδι. πρὸ πόνων
 δέ κε μεγάλων Δαρδανίαν
 ἔπραθεν, εἰ μὴ φύλασεν Ἀπό[λ]λ[ω]ν·
 νέφε<σ>σι δ' ἐν χρυσεῖς Ὀλύμποι-
 ο καὶ κορυφαῖσι]ν ἴζων
 μόρσιμ' ἀνα[λ]ύεν Ζεὺς ὁ θεῶν σκοπὸς οὐ τόλ-
 μα· περὶ δ' ὑψικόμω [Ἐ]λένα
 χρῆν ἄρα Πέργαμον εὐρύ[ν] ἄ-
 ιστῶσαι σέλας αἰθομένου
 πυρός· ἐπεὶ δ' ἄλκιμον
 νέκυν [ἔ]ν τά[φω] πολυστόνω θέντο Πηλεΐδαν,
 ἄλὸς ἐπὶ κῦμα βάντες [ἦ]λ-
 θον ἄγγελοι] ὀπίσω
 Σκυρόθεν Ν[ε]οπτόλεμο[ν]
 εὐρυβίαν ἄγοντες,

ὃς διέπερσεν Ἰλίου πόλιν·
 ἄλλ' οὔτε ματέρ' ἔπειτα κεδνάν
 εἶδεν οὔτε πατρῷαις ἐν ἀρού[ραις]
 ἵππους Μυρμιδόνων,

αξιόπιστο κάστρο των Αχαιών, 85
 δένοντας με δεσμά ορμητικού θανάτου.
 Πόσο αντιστάθηκε στην Ἥρα :
 με τα λευκά τα χέρια ο Απόλλων, πόσο στην Αθηνά,
 με την ἀκαμπτη δύναμή του³⁰. Προτού κοιτιάσει
 πολύ, την Τροία ο Αχιλλέας 90
 θα είχε αλώσει, αν δε τη φύλαγε ο Ἀπόλλων.
 Στα χρυσά νέφη,
 στην κορφή του Ολύμπου καθόταν
 ο Δίας, των θεῶν ο σκοπός, και τη μοίρα δεν τολμούσε ν'
 αλλάξει.
 Γιατί για χάρη της υψίκομης Ελένης, 95
 ἔπρεπε την Πέργαμο³¹ την πλατιά
 ν' αφανίσει η λάμψη που καίει
 της φωτιάς. Κι όταν τον γεμάτο αλκή
 νεκρό γιο του Πηλέα σε τάφο πολυστέναχτο έβαλαν,
 το κύμα της θάλασσας σχίζοντας 100
 απεσταλμένοι φέρανε πίσω
 απ' τη Σκύρο το Νεοπτόλεμο,
 πολεμιστή δυνατό.

Αυτός κυρίεψε της Τροίας την πόλη. [επ. β'
 Αλλά ξανά δεν είδε την καλή του μητέρα, 105
 ούτε στους πατρικούς του αγρούς
 των Μυρμιδόνων τα άλογα,

χαλκοχορυ[στ]άν [ὄ]μιλον ἐγε[ί]ρων.
 σχεδὸν δ[ὲ] Το[μ]άρου Μολοσσιδα γαῖαν
 ἐξίκετ' οὐδ' [ἀ]νέμους ἔ[λ]α[θ]εν
 οὐδὲ τὸν [ε]ὔρυφαρέτραν ἔκαβόλον·
 ᾧ[μο]σε [γὰρ θεός,
 γέ[ρον]θ' ὄ[τι] Πριάμον
 π[ρ]ὸς ἔρκειον ἦναρε βωμὸν ἐ[π]-
 εν]θορόντα, μή νιν εὔφρον' ἐς οἴ[χ]ον
 μήτ' ἐπὶ γῆρας ἰξέ-
 μεν βίου· ἀμφιπόλοις δὲ
 μ]υριαῖν περὶ τιμᾶν
 δηρι]αζόμενον χτάνεν
 <έν> τεμέ]νει φίλω γᾶς παρ' ὀμφαλὸν εὐρύν.
 <ίῃ> ἰῆτε νῦν, μέτρα παιηό-
 ν]ων ἰῆτε νέοι.

σαν τότε που ξεσήκωνε στρατό με κράνη χαλκιά.
 Κοντά στον Τόμαρο, στων Μολοσσών τη γη³²
 έφτασε, τους ανέμους δεν ξέφυγε, IIO
 ούτε τον Απόλλωνα με την ωραία φαρέτρα που τοξεύει μα-
 κριά.
 Γιατί είχε ορκιστεί ο θεός,
 αυτόν που σκότωσε τον γέροντα Πριάμο
 αρπαγμένο απ' το βωμό του Έρκειου Δία,
 να μην τον αφήσει να φτάσει χαρούμενος στο σπίτι του, II5
 ούτε στα γηρατειά
 της ζωής του. Αλλά με του θεού τους θεράποντες
 για τις μύριες τιμές³³
 καθώς φιλονικούσε, τον σκότωσε
 στο ιερό του, πλάι στον ομφαλό της γης τον ευρύ. I20
 Ιή,³⁴ τώρα πείτε ιή, των παιάνων
 σημάδι, νέοι πείτε ιή.

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

Εὖ-]

βοιαν ἔλον καὶ ἔνασσαν·

ἰήϊε Δάλι' Ἀπολλον·

καὶ σποράδας φερεμήλους

ἔκτισαν νάσους ἐρικυδέα τ' ἔσχον

Δᾶλον, ἐπεὶ σφιν Ἀπόλλων

δῶκεν ὁ χρυσοκόμας

Ἀστερίας δέμας οἴκειν·

ἰήϊε Δάλι' Ἀπολλον·

Λατόος ἔνθα με παῖδες

εὐμενεῖ δέξασθε νόω θεράποντα

ὑμέτερον κελαδεννᾶ

σὺν μελιγάρυϊ παι-

ᾶνος ἀγακλέος ὄμφᾶ.

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

...την Εύβοια

κυρίεψαν και κατοίκησαν³⁶

-ιήϊε Δήλιε Απόλλων-³⁷

και τα διάσπαρτα νησιά³⁸ που 'χουν κοπάδια πρόβατα

έχτισαν και την ξακουστή κατέκτησαν

Δήλο, αφού σ' αυτούς ο Απόλλων

έδωσε ο χρυσομάλλης

το κορμί της Αστερίας να οικούνε³⁹,

-ιήϊε Δήλιε Απόλλων-

όπου παιδιά της Λητώς

μακάρι να δεχτείτε εμένα με νου ευμενή, τον θεράποντά

σας με την ηχηρή,

μελωδική του φημισμένου

παιάνα φωνή⁴⁰.

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

[]με[.....]ωνιο[
 ...]οισιν ἐννέ[α Μοί]σαις
 κ]αλά δ', Ἄρτεμι, [·]·]ωϊονασ[
 λέ]χος ἀμφέπο[ισ' ἀν]θεα τοιαῖ[σ-
 δ'] ὕμνησιος δρέπη· θαμὰ δ' ἔρ[χεται
 Να]ξόθεν λιπαροτρόφων θυσι[α(ι)
 μή]λων Χαρίτεσσι μίγδαν
 Κύ]νθιον παρὰ κρημνόν, ἔνθα [·
 κελαινεφέ' ἀργιβρένταν λέγο[ντι
 Ζῆ]να καθεζόμενον
 κορυφαῖσιν ὑπερθε φυλάξαι π[ρ]ονοι[α,
 ἀνί]κ' ἀγανόφρων
 Κοί]ου θυγάτηρ λύετο τερπνᾶς
 ὠδῖ]νος· ἔλαμψαν δ' ἀελίου δέμας ὄπω[ς
 ἀγ]λαὸν ἐς φάος ἰόντες δίδυμοι
 παῖ]δες, πολὺν ῥόθ[ο]ν ἴεσαν ἀπὸ στομ[άτων
 Ἐ]λείθυιά τε καὶ Λά[χ]εσις· τελέσαι δ' ολ[
 κα]τελάμβανον[·...]
 ·]·] ἐφθέγξαντο δ' ἐγχώρ]ια
 ἀγ]λαὸς ἅς ἀν' ἔρχε[·]·]·]

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

(ο πρώτος στίχος είναι φθαρμένος)

[] (ο Απόλλωνας) με τις εννέα Μούσες...
 κι ωραία, Ἄρτεμι, []
 που το κρεβάτι της γέννας προσέχεις⁴¹, λουλούδια
 ὕμνων δρέπεις. Συχνά ο Απόλλων ἔρχεται
 ἀπ' τη Νάξο για να δει θυσία καλὰ θρεμμένων
 προβάτων μαζί με τις Χάριτες⁴²
 πλάι στον Κύνθιο γκρεμό⁴³, όπου []
 λεν ὅτι ο μαυροσύννεφος που με λάμφῃ βροντά
 Δίας καθόταν
 στην κορυφή ψηλά και πρόσεχε με φροντίδα⁴⁴,
 τότε που η ὄλο ευγένεια
 θυγατέρα του Κοίου⁴⁵ λυνόταν ἀπ' το τερπνό της
 το βάσανο. Κι ἔλαμψαν σαν του ἡλίου τον κύκλο
 οι δίδυμοι, καθώς ἐβγαιναν στο φως το λαμπρό,
 και μεγάλη κραυγή ἀπ' το στόμα τους ἀφησαν
 η Εἰλείθυια και η Λάχεση. Κι ὅτι τελέστηκε []
 καταλάμβαναν []
 [] φώναξαν κι οι ντόπιες⁴⁶
 που ο λαμπρός στα []

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

[Ἄρ]ιστόνοος Νικοσθένους Κορίνθιος Ἄπολλωνι
Πυθίῳ τὸν ὕμνον·

Πυθίαν ἱερόκτιτον
ναίων Δελφιδ' ἀμφὶ πέτραν
ἀεὶ θεσπιόμαντιν ἔ-
δραν, ἰῆ ἰὲ Παιάν,
Ἄπολλον, Κοίου τε κόρας
Λατοῦς σεμνὸν ἄγαλμα καὶ
Ζηνὸς ὑφίστου μακάρων
βουλαῖς, ὦ ἰὲ Παιάν.

Ἐνθ' ἀπὸ τριπόδων θεο-
κτῆτων, χλωρότομον δάφναν
σειών, μαντοσύναν ἐποι-
χνεῖς, ἰῆ ἰὲ Παιάν,
φρικώεντος ἔξ ἄδύτου
μελλόντων θέμιν εὐσεβῆ
χρησιμοῖς εὐφλόγγου τε λύρας
αὐδαῖς, ὦ ἰὲ Παιάν.

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

Ο Ἀριστόνοος Νικοσθένους Κορίνθιος συνέθεσε τον ὕμνο για τον Πύθιο Απόλλωνα:

Στον πύθειο, ἱερόκτιστο
συ που κατοικεῖς δελφικό βράχο,
την παντοτινή μαντική σου ἑδρα,
ἰῆ, ἰὲ Παιάν,
Ἀπόλλωνα, της κόρης του Κοίου⁴⁸
Λητώς σεμνή χαρά
με τη βούληση του Δία⁴⁹, του ὑφίστου
των μακαρίων θεῶν, ὦ ἰὲ Παιάν.

Ὅπου απ' τον τρίποδά σου,
δώρο θεόκτητο, δάφνη που την ἔκοφαν χλωρή
σειόντας, με τη μαντική τέχνη
ασχολεῖσαι, ἰῆ ἰὲ Παιάν,
απ' το φρικώδες ἄδυτο,
με την ἱερή σε χρησμούς των μελλόντων
ἀπόφανση και φωνές της καλόηχης
λύρας, ὦ ἰὲ Παιάν.

Ἄγνισθεῖς ἐνὶ Τέμπεσιν
 βουλαῖς Ζηνὸς ὑπερόχου,
 ἐπεὶ Παλλάς ἔπεμψε Πυ-
 θῶδ', [ἰή] ἰὲ Παιάν,
 πείσας Γαῖαν ἀνθοτρόφον
 Θέμιν τ' εὐπλόκαμον θεᾶν
 [αἰ] ἐν εὐλιβάνους ἔδρας
 ἔχεις, ὦ ἰὲ Παιάν.

Ὅθεν Τριτογενῆ προναί-
 αν ἐμ μαντείοις ἀ[γί]οις
 σέβων ἀθανάτοις ἀμοι-
 [β]αῖς, ἰή ἰὲ Παιάν,
 χάριν παλαιᾶν χαρίτων
 τᾶν τότ' ἀϊδίους ἔχων
 μνήμαις, ὑφίστα<ι>ς ἐφέπεις
 τιμαῖς, ὦ ἰὲ Παιάν.

Δωροῦντ[αι] δέ σ' ἀθάνατοι,
 Ποσειδῶ]ν ἀγνοῖς δαπέδοις,
 Νύμφαι Κωρυκίοισιν ἄν-
 τροις, ἰή ἰὲ Παιάν,

Στα Τέμπη εξαγνίστηκες⁵⁰,
 με τη θέληση του υπέροχου Δία,
 κι η Παλλάδα σ' ἔστειλε
 στους Δελφούς, ἰή ἰὲ Παιάν,
 ὅπου πείθοντας την ανθοτρόφο Γη
 και τη Θέμη, θεά με ωραίες πλεξούδες,
 πάντα με ωραίο λιβάνι γεμάτη ἔδρα
 κατέχεις⁵¹, ὦ ἰὲ Παιάν.

Γι' αυτό την Αθηνά μπροστά απ' το ναό σου
 στο ἅγιο μαντείο σου ἔχεις⁵²
 τιμώντας την με αθάνατη
 ανταπόδοση, ἰή ἰὲ Παιάν,
 ευγνώμων στην αἰώνια μνήμη σου
 για την παλιά χάρη που σου ἔκανε τότε⁵³,
 τις ὑφιστες της παρέχεις
 τιμές, ὦ ἰὲ Παιάν.

Με δώρα σε τιμούν οι θεοὶ οι ἀθάνατοι,
 ο Ποσειδῶνας στο αγνό του ιερό⁵⁴,
 οι Νύμφες στο Κωρύχιο
 ἀντρο⁵⁵, ἰή ἰὲ Παιάν,

τριετέσιν φαναῖς Βρόμιος,
 σεμνά δ' Ἄρτεμις εὐπόνοις
 κυνῶν ἐμ φυλακαῖς ἔχει
 τόπους, ὦ ἰέ Παιάν.
 Ἄλλ' ὦ Παρνασσοῦ γυάλων
 εὐδρόσοισι Κασταλίας
 να[σ]μοῖς σὸν δέμας ἔξαβρύ-
 νων, ἰή ἰέ Παιάν,
 χαρεῖς ὕμνοις ἡμετέροις,
 ὄλβον ἔξ ὀσίων διδοῦς
 ἀεὶ καὶ σώζων ἐφέποις
 ἡμᾶς, ὦ ἰέ Παιάν.

ο Διόνυσος στις πομπές των πυρσών ανά τρία χρόνια,
 η σεβαστή Ἄρτεμη τη γη σου
 με τα καλογυμνασμένα σκυλιά της
 φυλάγοντας, ὦ ἰέ Παιάν.

Όμως, εσύ που στα φαράγγια του Παρνασσού,
 στα νάματα της Κασταλίας
 τα καλόδροσα το σώμα σου
 απαλό το κάνεις⁵⁶, ἰή ἰέ Παιάν,
 αφού χαρεῖς με τους ὕμνους μας,
 πλούτο έντιμο να δίνεις
 πάντοτε, σωτήριος να στέχεις
 στο πλάι μας, ὦ ἰέ Παιάν.

ΠΑΙΑΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΙΟ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

Παιάν και προσόδιον] εἰς τὸν θεὸν ὃ ἐπόησε Ἀθηναῖος

*Κέκλυθ' Ἐλι]κῶνα βαθύδενδρον αἰ]λά[χετε Διὸς
ἐ]ρι]βρόμου θύγατρεις εὐώλ[ενοι,] μόλε[τ]ε, συνόμ-
αιμον ἵνα Φοῖβον ῥῶδα[ῖ]σι μέλφητε χρυσεοκόμαν,
ὃς ἀνά δικόρυνβα Παρνασσίδος τᾶσδε πετέρας ἔδραν' ἄμ'
[ἀ]γακλυταῖς Δελφίσιν Κασταλίδος εὐύδρου
νάματ' ἐπινίσεται, Δελφὸν ἀνά [πρ]ῶνα μαν-
τεῖον ἐφέπων πάγον·
ἦν] κλυτὰ μεγαλόπολις Ἀθθῆς εὐχα[ῖ]σι φερό-
πλοιο ναίουσα Τριτωνίδος δά[πε]δον ἄθραυστον· ἀγί-
οις δὲ βωμοῖσιν Ἀφαιστος αἴθε[ι] νέων μῆρα ταύ-
ρων· ὁμοῦ δέ νιν Ἀραψ ἀτμὸς ἐς [Ῥ]ο]λ]υ]μπον ἀνα-
κιδν[α]ται· λιγύ δὲ λωτὸς βρέμων αἰόλοις
μ[έ]λεσιν ῥῶδάν κρέκει· χρυσέα δ' ἀδύθρου[ς]
κί]θαρῖς ὕμνοισιν ἀναμέλπεται·*

ΠΑΙΑΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΙΟ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

Παιάνας και προσόδιο⁶² προς τιμήν του θεού που συνέθεσε ο Αθηναίος:

Ακούστε εσεῖς με τα όμορφα χέρια κόρες του βαρύβροντου Δία⁶³ που σας έλαχε ο βαθύδεντρος Ελικών, και ελάτε, στο Φοῖβο με τη χρυσή κόμη άσμα να φάλετε τον ομοαίματό σας⁶⁴. Αυτός στο δικόρυφο θρόνο του⁶⁵, στο βράχο αυτό του Παρνασσού, με τις ξακουστές μαζί των Δελφών τις γυναίκες⁶⁶ τα νάματα 5 επισκέπτεται της Κασταλίας με τα ωραία νερά, στον Δελφών τα υψώματα, στη μαντική του έδρα συχνάζει. Ιδού, η ξακουστή, πόλη μεγάλη, η Αθήνα χάρη στις προσευχές της προς την πάνοπλη Αθηνά κατοικεί έδαφος άθραυστο. Και στους άγιους βωμούς ο Ἡφαιστος⁶⁷ τους μηρούς καίει νεαρών ταύρων. ΙΟ Και μαζί του ανεβαίνει απλώνοντας ο αράβικος καπνός⁶⁸ προς τον Όλυμπο. Καθαρά ηχεί ο αυλός, σε μελωδίες ποικίλες παίζει τραγούδι. Κι η χρυσή κιθάρα

ὁ δὲ [Τεχνι]τῶν πρόπας ἐσμὸς Ἀθθίδα λαχῶ[ν]
 [τὸν κιθαρί]σει κλυτὸν παῖδα μεγάλου [Διὸς ἀ-
 εἶδομεν πα]ρ' ἀχρομφῆ τόνδε πάγον, ἄμ[βροτ' ἀ-
 φευδέ' ὅ]ς πᾶσι θνατοῖς προφαίν[εις λόγια,]
 τρ[ίποδα μαντεῖον ὡς εἶ]λες, ἐχθρὸς ὃν ἐφρ[ο]ύ-
 ρει δράκων, ὅτε τε[οῖσι βέλεσιν ἔτρ]ησας αἰ-
 ὄλον ἐλικτᾶν [φυάν, ἔσθ' ὁ θήρ, συχν]ᾶ συ-
 ρίγμαθ' εἰς ἀθῶπε[υτ', ἀπέπνευσ' ὁμῶς· ὡς] δὲ Γαλα-
 τᾶν Ἄρης [[βάρβαρος, τάνδ' ὅς ἐπὶ γαῖα]ν ἐπέ-
 ρασ' ἀσέπτ[ως, χιόνος ὤλεθ' ὕγραῖς βολαῖ]ς
 Ἄλλ' ἰὼ γένναν [.....]ν θάλος φιλόμ[αχον
 [..]ε δάμοιο λοι[
 [..]ρων ἐφορ.[
 ..τεον κ[...
 ..]εναι κ[...
 ..]θη [..

με τους ὕμνους μας φέλνει μαζί σε ἦχο γλυκό.
 Κι ὅλος των μουσικῶν ο εσμός που τους ἔλαχε πατρίδα η
 Αθήνα
 ἰ
 15
 ἐσένα, τον ξακουστό στην κιθάρα γιο του μεγάλου Δία,
 υμνούμε πλάι σε τούτο το βουνό που το χιόνι την κορφή του
 σκεπάζει⁶⁹,
 κι εσύ ο θεός αθάνατους χρησμούς ἀλάθητους σε ὅλους τους
 θνητούς φανερώνεις.
 Ψάλλουμε πῶς το μαντικό τρίποδα πήρες, που τον φύλαγε
 φίδι εχθρικό,
 τότε που με τα βέλη σου τρύπησες το ευκίνητο 20
 σώμα του, το ὄλο ελιγμούς, ὥσπου τῷ θηρίο απανωτά
 ἀχαρα σφυρίγματα ἐβγαλε και ξεφύχησε⁷⁰.
 Ἔτσι κι ο στρατός των Γαλατῶν ο βάρβαρος, που τούτη τη
 γη
 ἀνόσια διέσχισε, χάθηκε απ' τα υγρά του χιονιού βόλια⁷¹.
 Ὅμως εμπρός, το γόνο (της Λητώς), βλαστάρι φιλόμαχο
 (ας ψάλλουμε)...⁷²

ΠΑΙΑΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΙΟ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

Παιάν δὲ καὶ προσόδιον εἰς τὸν θεὸν ὃ ἐπόησεν
καὶ προσεκιθάρισε Λιμῆνι[ος Θ]ρίνου Ἀθηναῖος]

ἴτ' ἐπὶ τηλέσκοπον τάνδε Παρ[νασί]αν [φιλόχορον]
δικόρυφον κλειτύν, ὕμνων κα[τάρ]χ[ετε δ' ἐμῶν,]
Πιερίδες, αἰὶ νιφοβόλους πέτρας ναίειθ' [Ἑλι]κωνιδ[ας.]
μέλπετε δὲ Πύθιον χρ[ρ]υσοχαίταν ἔ[κα]τον εὐλύραν
Φοῖβον, ὃν ἔτικτε Λατώ μάκαιρα πα[ρά λίμνα] κλυτᾶ,
χερσὶ γλαυκᾶς ἐλαίας θιγοῦσ' [ῥῶνον ἐν ἀγωνίαι]ς
ἐριθα[λῆ.]
Πᾶ[ς δὲ γ]άθησε πόλος οὐράνιος [ἀνέφελος ἀγλαός.]
νηνέμους δ' ἔσχεν αἰθῆρ ἀε[λλῶν ταχυπετ]εῖς [δρ]όμους,
λήξε δὲ βα-
ρύβρομον Νη[ρέως ζαμενὲς ο]ἶδμ' ἠδὲ μέγας Ὠκεανός,
ὃς πέριξ γ[ᾶν ὑγραῖς ἀγ]κάλαις ἀμπέχει.

ΠΑΙΑΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΙΟ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

Παιάννας και προσόδιο στο θεό, που συνέθεσε και συνό-
δεψε παίζοντας κιθάρα ο Λιμῆνιος, γιος του Θοίνου, Α-
θηναίος:

Ελάτε σε τούτη εδώ τη μακροθώρητη που αγαπά τους χο-
ρούς δίκορφη
πλαγιά του Παρνασσού, αρχή στον ύμνο μου κάντε,
Πιερίδες Μούσες, που στους χιονόδαρτους βράχους του Ελι-
κώνα κατοικείτε.
Το χρυσομάλλη φάλτε Πύθιο Φοῖβο, τον μακροτοξευτή, λυ-
ράρη καλό,
που η Λητώ η μακάρια στο πλάι της λίμνης της ένδοξης⁷⁵
γέννησε, 5
πλούσιο κλαδί ελιάς γλαυκής με τα χέρια πιάνοντας επάνω
στην αγωνία της γέννας⁷⁶.
Κι ὅλος χάρηκε ο θόλος ο ουράνιος ανέφελος, λαμπρός,
ο αιθέρας το γοργόφερο των καταιγίδων πέταγμα δίχως
άνεμο κράτησε
και το κύμα το βαρύβροντο του Νηρέα⁷⁷ έπαφε να μανιαάζει κι
ο μέγας Ωκεανός,
που ολόγυρα στην υγρή του αγκαλιά τη γη την κυκλώνει. 10

Τότε λιπὼν Κυνηθίαν νᾶσον ἐπέβη θεὸς πρωτόκαρ-
 πον κλυτὰν Ἀτθιδ' ἐπὶ γαλῳφῶ πρῶνι.] Τριτωνίδος·
 μελίπνοον δὲ Λίβυς αὐδὰν χέω[ν λωτὸς ἀνέ-
 μελ]πεν [ἀ]δεῖαν ὅπα μειγνύμενος αἰόλ[οις κιθάρι]ο[ς
 μέλεσιν· ἄ]μα δ' ἴαχεν πετροκατοίκτης ἀχ[ῶν.]
 [ὁ] δε' γέγαθ' ὅτι νόῳ δεξάμενος ἀμβρόταν
 Διὸς ἐπέγνω φρέ]ν'· ἀνθ' ὧν ἐκείνας ἀπ' ἀρ-
 χᾶς Παιήονα κικλήσκ[ομεν ἅπας] λαὸς αὐτ[ο]χθόνων
 ἠδὲ Βάκχου μέγας θυρσοπλή[ξ] ἐσμὸς ἰ]ε-
 ρὸς Τεχνιτῶν ἔνοικος πόλει Κεκροπία.
 Ἄλλ' ἀ χρησμ[ω]δὸν ὃς ἔχεις τρίποδα, βαῖν' ἐπὶ θεοστιβ[έ]α
 τάνδε Π[α]ρνα[σ]σίαν δειράδα φιλένθεον.
 Ἄμφι πλόχ[α]μον σὺ δ' οἴ]νῳ[πα] δάφνας κλάδον
 πλεξάμενος ἀπ[λέ]τους θεμελίους] ἀμβρότα χειρὶ σύ-
 ρων, ἀναξ, Γ[ᾶ]ς πελώρω συναντᾶς τ[έ]ραϊ.
 Ἄλλὰ, Λατοῦς ἐρατογ[λέ]φαρον ἔρνος, ἄγριο]ν παῖδα Γᾶ[ς]

Τότε την Κυνηθία νήσο⁷⁸ αφήνοντας πάτησε ο θεός την ξακου-
 στή, που πρώτη
 δέχτηκε τους καρπούς⁷⁹, Αθήνα, στην κορφή ἐπάνω του λόφου
 της Αθηνάς⁸⁰.
 Κι ο λιβυκός αυλός φωνή μελίπνοη χύνοντας ἐφάλλε
 κι ἐσμιγε το γλυκό του τον ἦχο με τα περίπλοκα της κιθάρας
 τραγούδια.
 Και μαζί αντιλαλούσε η ηχώ που στους βράχους το σπίτι
 της έχει⁸¹. 15
 Κι εκείνος χάρηκε που στο νου του δέχτηκε κι αναγνώρισε
 του Δία τη βουλή την αθάνατη. Ἐτσι ἀπὸ εκείνη τη μέρα τον
 καλούμε
 Παιήονα⁸² ὅλος ο λαὸς των αυτοχθόνων⁸³
 κι ο μέγας, ἱερός, ἐσμὸς ο θυρσομανῆς⁸⁴
 των μουσικῶν του Βάκχου που κατοικεῖ στην πόλη του Κέ-
 κροπα. 20
 Μα ἐσύ που κατέχεις τον τρίποδα που δίνει χρησμούς, ἔλα σε
 τούτη
 τη θεοβάδιστη ράχη του Παρνασσού τη φιλένθεη.
 Γύρω απ' την πλεξούδα σου ἐπλεξες σκούρο δάφνης κλαδί
 κι ἐκεῖ που ἐσερνες ἀμέτρητους θεμέλιους λίθους με τ' αθάνα-
 το χέρι σου⁸⁵,
 ἀνακτα, συναντᾶς το πελώριο τέρας, της Γης παιδί⁸⁶. 25
 Ὅμως ἐσύ της Λητώς βλαστάρη, που ἔχεις ἐράσματα μάτια, το
 ἄγριο σκότωσες

τ' ἔπεφνες ἰοῖς, ὁ[μοίως τε Τιτυὸν ὅτε] πόθον ἔσχε μα-
 τρὸς [.....]
 ... θῆρα κατέκτ[α]ς, οσ[...]
 ...σύ]ριγμ' ἀπ' ε[ὕ]ν[ω]ν...
 εἴτ' ἴ] ἐφρούρε[ις δὲ Γᾶς ἱερόν, ὠνάξ, παρ' ὀμφαλόν, ὁ βάρ-
 βαρος Ἄρης ὅτε [τε]ὸν μαντόσυ[νον οὐ σεβίζων ἔδος
 πολυκυ]θὲς λη<ι>ζόμενος, ὦλεθ' ὑγρᾶ χι[όνος ἐν ζάλα.
 Ἄλλ', ὦ Φοῖβε,] σῶζε θεό-
 κτιστον Παλλάδος [ἄ]στου καὶ
 λαὸν κλεινόν, σύν] τε θεά,
 τόξων δεσπότι Κρησιώ[ν
 κυνῶν τ' Ἄρτεμις, ἥδὲ Λα-
 τῶ] κυδίστα· [κ]αὶ ναέτας
 Δελφῶν τ[η]μελεῖθ' ἅμα τέ-
 κνοῖς συμ]βίοις δάμασιν ἀ-
 πταίστους, Βάχχου [θ' ἱερονί-
 καισιν εὐμε]νεῖς μόλ[ε]τε
 προσπόλοισ<ι>, τάν τε δορί-
 σ[τεπτον κάρτει] Ῥωμαίω[ν]
 ἀρχὰν αὖξ'ετ' ἀγηράτω
 θάλλ[ουσιν φερε]νίκαν.

παιδί της Γης με τα βέλη σου, καθώς και τον Τιτυό⁸⁷, τότε
 που πόθησε
 τη μητέρα σου...
 ...το θηρίο το σκότωσες...
 ...απ' τη φωλιά του σφύριγμα... 30
 Κι ύστερα φύλαξες της Γης τον ιερό, βασιλιά, ομφαλό,
 τότε που ο βάρβαρος Ἄρης⁸⁸ με ασέβεια τη μαντική σου την
 ἔδρα
 με τους πολλούς κρυφούς θησαυρούς⁸⁹ λεηλάτησε και χάθηκε
 στην υγρή του χιονιού ζάλη.

⁹⁰ Ἀλλά Φοῖβε σῶζε τη θεόκτιστη
 πόλη της Παλλάδας, 35
 τον ξακουστό της λαό, και μαζί του κι εσύ θεά,
 αφέντρα των τόξων
 και των κρητικών σκύλων, Ἄρτεμη, και συ Λητώ
 ενδοξότατη. Ο λαός
 των Δελφῶν φροντίστε 40
 μαζί με τα παιδιά του στα σπίτια να μένει
 απείραχτος, στους νικητές των ιερών αγώνων
 υπηρέτες του Βάχχου⁹¹
 ευμενεῖς ελάτε, και των Ῥωμαίων
 την εξουσία τη δορυστεφανωμένη 45
 προικίστε με αγέραστη δύναμη,
 για να 'ναι θαλερή και νικηφόρα⁹².

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

Παιάν, ω Παιάν· [αἰνῶμεν μολπαῖς Φοῖβον,]
 τὸν Δάλου τέρπει π[ρὼν Ἴνωποῦ σύν τ' αὐ]λῶν,
 καὶ δῖναι Ξάνθου [καὶ δάφναις θάλλων Λά]δων
 παγαί τ' Ἴσμηνο[ῦ καὶ ναοῖς κλεινὰ] Κρ[ή]τα.
 Παιάν, ὃς Μούσα[ις Δελφῶν ἱρὰς παρ]κράνας
 ὕμνων ἐξάρ[χεις καλὰν συμμί]ξας φωνάν,
 ὃς πῦρ β[λέψας δάφνας τ' ὄ]ζωι] χαίταις στέφας
 Λατοῦ[ς τοξαλκῆς ἄμυνας] ματρὸς λώβαν·
 κληδὼν ἀ[ιανῆς ἄσβεστον τιμάτω φῶ]ς,
 τῶι Ζεὺς δαιδουχεῖ [στιλπνὰν ἀμφάνας αὐ]γάν,
 τῶι γὰς ἐν βάλωις ξ[ανθοὶ τέλλονται καρ]ποί.

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

Παιάν, ω Παιάν. Με το τραγούδι μας το Φοῖβο ας υμνήσου-
 με,
 που τον κάνει να χαίρεται της Δήλου το ύψωμα και του Ινω-
 πού⁹³ η χαράδρα,
 οι δίνες του Ξάνθου⁹⁴ και ο Λάδων⁹⁵ που με δάφνες θάλλει,
 του Ισμηνού⁹⁶ οι πηγές κι η ξακουστή για τους ναούς της η
 Κρήτη.
 Παιάνα, που οδηγείς των Μουσών το τραγούδι πλάι στην
 ιερή
 των Δελφών κρήνη, σμίγοντας μαζί τους ωραία φωνή,
 που φωτιά το βλέμμα σου βγάζοντας και δάφνης στεφάνι στα
 μαλλιά σου φορώντας
 τη Λητώ, τη μητέρα σου, με την τέχνη του τόξου από την
 προσβολή προστάτεψες⁹⁷.
 Φήμη αιώνια ας τιμά το φως σου το άσβεστο:
 για χάρη σου ο Δίας δάδα κρατά με φως που λάμπει στιλπνό
 κι οι καρποί ξανθαίνουν στην οργωμένη γη.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

ὦ μέγα πᾶσιν χάρμα βροτοῖσιν
 ἀπὸ σᾶς ἱερῶν ματέρος ἀγνᾶς
 προθορῶν τοκετῶν...
 ...ἀλλ' ὅτε Λατῶ
 ὠδὶς ἱερά λάζυτο πᾶσαν,
 ὀροθυνομένων διδύμων τοκετῶν
 ἔνδοθι σηκῶν,
 ἴστατο μὲν γᾶ, ἴστατο δ' ἀήρ,
 πάγνυτο νᾶσος, πάγνυτο χῦμα·
 ἀνά δ' ἐξέθορες, μάντι Λυκωρεῦ,
 τοξότα Φοῖβε,
 κατὰ χρησμολάλων βασιλεῦ τριπόδων.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

Ὀλων των θνητῶν χαρά μεγάλη⁹⁸,
 που ξεπήδησες απ' τον ιερό τοκετό
 της άγιας μητέρας σου (χαίρε)...
 ...Μα όταν σύγκορμη τη Λητώ
 την άδραξε ο ιερός πόνος της γέννας-
 διπλός τοκετός⁹⁹ τη βασάνιζε
 μέσα στην κοιλιά-
 στάθηκε η γη, στάθηκε ο άνεμος,
 στέριωσε το νησί¹⁰⁰, το κύμα ακίνητο έμεινε.
 Ξεπρόβαλλες, μάντη Λυκωρέα¹⁰¹,
 τοξότη Φοίβε,
 βασιλιά του τρίποδα που δίνει χρησμούς.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΡΕΤΗ

Ἄρετᾶ, πολύμοχθε γένει βροτείωι,
 θήραμα κάλλιστον βίωι,
 σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς
 καὶ θανεῖν ζηλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος
 καὶ πόνους τλῆναι μαλεροῦς ἀκάμαντας·
 τοῖον ἐπὶ φρενὶ βάλλεις
 καρπὸν ἰσαθάνατον χρυσοῦ τε κρείσσω
 καὶ γονέων μαλακαυγήτοιο θ' ὕπνου.
 σεῦ δ' ἔνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλῆς Λήδας τε κοῦροι
 πόλλ' ἀνέτλασαν ἐν ἔργοις
 σὰν ἀγρεύοντες δύναμιν,
 σοῖς τε πόθοις Ἀχιλεὺς Αἴας τ' Αἴδα δόμους ἦλθον·
 σᾶς δ' ἔνεκεν φιλίου μορφᾶς Ἀταρνέος
 ἔντροφος ἀελίου χήρωσεν αὐγᾶς.
 τοιγὰρ ἀοιδίμος ἔργοις,
 ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι,
 Μναμοσύνας θύγατρεις, Δι-
 ὸς ξενίου σέβας αὔξουσαι φιλίας τε γέρας βεβαίου.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΡΕΤΗ¹,

Αρετή, που των θνητών το γένος με μόχθους πολλούς σε κα-
 τακτά¹⁰³,
 της ζωής κάλλιστο θήραμα,
 για τη δική σου όψη, παρθένε¹⁰⁴,
 ακόμη κι ο θάνατος είναι ζηλευτή¹⁰⁵ στην Ελλάδα μοίρα
 κι η αντοχή σε κόπους φοβερούς¹⁰⁶ και ακάματους.
 Τόσο πολύτιμος είναι ο καρπός¹⁰⁷ που τρέφεις μέσα στο νου,
 ισαθάνατος¹⁰⁸, απ' το χρυσό ανώτερος
 κι απ' τους γονείς¹⁰⁹ κι απ' τον ύπνο που μαλακώνει τα μά-
 τια¹¹⁰.
 Για χάρη σου ο γόνος του Δία, ο Ηρακλής, της Λήδας οι
 γιοι¹¹¹
 πολλά υπέφεραν στους άθλους τους,
 τη δύναμή σου θηρεύοντας,
 από πόθο για σένα ο Αχιλλεύς και ο Αίας πήγαν στο παλάτι
 του Άδη.
 Για τη δική σου αγαπημένη μορφή, του Αταρνέως
 το θρέμμα¹¹² έχασε του ήλιου το φως.
 Γι' αυτό και του αξίζει ο ύμνος των έργων του
 κι αθάνατο θα τον κάνουν οι Μούσες¹¹³,
 της Μνημοσύνης οι κόρες,
 που φέλνουν το σέβας του Ξένιου Δία¹¹⁴ και το βραβείο της
 σταθερής φιλίας.

ΟΡΦΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΡΗ

Ἄρρηκτ', ὄμβριμόθυμε, μεγασθενές, ἄλκιμε δαῖμον,
 ὄπλοχαρής, ἀδάμαστε, βροτοκτόνε, τειχεσιπλήτα,
 Ἄρες ἄναξ, ὀπλόδουπε, φόνους πεπαλαγμένος αἰεί,
 αἵματι ἀνδροφόνωι χαίρων, πολεμόκλονε, φρικτέ,
 ὅς ποθέεις ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσι δῆριν ἄμουσον·
 στήσον ἔριν λυσσῶσαν, ἄνες πόνον ἀλγεσίθυμον,
 εἰς δὲ πόθον νεῦσον Κύπριδος κώμους τε Λυαίου
 ἀλλάξας ἀλκὴν ὄπλων εἰς ἔργα τὰ Δηοῦς,
 εἰρήνην ποθέων κουροτρόφον, ὀλβιοδῶτιν.

ΟΡΦΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΡΗ

Ἄρρηκτε¹¹⁵, γενναιόφυχε, ὄλο σθένος, δυνατέ θεέ,
 που με ὅπλα χαίρεσαι, ἀδάμαστε, θνητοκτόνε, που πλήττεις
 τα τείχη,
 ἀνακτα Ἄρη, οπλόβροντε, πάντα βουτηγμένε στο αἶμα,
 που χαίρεσαι με το αἶμα των σκοτωμένων ἀνδρῶν και σηκώ-
 νεις θόρυβο στη μάχη, φρικτέ,
 που ποθείς φιλονικία ἀξεστη με ξίφη και δόρατα.
 Ἄσε τη λυσσώδη την ἐρίδα, ἄσε τη μάχη που κάνει την καρ-
 διά να πονά,
 δέξου τον πόθο της Κύπριδας¹¹⁶, του Λυαίου¹¹⁷ τους κώμους¹¹⁸,
 ἀλλάζοντας των ὄπλων τη δύναμη με της Δήμητρας τα ἐρ-
 γα,
 την εἰρήνην ποθώντας που τρέφει τα νέα παιδιά και χαρίζει
 τον πλούτο.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΗΝ ΑΡΤΕΜΗ

γουνοῦμαί σ' ἔλαφιβόλε
 ξανθὴ παῖ Διὸς ἀγρίων
 δέσποινα Ἄρτεμι θηρῶν·
 ἧ̃ κου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
 δίνησι θρασυκαρδίων
 ἀνδρῶν ἔσκατοραῖς πόλιν
 χαίρουσ', οὐ γὰρ ἀνημέρους
 ποιμαίνεις πολιήτας.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΗΝ ΑΡΤΕΜΗ

Σε σένα γονατίζω των ελαφίων τραπεύτρα,
 ξανθή κόρη του Δία, των αγρίων
 ζώων δέσποινα¹¹⁹, Ἄρτεμη¹²⁰.
 Τώρα στ' αλήθεια πλάι στου Ληθαίου
 τις δίνες πόλη ανδρών με θαρραλέα καρδιά
 από ψηλά προσέχεις¹²¹
 και χαίρεσαι, γιατί δεν ποιμαίνεις
 πολίτες ανήμερους¹²².

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΡΤΕΜΗ

Ἄρτεμι, σοί μέ τι φρήν ἐφίμερον
ῥῆνον ὑδεῖν αἰτεῖ θεόθεν,
ἦδὲ τις ἄλλα χρυσοφάεσσα
κρέμβαλα χαλκοπάραια χερσίν...

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΡΤΕΜΗ

Ἄρτεμη, κινημένη η καρδιά μου από ἐμπνευση θεία
μου ζητά να σου φάλλω ῥῆνο ευφρόσυνο:
η ἄλλη κοπέλα ας πάρει στα χέρια της
λαμπερά σαν χρυσάφι χαλκομάγουλα κρόταλα.

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟΝ ΑΣΚΛΗΠΙΟ

[Παιᾶνα κλυτό]μητιν αἰείσατε
 [κοῦροι Λατοΐδαν Ἐκ]ατον,
 ἰὲ Παιάν,
 ὃς μέγα χάρ[μα βροτοῖσ]ιν ἐγείνατο
 μιχθεῖς ἐμ φιλότῃτι Κορ]ωνίδι
 ἐν γαῖ τᾷ Φλεγυείᾳ,
 [ἰ]ή Παι]άν, Ἄσκληπιὸν
 δαίμονα κλεινό[τατ]ον,
 ἰὲ Παιάν·
 [το]ῦ δὲ καὶ ἐξεγένοντο Μαχάων
 καὶ Πο[δα]λείριος ἠδ' Ἰασώ,
 ἰὲ Παιάν,
 Α<ἰ>γλαῖα [τ'] εὐῶπις Πανάκειά τε
 Ἡπιόνας παῖδες σὺν ἀγακλυτῶι
 εὐάγει Ὑγιείᾳ·
 ἰ]ή Παιάν, Ἄσκληπιὸν,
 δαίμονα κλεινότατον,

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟΝ ΑΣΚΛΗΠΙΟ

Τον Παιάνα φάλτε, τον περίφημο για την εξυπνάδα του,
 α' στροφή
 νέοι, το γιο της Λητώς, τον μακροτοξευτή¹²⁶,
 ἰὲ Παιάν,
 που μεγάλη χαρά στους θνητούς γέννησε,
 με την Κορωνίδα ερωτοσμίγοντας 5
 στη γη του Φλεγύα¹²⁷,
 ἰή Παιάν, τον Ασκληπιό
 θεό ενδοξότατο,
 ἰὲ Παιάν.
 β' στροφή
 10
 Απ' αυτόν γεννήθηκαν ο Μαχάων
 ο Ποδαλείριος¹²⁸ κι η Ιασώ,
 ἰὲ Παιάν,
 η ωραιόματη Αίγλη και η Πανάκεια
 παιδιά της Ηπιόνης μαζί με την ξακουστή
 ιερή Ὑγεία¹²⁹. 15
 Ἰή Παιάν, Ασκληπιέ
 θεέ ενδοξότατε,
 ἰὲ Παιάν.

Κάνε μου τη χάρη κι έλα ευμενής
 γ' στροφή
 στην ευρύχωρη πόλη μου, 20

ἰὲ Παιάν.

χαῖρέ μοι, Ἴλαος δ' ἐπινίσειο
τὰν ἀμὰν πόλιν εὐρύχορον,

ἰὲ Παιάν,

δὸς δ' ἡμᾶς χαίροντας ὄραν φάος
ἀελίου δόκιμον σὺν ἀγακλυτῶι
εὐαγεῖ Ὑγείαι·

ἰῆ Παιάν, Ἄσκληπιὸν
δαίμονα κλεινότατον,
ἰὲ Παιάν.

Νείλου δὲ ροᾶς δώης, μάκαρ, αἰδίδιους,
καὶ ταῖδε πόλει θάλος ἀμβρόσιον
πάσῃ τ' ἀγανὸν κλέος Αἰγύπτωι.
Χαῖρε μοι, ὦ Παιάν, ἐπ' ἐμαῖς εὐφροσι ταῖσδ' ᾠοιδαῖς,
χαῖρ', ὦ Πύθι' Ἀπολλων.

ἰέ Παιάν,

καὶ δος μας χαρούμενοι να βλέπουμε το φως
του ἡλίου το αγαπητό¹³⁰ μαζί με την ξακουστή
ιερή Ὑγεία.

Ἰῆ Παιάν, Ἀσκληπιέ
θεέ ενδοξότατε,
ἰέ Παιάν.

25

¹³¹ [Μακάριε, εἴθε το ρεῦμα του Νείλου αἰώνιο να δίνεις
δ' στροφή

καὶ σε τούτη την πόλη¹³² αθάνατη ακμή,
καὶ σ' ὅλη την Αἴγυπτο δόξα ἰλαρή.

30

Χαίρε, Παιάνα, με αυτό το χαρούμενο ἄσμα μου,
χαίρε, Πύθιε Ἀπόλλων.]

Μια θεωρία φτάνει στους Δελφούς. Ερυθρόμορφος κρατήρας
από το ζωγράφο του Κλεοφώντος στη Ferrara.
Ἵστερος 5ος αἰώνας π.Χ.

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟΝ ΑΣΚΛΗΠΙΟ

ὦ Φλεγύα] κούρα περιώνυμη μάτερ ἀλεξιπό[ν]ο[ιο] θεοῦ
 τὸν ἔφουσα]ς ἀχειρεκόμαι, σέ[θ]εν ἄρξομαι [ὕμ]νον
 ἔγερσιβόαν,
 καί σ' ἔρ]νεσιν εὐεπί[ας ἰλάσσομαι] αν[...]οβοα
 [] συρίγμασι μιγνύ[μεν]ον
 []σι Κεχροπιδῶν [ἐπ]ιτάρροθον
 [] μόλοις τον[...]χομα[
 []ν αὐτον[]

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟΝ ΑΣΚΛΗΠΙΟ

Κόρη του Φλεγύα, περιώνυμη μητέρα του θεού που γιατρεύει
 τις νόσους,
 που τον γέννησες με το μακρυμάλλη Απόλλωνα¹³⁷, από σένα
 θα αρχίσω ύμνο με φωνή δυνατή
 κι εσένα με βλαστάρια λόγων ωραίων θα ικετέψω []
 [] τραγούδι ανάμικτο με τους ήχους του αυλού...
 [] βοηθέ των Κεχροπιδῶν¹³⁸
 [] μακάρι να έρθεις []
 [] αὐτόν []

ΠΡΩΙΝΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΑΣΚΛΗΠΙΟ

*Ἐγρεο, Παιήων Ἀσκληπιέ, κοίρανε λαῶν,
 Λητοῖδου σεμνῆς τε Κορωνίδος ἠπιόφρων παῖ.
 ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων σκεδάσας εὐχῶν ἐπάκουε
 σῶν μερόπων, οἳ πολλὰ γεγηθότες ἰλάσκονται
 σὸν σθένος, ἠπιόφρων Ἀσκληπιέ, πρῶτον ὑγίειαν.
 Ἐγρεο καὶ τεὸν ὕμνον ἰῆ ἰὲ κέκλυθι χαίρων.*

ΠΡΩΙΝΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΑΣΚΛΗΠΙΟ

Εὐπνά¹³⁹ Παιάνα Ασκληπιέ, βασιλιά των λαών,
 γιε ευμενή του Απόλλωνα και της σεβαστής Κορωνίδας.
 Σκόρπα τον ύπνο από τα βλέφαρά σου και άκου τις προσευ-
 χές
 των ανθρώπων σου¹⁴⁰, που όλο χαρά ικετεύουν
 τη δύναμή σου, Ασκληπιέ ευμενή, ζητώντας πρώτα απ' όλα
 υγεία.
 Σήκω και άκου, ἰῆ ἰέ, με χαρά¹⁴¹ τον ύμνο σου.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΣΚΛΗΠΙΟ

Ζῆνα πάλαι φθίμενον πᾶϊν ἄμβροτον Ἀπόλλωνος
 κιχλήσχω λοιβαῖσι μολεῖν ἐπίκουρον ἐμαῖσιν·
 ὅς ποτε καὶ νεκύων ἀμενηνῶν μυρία φύλα
 Ταρτάρου εὐρώεντος ἀεικ<λ>αύστοισι μελάθροισι
 δύσνοστον πλώοντα ῥόον κέλαδόν τ' <ἀ>διαύλου
 <Κωκυτοῦ>, πάντεσιν ἴσον τέλος ἀνδράσι θνητοῖς,
 λίμνη πᾶρ γοόωντα καὶ ἄλλιτα κωκύοντα
 αὐτὸς ἀμειδήτης ἐρ<ρ>ύσαο Φερσεφον<ε>ίης·
 εἴτ' ἐφέπεις Τρίκκης ἱερῆς ἔδος εἴτ' ἐρατεινὴν
 Πέργαμον εἴτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἴαονίαν Ἐπίδαυρον,
 δεῦρο μάκαρ, καλεῖ σε μάγων <πρόμος> ὦδε <παρεῖναι>.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΣΚΛΗΠΙΟ³,

Τον Δία¹⁴³ που πέθανε παλιά, παιδί του Απόλλωνα αθάνα-
 το¹⁴⁴,
 καλῶ βοηθός στις σπονδές μου να έρθει.
 Τα αναρίθμητα πλήθη των ανίσχυρων νεκρών,
 που στα δώματα του υγρού του Τάρταρου, τα αιώνια θλιβερά,
 πλέουν του Κωκυτού¹⁴⁵ του απέραστου τα ρεῖθρα τα ανεπί-
 στροφα,
 τα θορυβῶδη -μοίρα κοινή για όλους τους θνητούς-
 και κλαιν με γόο πλάι στη λίμνη¹⁴⁶ και θρηνοῦν χωρίς να
 βρίσκουν λύπηση,
 εσύ κάποτε τα λύτρωσες από την Περσεφόνη¹⁴⁷, που ποτέ της
 δε γελά.
 Εἴτε συχνάζεις στην έδρα σου, στην ιερή την Τρίκκη, εἴτε στη
 θελκτική
 την Πέργαμο, εἴτε κατόπιν στην ιωνική Επίδαυρο¹⁴⁸,
 εμπρός μακάριε, σε καλεῖ να έρθεις εδῶ ο αρχηγός των μά-
 γων.

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΣΚΛΗΠΙΟ

Ἴσουλλος Σωκράτευσ Ἐπιδαύριος ἀνέθηκε
Ἀπόλλωνι Μαλεάται καὶ Ἀσκληπιῶι.

A Δᾶμος εἰς ἀριστοκρατίαν ἄνδρας αἰ προάγοι καλῶς,
αὐτὸς ἰσχυρότερος· ὀρθοῦται γὰρ ἐξ ἀνδραγαθίας.
Αἰ δέ τις καλῶς προαχθεῖς θιγγάνοι πονηρίας
πάλιν ἐπαγκρούων, κολάζων δᾶμος ἀσφαλέστερος.
Τάνδε τὰν γνώμαν τόκ' ἤχον καὶ ἔλεγον καὶ νῦν λέγω.
Εὐξάμαν ἀνγράφεν, αἴ κ' εἰς τάνδε τὰν γνώμαν πέτη
ὁ νόμος ἀμῖν ὃν ἐπέδειξα· ἔγεντο δ', οὐκ ἄνευ θεῶν.

B Τόνδ' ἱερὸν θεῖαι μοῖραι νόμον ἤρην Ἴσουλλος
ἄφθιτον ἀέναον γέρας ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
καί νιν ἅπας δᾶμος θεθμὸν θέτο πατρίδος ἀμᾶς,
χεῖρας ἀνασχόντες μακάρεσσιν ἐς οὐρανὸν εὐρύ[ν].

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΣΚΛΗΠΙΟ

Ο Ἴσουλλος, γιος του Σωκράτη, κάτοικος της Επιδαύρου,
έκανε αυτήν την αφιέρωση
στον Απόλλωνα Μαλεάτα¹⁴⁹ και τον Ασκληπιό. I

A.¹⁵⁰ Όταν ο λαός οδηγεί τους άνδρες με τρόπο σωστό στην
εξουσία των αρίστων,
ο ίδιος γίνεται πιο ισχυρός. Ευημερεί με την ανδραγαθία.
Κι αν κανείς, έχοντας πάρει προαγωγή με την αξία του,
στην πανουργία προσφεύγει
και κρούει ανάποδα πρύμνα¹⁵¹, τον τιμωρεί ο λαός και γίνεται
πιο ασφαλής.
Τη γνώμη αυτή από παλιά την είχα και την έλεγα, αλλά και
τώρα τη λέω.

Έταξα χαραγμένη πλάκα ν' αφιερώσω, αρκεί σε τούτη τη
γνώμη
να στόχευε ο νόμος που σας πρότεινα. Πράγμα που έγινε με
των θεών τη βοήθεια.

B. Τούτον τον ιερό νόμο από θεῖα μοῖρα πρότεινε ο Ἴσουλλος,
αγέραστο στους θεούς τους ἀθάνατους αἰώνιο δῶρο,
και τώρα ὅλος ο λαός τον ὀρισε θεσμό της πατρίδας μας,
αφού τα χέρια σήκωσε προς τους μακάριους θεούς στον πλατύ
ουρανό: IO

οἷ κεν ἀριστεύωσι πόληος τᾶσδ' Ἐπιδαύρου
 λέξασθαί τ' ἄνδρας καὶ ἐπαγγεῖλαι κατὰ φυλάς
 οἷς πολιοῦχος ὑπὸ στέρνοις ἀρετά τε καὶ αἰδώς,
 τοῖσιν ἐπαγγέλλεν καὶ πομπεύεν σφε κομῶντας
 Φοῖβω ἀνακτι υἱῶι τ' Ἀσκλαπιῶι ἰατῆρι
 εἶμασιν ἐν λευκοῖσι δάφνας στεφάνοις ποτ' Ἀπόλλω,
 ποῖ δ' Ἀσκλαπιὸν ἔρνεσι ἐλαίας ἡμεροφύλλου
 ἀγνῶς πομπεύεν, καὶ ἐπεύχεσθαι πολιάταις
 πᾶσιν ἀεὶ διδόμεν τέκνοις τ' ἔρατὰν ὑγίειαν,
 εὐνόμιαν τε καὶ εἰράναν καὶ πλοῦτον ἀμεμφῆ,
 τὰν καλοκαγαθίαν τ' Ἐπιδαυροῖ ἀεὶ ῥέπεν ἀνδρῶν,
 ὥραις ἐξ ὥρᾶν νόμον ἀεὶ τόνδε σέβοντας·
 οὕτω τοί χ' ἀμῶν περιφείδοιτ' εὐρύοπα Ζεὺς.

C Πρῶτος Μᾶλος ἔτευξεν Ἀπόλλωνος Μαλεάτα
 βωμὸν καὶ θυσίαις ἠγγλαΐσειν τέμενος.
 Οὐδέ κε Θεσσαλίας ἐν Τρίκχη πειραθειῆς

ὄσοι ἀριστεύουν σε τούτη την πόλη, στην Επίδαυρο,
 ας μαζέψουν τους ἄνδρες και ας δώσουν κατὰ φυλές πρό-
 σταγμα, : 15
 εκείνοι που μέσα στο στέρνο τους ἔχουν την ἀρετή και την
 αιδώ πολιοῦχο¹⁵²,
 αυτοί να πάρουν εντολή να κάνουν πομπή με μαλλιά μακρι-
 ᾶ¹⁵³
 για χάρη του Φοίβου, του βασιλιά, και του γιου του Ασκλη-
 πίου, του γιατρού,
 στα λευκά ντυμένοι¹⁵⁴, ἔχοντας δάφνης στεφάνια για τον Α-
 πόλλωνα,
 για τον Ασκληπιό κλαδιά από ἡμερη ελιά¹⁵⁵, 20
 πομπή να κάνουν αγνή, και να ευχηθοῦν να δίνουν οι θεοὶ
 πάντοτε την ποθητή ὑγεία σ' ὅλους τους πολίτες και τα παι-
 διὰ τους,
 ευνομία, εἰρήνη και δίχως μομφή¹⁵⁶ πλούτο,
 πάντα στην Επίδαυρο να κυριαρχεῖ των ἀνδρῶν η καλοκαγα-
 θία¹⁵⁷,
 στο εξής¹⁵⁸ και για πάντα τηρώντας με σέβας τούτον το νόμο.

25

Ἔτσι κι ο Δίας που με τη βροντή του ηχεί ἀπὸ μακριὰ μακᾶρι
 να μας λυπάται.

C. Ο Μᾶλος ἦταν ο πρῶτος¹⁵⁹ που ἐφτιαξε στον Ἀπόλλωνα
 Μαλεάτα βωμό
 και το τέμενός του λάμπρυνε με θυσίες.
 Ποτέ σου να μην δοκιμάσεις στις Θεσσαλίας την Τρίκχη

εἰς ἄδυτον καταβάς Ἀσκληπιού, εἰ μὴ ἀφ' ἀγνοῦ
πρῶτον Ἀπόλλωνος βωμοῦ θύσαις Μαλεάτα.

D Ἴσουλλος Ἀστυλαΐδαι ἐπέθηκε μαντεύσασθα[ι] οἱ περὶ
τοῦ παιᾶνος ἐν Δελφοῖς, ὃν ἐπόησε εἰς τὸν Ἀπόλλωνα
καὶ τὸν Ἀσκληπιόν, ἧ λῳίόν οἱ κα εἶη ἀγγράφοντι
τὸν παιᾶνα. Ἐμάντευσε λῳίόν οἱ κα εἶμεν ἀγγράφοντι
καὶ αὐτίκα καὶ εἰς τὸν ὕστερον χρόνον.

E Ἴε Παιᾶνα θεὸν ἀείσατε λαοί,
ζαθέας ἐνναέτα[ι] τᾶσδ' Ἐπιδαύρου.
Ἵδε γὰρ φάτις ἐνέπουσ' ἦλυθ' ἐς ἀκοάς
προγόνων ἀμετέρων, ὧ Φοῖβ' Ἀπόλλων.
Ἐρατῶ Μοῦσαν πατήρ Ζεὺς λέγεται Μά-
λ[ωι] δόμεν παράχοιτιν ὄσιοισι γάμοις.
Φλεγύας δ', [ὄς] πατριδ' Ἐπίδαυρον ἔναιεν,
θυγατέρα Μάλου γαμεῖ, τὰν Ἐρατῶ γεί-
νατο μάττηρ, Κλεοφήμα δ' ὀνομάσθη.
Ἐγ δὲ Φλεγύα γένετο, Αἴγλα· {δ' ὀνομάσθη}
τόδ' ἐπώνυμον· τὸ κάλλος δὲ Κορωνίς ἐπεκλήθη.

στο ἄδυτο του Ασκληπιού να κατέβεις¹⁶⁰, αν πρώτα στο βωμό 30
τον αγνό του Απόλλωνα Μαλεάτα θυσία δεν χάνεις.

D. Ο Ἴσουλλος στον Αστυλαΐδα ανάθεσε να ζητήσει μαντεία
για χάρη του
στους Δελφούς για τον παιάνα που έφτιαξε προς τιμήν
του Απόλλωνα
και του Ασκληπιού, αν θα 'ταν γι' αυτόν πιο καλό να
χαράξει σε πέτρα
τον παιάνα. Και το μαντείο του απάντησε πως καλύτερο θα
είναι γι' αυτόν,
και τώρα και στο μέλλον, να τον χαράξει.

35

E. Ἴε τον Παιᾶνα¹⁶¹ θεό φάλτε λαοί,
της θείας Επιδαύρου οι κάτοικοι.
Γιατί έτσι λόγος φαλτικός ήρθε στ' αυτιά
των προγόνων μας, Φοίβε Απόλλων:¹⁶²
τη Μούσα Ερατῶ λένε γυναίκα πως έδωσε ο Δίας
πατέρα στο Μάλο σε ὄσιους γάμους¹⁶³.
Κι ο Φλεγύας, που την Επίδαυρο είχε για πατρίδα¹⁶⁴,
νυμφεύεται την κόρη του Μάλου, που μητέρα της ήταν
η Ερατῶ και πήρε το ὄνομα Κλεοφήμη.
Απ' το Φλεγύα γεννήθηκε κόρη, η Αἴγλη¹⁶⁵.
Αυτό ήταν το ὄνομά της. Για την ομορφιά της ὁμως αποκλή-
θηκε Κορωνίς¹⁶⁶.

40

45

Σαν την είδε από ψηλά ο χρυσότοξος Φοῖβος στου Μάλου

Κατιδῶν δ' ὁ χρυσότοξος Φοῖβος ἐμ Μά-
 λου δόμοις παρθενίαν ὥραν ἔλυσε,
 λεχέων δ' ἡμεροέντων ἐπέβας, Λα-
 τῶιε κόρε χρυσοκόμα.
 Σέβομαί σε· ἐν δὲ θυώδει τεμένει τέχε-
 το ἴνιν Αἴγλα, γονίμαν δ' ἔλυσεν ὠδι-
 να Διὸς παῖς μετὰ Μοιρᾶν Λάχεσίς τε μαῖ' ἀγαυά·
 ἐπίκλησιν δέ νιν Αἴγλας ματρὸς Ἀσκλα-
 πιὸν ὠνόμαξε Ἀπόλλων, τὸν νόσων παύ-
 [σ]τορα, δωτῆρ' ὑγείας, μέγα δῶρημα βροτοῖς.
 Ἴε Παιάν, ἰε Παιάν, χαίρεν Ἀσκλα-
 πιέ, τὰν σὰν Ἐπίδαυρον ματρόπολιν αὖ-
 ξων, ἐναργῆ δ' ὑγείαν ἐπιπέμποις
 φρεσὶ καὶ σώμασιν ἀμοῖς, ἰε Παιάν, ἰε Παιάν.

F Καὶ τόδε σῆς ἀρετῆς, Ἀσκληπιέ, [τ]οῦργον ἔδειξας
 ἐγ κείνοισι χρόνοις ὅκα δὴ στρατὸν ἤγε Φίλιππος
 εἰς Σπάρτην, ἐθέλων ἀνελεῖν βασιληΐδα τιμῆν.
 Τοῖς δ' Ἀσκληπιὸς [ἦ]λθε βοαθὸς ἐξ Ἐπιδαύρου
 τιμῶν Ἡρακλέος γενεάν· ἄς φεῖδετο ἄρα Ζεὺς.
 Τουτάκι δ' ἦλθε, ὅχ' ὁ παῖς ἐκ Βουσπόρου ἦλθεν
 κάμνω[ν],

τα δώματα την παρθενία της πήρε.
 Στο ποθητό της κρεβάτι ανέβηκες, 50
 χρυσομάλλη γιε της Λητώς.
 Σε τιμῶ. Μες το γεμάτο θυμιάμα τέμενος
 παιδί γεννούσε η Αἴγλη¹⁶⁷, και τους πόνους της γέννας
 ἔλυσε του Δία ο γιος¹⁶⁸ μαζί με τις Μοίρες, και η Λάχεση,
 μαία λαμπρή.
 Απ' τ' ὄνομα της μητέρας του Αἴγλης 55
 Ασκληπιό¹⁶⁹ τον εἶπε ο Απόλλων, αυτόν που γιατρεύει τις
 νόσους,
 υγείας χορηγὸς, δῶρο μεγάλο στους θνητούς.
 Ἰε Παιάν, ἰε Παιάν, χαίρε Ασκληπιέ,
 την πόλη της μάνας σου, την Επίδαυρο, λάμπρυνε,
 εναργῆ τη υγεία εἶθε να στέλνεις 60
 στο νου και στο σώμα μας, ἰε Παιάν, ἰε Παιάν

F. Και τούτο το κατόρθωμα της δύναμής σου, Ασκληπιέ,
 φανέρωσες
 εκείνα τα χρόνια, ὅταν στρατό οδηγούσε ο Φίλιππος¹⁷⁰
 στη Σπάρτη, με σκοπό ν' αφανίσει τη βασιλική εξουσία.
 Στους Σπαρτιάτες ἦρθε βοηθός απ' την Επίδαυρο ο Ασκλη-
 πιός 65
 τιμώντας τη γενιά του Ηρακλή¹⁷¹. Που γι' αυτήν ο Δίας ἐ-
 γνοια εἶχε.
 Τότε ἦρθε, ὅταν και το παιδί¹⁷² απ' το Βόσπορο¹⁷³ ἄρρωστο
 ἔφτασε.

τῶι τύγα ποστείχοντι συνάντησας σὺν ὄπλοισιν
 λαμπόμενος χρυσεόις, Ἄσκληπιέ· παῖς δ' ἔσιδῶν σε
 λίσσετο χειρ' ὀρέγων ἰκέτηι μύθῳ σε προσαντῶν
 ἄμμορός εἰμι τεῶν δῶρων, Ἄσκληπιέ Παιάν,
 ἀλλά μ' ἐποίχτειρον". Τὺ δέ μοι τάδ' ἔλεξας ἐναργῆ·
 "Θάρσει· καιρῶι γάρ σοι ἀφίξομαι, ἀλλὰ μὲν' αὐτεῖ,
 τοῖς Λακεδαιμονίοις χαλεπὰς ἀπὸ κῆρας ἐρύξας,
 οὐνεκα τοὺς Φοῖβου χρησμούς σῴζονται δικαίως
 οὓς μαντευσάμενος παρέταξε πόλῃ Λυκοῦργος".
 Ὡς ὁ μὲν ᾤχετο ἐπὶ Σπάρτην· ἐμὲ δ' ὄρσε νόημα
 ἀγγεῖλαι Λακεδαιμονίοις ἐλθόντα τὸ θεῖον
 πάντα μάλ' ἐξείας· οἱ δ' αὐδήσαντος ἄκουσαν
 σῴτειραν φήμαν, Ἄσκληπιέ, καί σφε σάωσας.
 Οἱ δὲ ἑκάρυξαν πάντας ξενίαις σε δέκεσθαι
 σωτήρα εὐρυχόρου Λακεδαίμονος ἀγκαλέοντες.
 Ταῦτα τοί, ὦ μέγ' ἄριστε θεῶν, ἀνέθηκεν Ἴσυλλος
 τι[μ]ῶν σὴν ἀρετὴν, ὦναξ, ὥσπερ τὸ δίκαιον.

Αυτό που σε σένα πρόστρεξε το συνάντησες με τα όπλα σου
 λάμποντας τα χρυσά, Ασκληπιέ. Το παιδί σε είδε
 και σε ικέτευσε με τα χέρια απλωμένα, με λόγια ικεσίας σε
 προσφώνησε: 70
 «Μερίδιο στα δώρα σου δεν έχω, Ασκληπιέ Παιάν,
 όμως λυπήσου με». Κι εσύ ξεκάθαρα μου είπες αυτά:
 «Να έχεις θάρρος. Στην ώρα που πρέπει θα σου 'ρθω. Μα
 στάσου εδώ,
 ώσπου τους Λακεδαιμόνιους απ' τη δύσκολη μοίρα να προφυ-
 λάξω:
 γιατί αυτοί τους χρησμούς του Απόλλωνα με τρόπο δίκαιο
 φυλάγουν 75
 που στην πόλη, αφού πήρε μαντεία, ο Λυκούργος¹⁷⁴ επέβαλε».
 Έτσι εκείνος έφυγε για τη Σπάρτη. Κι εμένα με ξεσήκωσε η
 σκέψη
 να πάω στους Λακεδαιμόνιους και το θείο το σχέδιο ν' αναγ-
 γείλω,
 όλα στη σειρά και μ' ακρίβεια. Κι εκείνοι με άκουσαν που
 πρόφερα
 το σωτήριο λόγο σου, Ασκληπιέ, και τους έσωσες.
 Αυτοί σε όλους προστάξαν με κήρυκα να σε υποδεχτούνε σε
 δείπνο ιερό, 80
 καλώντας σε σωτήρα της πλατιάς Λακεδαίμονος.
 Αυτά σε σένα, άριστε των θεών, αφιέρωσε ο Ίσυλλος
 τιμώντας τη δύναμή σου, άνακτα, όπως είναι το δίκαιο.

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΣΚΛΗΠΙΟ

Μακεδονικός Ἀμφιπολείτης
ἐποίησεν τοῦ θεοῦ προστάξαν[τος]

Δήλιον εὐφάρετραν Ζηνὸς ὑμνεῖτ' ἀργυρότ[οξον]
εὐφρονι θυμῷ εὐφῆμωι γλώσσηι ἰὲ Παιάν
ἰκτῆρα κλάδον ἐν παλάμηι θέτε καλὸν ἐλαΐνεον κ[αὶ δάφνης]
ἀγλαὸν ἔρνος, κοῦροι Ἀθηναίων, ἰὲ Παιάν
[χοῦροι,] ἄμε[μπ]τος ὕμνος ἀεῖδοι Λητοῖδην ἕκατον,
Μ[ουσῶν]

κλυτόν ἤγ[εμ]ον[ῆα] ἰῆ Παιάν
ἐπιτάρροθον ὅς π[ο]τε γεί[να]το νούσων καὶ βροτέας [ἀλκτῆρα]
δύης Ἀσκληπιὸν εὐφ[ρονα] κοῦρον· [ἰ]ὲ ὦ ἰὲ Παιάν
Τὸν δ' ἀνὰ Πηλιάδας κορυφὰς ἐδίδαξε [τ]έχνην πᾶ[σαν]
κρυ]-

φίαν Κένταυρος ἀλεξίπονον μερόπεσσι, [ἰὲ Παιάν]
παῖδα Κορωνίδος, ἦπιον ἀνδράσι δαίμονα σεμνότα[τον ἰὲ]
Παιάν.]

Τοῦ δ' ἐγένοντο κόροι Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων, Ἐλλη[σιν]
κοσμήτορε] λόγχης ἰῆ Παιάν,

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΣΚΛΗΠΙΟ

Ο Μακεδονικός¹⁷⁵ ο Ἀμφιπολίτης
συνέθεσε (αυτό το ποίημα) κατὰ προσταγή του θεοῦ:

Τον Δήλιο¹⁷⁶ με την ωραία φαρέτρα υμνεῖτε, το γιο του Δία,
τον αργυρότοξο
με καρδιά γεμάτη ευφροσύνη και γλώσσα σωστή, ἰὲ Παιάν,
κλαδί κισσίας στην παλάμη σας βάλτε ωραίο ελιάς και δάφ-
νης

βλαστάρι λαμπρό, νέοι της Αθήνας, ἰὲ Παιάν.
Νέοι, ἀμεμπτος ὕμνος ας φάλλει το γιο της Λητώς, τον μα-
κρύβολο, των Μουσῶν

ξακουστό αρχηγό, ἰῆ Παιάν,
τον Σωτήρα, που γέννησε κάποτε βοηθό στην αρρώστια
και τον πόνο τον Ασκληπιό, παιδί ευμενές, ἰὲ ὦ ἰὲ Παιάν.

Σ' αυτόν, επάνω στις κορφές του Πηλίου, κάθε τέχνη κρυφή
που των θνητῶν διώχνει τους πόνους δίδαξε ο Κένταυρος¹⁷⁷,
ἰὲ Παιάν,

στο γιο της Κορωνίδας, πράο για τους ανθρώπους θεό σεβα-
στότατο, ἰὲ Παιάν.

Κι από εκείνον γεννήθηκαν γιοι ο Ποδαλείριος και ο Μαχά-
ων αρχηγοί των Ελλήνων στη λόγχη, ἰῆ Παιάν,

ἦδ' Ἰασώ Ἀχεσώ τε καὶ Αἴγλη καὶ Πανάχεια,
Ἡπιόνης π[αῖδες σὺν] ἀριπρέπτω Ὑγείᾳ. ἰῆ
Παιάν.

Χαῖρε, βροτοῖς μέγ' ὄνειαρ, δαῖμον κλεινότατε, [ἰῆ] ὦ [ἰῆ]
Παιάν]

Ἀσκληπιέ, σὴν δὲ δίδου σοφίαν ὕμνουντας ἐς αἰ[εῖ]
θ[άλλειν]

ἐν βιοτῇ σὺν τερπνοτάτῃ Ὑγείᾳ· ἰῆ Παιά[ν]

σώζεις δ' Ἀτθίδα Κεκροπίαν πόλιν αἰὲν ἐπερχόμε[ν]ος
ἰῆ Παιάν.

Ἥπιος ἔσσο, μάκαρ, στυγεράς δ' ἀπερύκεο νούσου[ς] ἰέ,
ὦ [ἰῆ] Παιάν.

ἡ Ἰασώ, ἡ Ἀχεσώ, ἡ Αἴγλη, ἡ Πανάχεια, κόρες τῆς Ἡπιόνης
μαζί με τὴ μεγαλόπρεπη Ὑγεία, ἰῆ Παιάν.

Χαίρε τῶν θνητῶν μεγάλο αγαθό, θεέ ἐνδοξότατε, ἰέ ὦ ἰέ
Παιάν,

Ἀσκληπιέ, καὶ δος μας τὴ δική σου σοφία ὑμνῶντας γιὰ πάλ-
ντα

στὴ ζωὴ νὰ θάλλουμε μαζί με τὴν τερπνότατη Ὑγεία, ἰῆ
Παιάν.

Εἶθε νὰ σώζεις τὴν Ἀθήνα, τοῦ Κέκροπα πόλη, πάντα προ-
στρέχοντας, ἰέ Παιάν.

Ἥπιος νὰ εἶσαι, μακάριε, νὰ μας φυλάς ἀπὸ τὶς στυγερές αρ-
ρώστιες, ἰέ ὦ ἰέ Παιάν.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΤΤΗ

Εἴτε Κρόνου γένος, εἴτε Διὸς μάχαρ,
 εἴτε Ῥέας, μεγάλας, χαῖρε <ῶ> τὸ κατ-
 ηφές ἄκουσμα Ῥέας Ἄττι· σὲ κα-
 λοῦσι μὲν Ἀσσύριοι τριπόθητον Ἄ-
 δωνιν, ὅλη δ' Αἴγυπτος Ὀσιριν, ἐπ-
 ουράνιον Μηνὸς κέρας Ἑλλη-
 νὶς σοφία, Σαμόθρακες Ἀδάμνα σε-
 βάσμιον, Αἰμόνιοι Κορύβαντα, καὶ
 οἱ Φρύγες ἄλλοτε μὲν Πάπαν, ποτὲ
 δ' <αὐ> νέκυν ἢ θεὸν ἢ τὸν ἄκαρπον ἢ
 αἰπόλον ἢ χλοερὸν στάχυν ἀμη-
 θέντα ἢ <τ>ὸν πολύκαρπος ἔτικτεν ἄ-
 μύδαλος, ἀνέρα συρικτάν.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΤΤΗ

Εἴτε εἶσαι ἀπ' τη γενιά του Κρόνου, εἴτε του Δία¹⁷⁸, μακά-
 ριε,
 εἴτε της Ῥέας¹⁷⁹ της μεγάλης, χαίρε
 θλιμμένο της Ῥέας ἄκουσμα, Ἄττη. Σε λεν
 οἱ Ἀσσύριοι τριπόθητο
 Ἄδωνη¹⁸⁰, ὅλη η Αἴγυπτος Ὀσιρη,
 ἐπουράνιο του Μηνός¹⁸¹ κέρας η ελληνική
 σοφία, οἱ Σαμόθρακες Ἀδαμνα¹⁸²
 σεβάσμιο, οἱ Αἰμόνιοι¹⁸³ Κορύβαντα¹⁸⁴,
 καὶ οἱ Φρύγες ἄλλοτε Πάπα κι ἄλλοτε
 νεκρό¹⁸⁵ ἢ θεό ἢ ἀκαρπο¹⁸⁶
 ἢ γιδοβοσκό¹⁸⁷ ἢ χλοερό στάχυ
 που θερίστηκε¹⁸⁸ ἢ ἀντρα που παίζει τη σύριγγα,
 γέννημα της πολύκαρτης αμυγδαλιάς¹⁸⁹.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΤΤΗ

Ἄττιν ὑμνήσω τὸν Ῥεΐης
 οὐ κωδῶνων σὺμ βόμβοις,
 οὐκ αὐλῶ
 Ἰδαίων
 Κουρήτων
 μυκητᾶ,
 ἀλλ' εἰς Φοιβείαν μίξω
 μοῦσαν φορμίγγων· εὐοῖ,
 εὐάν, ὡς Πάν, ὡς Βακχεύς,
 ὡς ποιμὴν λευκῶν ἄστρον.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΤΤΗ

Τον Ἄττη της Ρέας θα υμνήσω
 ὄχι με ἤχους κουδουνιῶν¹⁹⁰
 οὔτε με του αυλού
 των Ἰδαίων
 Κουρήτων¹⁹¹
 το μούγκρισμα,
 ἀλλὰ θα του πλέξω ἀπολλώνιο
 κιθάρας τραγούδι. Εὐοί,
 εὐάν¹⁹², σαν Παν¹⁹³, σαν Διόνυσος,
 σαν ποιμένας ἀστρον λευκῶν...¹⁹⁴

ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

δεῦρ' ἔκ Κρήτας ἐπ[ὶ τόνδ]ε ναῦον
 ἄγνον, ὄππ[αι τοι] χάριεν μὲν ἄλσος
 μαλί[αν], βῶμοι δὲ τεθυμιάμε-
 νοι [λι.]βανώτωι·

ἐν δ' ὕδωρ ψυχρον κελάδει δι' ὕδων
 μαλίνων, βρόδοισι δὲ παῖς ὁ χώρος
 ἐσχιάστ', αἰθυσσομένων δὲ φύλλων
 κῶμα καταρρεῖ·

ἐν δὲ λείμων ἰππόβοτος τέθαλεν
 ἠρίνοισιν ἄνθεσιν, αἰ δ' ἄηται
 μέλλιχα πνέουσιν [
]

ἔνθα δὴ σὺ... ἔλοισα Κύπρι
 χρυσίασιν ἐν κυλίκεσσιν ἄβρωσ
 ὀμμεμείχμενον θαλίασιν νέκταρ
 οἰνοχόαισον

ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΣΤΗΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ἔλα ἀπ' την Κρήτη για χάρη μου σε τούτο τον ἅγιο
 ναό, όπου γεμάτο χάρη ἄλσος
 μηλιῶν υπάρχει κι οι βωμοί γεμάτοι θυμιάμα καιν
 με λιβάني.

Μουρμουρίζει το κρύο νερό, καθώς περνά ανάμεσα
 στις μηλιές, κι ἀπ' τα ρόδα ὅλος ο χώρος
 σκιάζεται¹⁹⁵ κι ἀπ' των φύλλων το θρόισμα
 μια νάρκη γλιστρά.

Εδώ λιβάδι που ἄλογα τρέφει ακμάζει
 μ' ανοιξιᾶτικα ἄνθη και οι ἄνεμοι
 πνέουν γλυκά¹⁹⁶ [
]

Εδώ, Αφροδίτη,...
 στις χρυσές μας κύλικες
 νέκταρ που γλυκά τις γιορτές συνοδεύει
 οἰνοχόση.¹⁹⁷

ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΣΤΗ ΔΗΜΗΤΡΑ

Δάματερ πολύκαρπε, σὺ κῆν Σικελοῖσιν ἔναργῆς
 καὶ παρ' Ἐρεχθεΐδαις, ἐν δέ τι <τοῦτο> μέγα
 κρίνεται ἐν Ἑρμιονεῦσι· τὸν ἐξ ἀγέλης γὰρ ἀφειδῆ
 ταῦρον, ὃν οὐ αἰροῦσ' ἀνέρες οὐδὲ δέκα,
 τοῦτον γραῦς στείχουσα μόνα μόνον οὔατος ἔλκει
 τόνδ' ἐπὶ βωμόν, ὃ δ' ὡς ματέρι παῖς ἔπεται.
 σὸν τόδε, Δάματερ, σὸν τὸ σθένος· ἴλαος εἶης,
 καὶ πάντως θάλλοι κλᾶρος ἐν Ἑρμιόνη.

ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΣΤΗ ΔΗΜΗΤΡΑ

Πολύκαρπη Δήμητρα, η δύναμη σου και στους Σικελούς είναι
 ορατή
 και στα παιδιά του Ερεχθέα²⁰⁰. Το μεγάλο όμως σημάδι της
 στην Ερμιόνη φανερώνεται. Γιατί τον ταύρο απ' την αγέλη,
 τον ανήλεο, που δεν τον συλλαμβάνουν ούτε δέκα άντρες,
 αυτόν γριά που μόνη βαδίζει μόνον τον τραβά απ' τ' αυτί
 προς το βωμό. Κι εκείνος ακολουθεί σαν παιδί τη μητέρα του.
 Δική σου αυτή η δύναμη, Δήμητρα, δική σου. Είθε να είσαι
 ευμενής
 κι όλων ο κλήρος να θάλλει στην Ερμιόνη.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΔΗΜΗΤΡΑ

Ὑμνον Δήμη[τρ]ος πολυωνύμου ἄρχομαι ἰσταῖν
 δι'πλακ' ἀκούσατε, δεῦτε, μέλισσαι
 καὶ τὸν ἐν ἀθανάτοισ<ι> θεοῖς μέσατόμ ποτ' ἔθεντο
 κλῆρον, τίς τίνα χῶρον ἀνάξει·
 πρώτῳ δ' ἦλθε λαχεῖν πόντον βαθὺν ἀλμυροδίνῃ
 χερσὶ τρίαιναν ἔχοντα Ποσειδᾶν.
 Ζεὺ<ς> δ' ἔλαχεν Κρονιδῆς μέγαν οὐρανὸν ἀστερόεντα
 ἀενίαν ἴν' ἔχη βασιλείαν.
 Ἄγεσίλας δ' ἔλαχεν τὸν Τάρταρον εὐρὺν ἔπεσθαι
 καὶ πᾶσιν μακάρεσσι τάδ' ἦρκει.
 καὶ τότε' ἀπὸ κλήρων μὲν ἀφίκετο διὰ θεᾶων·]·τοστε·.....[

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΔΗΜΗΤΡΑ

Τον ύμνο της Δήμητρας με τα πολλά ονόματα αρχίζω να
 στήνω
 διπλό²⁰² - ελάτε εδώ ν' ακούσετε μέλισσες²⁰³,
 για τότε που οι θεοί οι αθάνατοι βάλανε κλήρο στη μέση,
 ποιος σε ποιο μέρος κύριος θα γίνει.
 Και πρώτα έλαχε ο πόντος ο βαθύς ο αλμυροδίνης
 στον Ποσειδώνα που κρατά την τρίαινα στο χέρι.
 Ο Δίας, του Κρόνου γιος, αστρόφορτο έλαχε τον ουρανό τον
 μέγα
 να έχει αιώνια βασιλεία.
 Στον Αγεσίλαο²⁰⁴ έλαχε τον Τάρταρο πλατύ να κυβερνά.
 Και σ' όλους τους μακάριους θεούς αυτά αρέσανε.
 Και τότε, σαν τέλειωσε η κλήρωση, έφτασε η θεά των θεών (η
 Δήμητρα)...

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ

Πλούτου μητέρ' Ὀλυμπίαν ἀείδω
Δήμητρα στεφανηφόροις ἐν Ὠραῖς
σέ τε, παῖ Διὸς Περσεφόνη·
χαίρετον, εὖ δὲ τάνδ' ἀμφέπετον πόλιν.

⋮
ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΔΗΜΗΤΡΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ

Τη μητέρα του Πλούτου²⁰⁵, την ολύμπια ψάλλω
τη Δήμητρα, στις Ὠρες ανάμεσα που φοράνε στεφάνια²⁰⁶,
και σένα, κόρη του Δία, Περσεφόνη:
χαίρετε και τούτη την πόλη φροντίστε καλά.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟ ΔΙΑ-ΚΟΥΡΟ

Ἰώ μέγιστε κοῦρε,
χαῖρέ μοι, Κρόνειε,
παγκρατὲς γάνος, βέβακες
δαιμόνων ἀγώμενος·
Δίχταν εἰς ἐνιαυτὸν ἔρπε
καὶ γέγαθι μολπᾶ,

τάν τοι χρέχομεν πακτίσι
μειζαντες ἄμ' αὐλοῖσιν,
καὶ στάντες ἀείδομεν τεὸν
ἄμφι βωμόν οὐερκῆ,
ἰώ μέγιστε κοῦρε,
χαῖρέ μοι Κρόνειε,
παγκρατὲς γάνος, βέβακες
δαιμόνων ἀγώμενος·
Δίχταν εἰς ἐνιαυτὸν ἔρπε
καὶ γέγαθι μολπᾶ.

Ἐνθα γὰρ σέ παιδ' ἄμβροτον
ἀσπιδοφόροι τροφῆς]

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟ ΔΙΑ-ΚΟΥΡΟ

²⁰⁹Ἰώ μέγιστε Κούρε²¹⁰,
χαίρε Κρόνειε,
παντοδύναμη χαρά, στέκεις
επικεφαλῆς των θεῶν.
Ἐλα στη Δίχτη²¹¹ με το νέο χρόνο²¹²
να χαρεῖς το τραγούδι μας.

Που το παίζουμε λύρες
με αυλούς σμίγοντας
και ψάλλουμε στέκοντας
απ' το βωμό σου τριγύρω τον ασφαλή.
Ἰώ μέγιστε Κούρε,
χαίρε Κρόνειε,
παντοδύναμη χαρά, στέκεις
επικεφαλῆς των θεῶν.
Ἐλα στη Δίχτη με το νέο χρόνο
να χαρεῖς το τραγούδι μας.

Εδώ παιδί αθάνατο
ασπιδοφόροι τροφοί²¹³

παρ' Ῥέας λαβόντες πόδα
 κ[ρούοντες ἀντάχον,]
 ἰώ μέγιστε κοῦρε,
 χαῖρέ μοι Κρόνεια,
 παγκρατὲς γάνος, βέβακες
 δαιμόνων ἀγώμενος·
 Δίχταν εἰς ἐνιαυτὸν ἔρπε
 καὶ γέγαθι μολπᾶ·

(Λείπουν 2 στίχοι)

τᾶ]ς καλᾶς Ἀῶς,
 ἰώ μέγιστε κοῦρε,
 χαῖρέ μοι Κρόνεια,
 παγκρατὲς γάνος, βέβακες
 δαιμόνων ἀγώμενος·
 Δίχταν εἰς ἐνιαυτὸν ἔρπε
 καὶ γέγαθι μολπᾶ.

Ἦραι δ' ἔβρ]μον κατῆτος,
 καὶ βροτὸς Δίκα κατῆχε
 [καὶ πάντα δι]ῆπε ζώ[ι·]
 ἄ φιλολβος Εἰρήνηα,
 ἰώ μέγιστε κοῦρε,
 χαῖρέ μοι, Κρόνεια,

απ' τη Ρέα σε παρέλαβαν
 και τα πόδια τους κρούοντας θορυβούσαν.
 Ἰώ μέγιστε Κούρε,
 χαίρε Κρόνεια,
 παντοδύναμη χαρά, στέχεις
 επικεφαλῆς των θεῶν.
 Ἐλα στη Δίκτη με το νέο χρόνο
 να χαρείς το τραγούδι μας.

.....
²¹⁴

[] της ωραίας Αυγῆς²¹⁵.
 Ἰώ μέγιστε Κούρε,
 χαίρε Κρόνεια,
 παντοδύναμη χαρά, στέχεις
 επικεφαλῆς των θεῶν.
 Ἐλα στη Δίκτη με το νέο χρόνο
 να χαρείς το τραγούδι μας.

Ἐθαλλαν κάθε χρόνο οι Ἦρες²¹⁶,
 τους θνητούς κυβερνούσε η Δίκη
 κι ὅλα τα πλάσματα τα διείπε
 η Ειρήνη που τον πλούτο αγαπά.
 Ἰώ μέγιστε Κούρε,
 χαίρε Κρόνεια,

παγκρατῆς γάνος, βέβαχες

δαιμόνων ἀγώμενος·

Δίχταν εἰς ἐνιαυτὸν ἔρπε

καὶ γέγαθι μολπᾶ.

Ἄ[λλ' ἄναξ, θόρ' ἐς στα]μνία,

καὶ θόρ' εὐποκ' ἐ[ς πώεα

κῆς λάι]α καρπῶν θόρε,

κῆς τελεσ[φόρος οἶκος,]

ἰὼ μέγιστε κοῦρε,

χαῖρέ μοι, Κρόνεια,

παγκρατῆς γάνος, βέβαχες

δαιμόνων ἀγώμενος·

Δίχταν εἰς ἐνιαυτὸν ἔρπε

καὶ γέγαθι μολπᾶ.

Θόρε κῆς] πόληας ἀμῶν,

θόρε κῆς ποντοπόρος νᾶας,

θόρε κῆς ν[έος πο]λείτας,

θόρε κῆς θέμιν κλ[ηγνάν,

ἰὼ, μέγιστε κοῦρε,

χαῖρέ μοι Κρόνεια,

παγκρατῆς γάνος, βέβαχες

δαιμόνων ἀγώμενος·

Δίχταν εἰς ἐνιαυτὸν ἔρπε

καὶ γέγαθι μολπᾶ.

παντοδύναμη χαρά, στέχεις

επικεφαλῆς των θεῶν.

Ἐλα στη Δίχτη με το νέο χρόνο

να χαρείς το τραγούδι μας.

Βασιλιά, για τις στάμνες μας πήδα²¹⁷,

πήδα για τα καλόμαλλα ποιμνιά μας,

πήδα για να καρπίσουν τα χωράφια μας,

για να δουν παιδιά τα σπίτια μας²¹⁸.

Ἰὼ μέγιστε Κούρε,

χαίρε Κρόνεια,

παντοδύναμη χαρά, στέχεις

επικεφαλῆς των θεῶν.

Ἐλα στη Δίχτη με το νέο χρόνο

να χαρείς το τραγούδι μας.

Πήδα για τις πόλεις μας²¹⁹,

πήδα για τα καράβια μας τα ποντοπόρα,

πήδα και για τους νέους πολίτες μας²²⁰,

πήδα για χάρη της θέμιδας της ξακουστής²²¹.

Ἰὼ μέγιστε Κούρε,

χαίρε Κρόνεια,

παντοδύναμη χαρά, στέχεις

επικεφαλῆς των θεῶν.

Ἐλα στη Δίχτη με το νέο χρόνο

να χαρείς το τραγούδι μας.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟ ΔΙΑ

απ. 29.

Ἴσμηνὸν ἢ χρυσαλάκατον Μελίαν
 ἢ Κάδμον ἢ Σπαρτῶν ἱερὸν γένος ἀνδρῶν
 ἢ τὰν κυανάμπυκα Θήβαν
 ἢ τὸ πάντολμον σθένος Ἡρακλέος
 ἢ τὰν Διωνύσου πολυγαθέα τιμάν
 ἢ γάμον λευκωλένου Ἀρμονίας
 ὑμνήσομεν;

απ. 32

μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένου

απ. 31

Πίνδαρος... ἐν Διὸς γάμῳ καὶ τοὺς θεοὺς αὐτοὺς φησιν
 ἐρομένου τοῦ Διὸς εἶ του δέοιντο αἰτῆσαι ποιήσασθαι τινὰς
 αὐτῶ θεοὺς, οἵτινες τὰ μεγάλα ταῦτ' ἔργα καὶ πᾶσάν γε δὴ
 τὴν ἐκείνου κατασκευὴν κατακοσμήσουσι λόγοις καὶ
 μουσικῇ.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟ ΔΙΑ

απ. 29²²³

Τον Ἴσμηνό²²⁴ ἢ τη Μελία²²⁵ που ἔχει ρόκα χρυσή
 ἢ τον Κάδμο²²⁶ ἢ των Σπαρτῶν²²⁷ ἀνδρῶν το ἱερό γένος
 ἢ τη Θήβα με το κυανὸ διάδημα
 ἢ το πάντολμο σθένος του Ηρακλή
 ἢ τον τιμημένο Διόνυσο τον πολύτερπνο
 ἢ το γάμο της λευκόχερης Ἀρμονίας²²⁸
 να φάλλουμε;

απ. 32

(Ο Κάδμος ἀκουσε τον Απόλλωνα)
 μουσική να παίζει κατάλληλη

απ. 33

Ο Πίνδαρος... στο γάμο του Δία λέει ότι όταν ο Δίας ρώ-
 τησε τους θεοὺς αν τους λείπει κάτι, αυτοί οι ίδιοι του ζήτη-
 σαν να δημιουργήσει κάποιες θεότητες για τον εαυτό του, οι
 οποίες να στολίσουν με λόγια και μουσική τα μεγάλα του
 κατορθώματα και το σύνολο των ρυθμίσεων που ὀρισε στον
 κόσμο.

απ. 30

πρωτον μεν εϋβουλον θεμιν ουρανιαν
 χρυσεισιν ιπποις Ωκεανου παρα παγαῖν
 Μοιραι ποτι κλιμακα σεμναν
 ἄγον Ουλύμπου λιπαρὰν καθ' ὁδόν
 σωτήρος ἀρχαίαν ἄλοχον Διὸς ἔμμεν·
 ἀ δὲ τὰς χρυσάμπτυκας ἀγλαοκάρ-
 πους τίκτεν ἀλαθείας Ὠρας.

απ. 33

ἄνακτα > τὸν πάντων ὑπερ-
 βάλλοντα Χρόνον μακάρων

απ. 33b

ἐν χρόνῳ δ' ἔγεντ' Ἀπόλλων

απ. 33c

χαῖρ', ὦ θεοδμάτα, λιπαροπλοκάμου
 παιδεσσι Λατοῦς ἡμεροέστατον ἔρνος,
 πόντου θύγατερ, χθονὸς εὐρεί-
 ας ἀκίνητον τέρας, ἄν τε βροτοί
 Δᾶλλον κικλήσχοισιν, μάκαρες δ' ἐν Ὀλύμπῳ
 τηλέφαντον κυανέας χθονὸς ἄστρον.

απ. 30

(Ψάλλουν οι Μούσες)

Και πρώτα οι Μοίρες την εύβουλη ουράνια Θέμιδα
 με χρυσά πήρανε ἄλογα απ' του Ωκεανού τις πηγές
 και τη φέραν στην ἄγια την κλίμακα,
 τη στυλπνή, που οδηγεί στον Ὀλυμπο,
 για να γίνει του Δία σωτήρα η αρχαιότερη σύζυγος.
 Κι εκείνη τις Ὠρες με το χρυσό διάδημα, ἀλάθητους
 δότες ωραίων καρπών, γέννησε.

απ. 33

Ο Χρόνος, ο βασιλιάς που σ' όλους τους θεούς
 τους μακάριους επιβάλλεται.

απ. 33b

Στο διάβα του χρόνου κι ο Απόλλων γεννήθηκε.

απ. 33c²²⁹

Χαίρε, θεόδμητη, βλαστάρι το πιο αγαπητό
 στα παιδιά της Λητώς με τις στυλπνές πλεξούδες,
 κόρη του ποντου, της γης της πλατιάς
 ακίνητο θαύμα²³⁰, που οι άνθρωποι
 Δήλο ονομάζουν κι οι μακάριοι στον Ὀλυμπο
 της σκοτεινής γης ἄστρο που η λάμψη του φτάνει μακρι-
 ᾶ²³¹.

απ. 33d

ἦν γὰρ τὸ πάροιθε φορητὰ
 κυμάτεσσιν παντοδαπῶν ἀνέμων
 ῥιπαῖσιν· ἀλλ' ἂ Κοιογενῆς ὅπουτ' ὠδί-
 νεσσι θυίοισ' ἀγχιτόκοις ἐπέβα
 νιν, δὴ τότε τέσσαρες ὄρθαι
 πρέμων ἀπώρουσαν χθονίων,
 ἂν δ' ἐπικράνοις σχέθον
 πέτραι ἀδαμαντοπέδιλοι
 κίονες, ἔνθα τεκοῖ-
 σ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν.

απ. 34

ὅς καὶ τυπεῖς ἀγνώ πελέκει τέκετο ξαν-
 θὰν Ἀθάναν

απ. 35

κείνων λυθέντες σαῖς ὑπὸ χερσίν, ἄναξ.

απ. 33d

Στην αρχή εδώ κι εκεί την πηγαίαν
 τα κύματα²³² που σηκώνουν οι ριπές των ἀγέμων
 φυσώντας από κάθε μεριά. Μα όταν του Κοίου η κόρη,
 γεμάτη απ' τους πόνους της γέννας που έρχεται, επάνω
 της στάθηκε,
 τότε απ' τα βάθη του πυθμένα της θάλασσας
 τέσσερις ολόισιοι κίονες φύτρωσαν
 μ' αδαμάντινη βάση και στις κορφές τους
 επάνω το βράχο βαστάξανε²³³,
 όπου η Λητώ γεννώντας
 αντίκρισε τα ευτυχισμένα παιδιά της.

απ. 34

(Ο Δίας)
 που χτυπήθηκε με το άγιο πελέκι και γέννησε
 την ξανθή Αθηνά.

απ. 35

(Οι Τιτάνες)
 που με τα ίδια τα χέρια σου απ' τα δεσμά τους εκεί-
 να τους έλυσες, άνακτα.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟ ΔΙΑ

Κύδιστ' ἀθανάτων, πολυώνυμε, παγκρατές αἰεί,
 Ζεῦ, φύσεως ἀρχηγέ, νόμου μετὰ πάντα κυβερνῶν,
 χαῖρε· σέ γάρ πάντεσσι θέμις θνητοῖσι προσαιδᾶν.
 Ἐκ σοῦ γάρ γενόμεσθα, θεοῦ μίμημα λαχόντες
 μοῦνοι, ὅσα ζῶει τε καὶ ἔρπει θνήτ' ἐπὶ γαῖαν·
 τῶ σε καθυμνήσω, καὶ σὸν κράτος αἰὲν αἰείσω.
 Σοὶ δὴ πᾶς ὄδε κόσμος ἐλισσόμενος περὶ γαῖαν
 πείθεται ἢ κεν ἄγῃς, καὶ ἐκὼν ὑπὸ σεῖο κρατεῖται·
 τοῖον ἔχεις ὑποεργὸν ἀνικήτοις ἐνὶ χερσὶν
 ἀμφήκη πυρόεντ' αἰεὶζῶντα κεραυνόν·
 τοῦ γάρ ὑπὸ πληγῆς φύσεως πάντ' ἔργα <τελεῖται>·
 τῶ σὺ κατευθύνεις κοινὸν λόγον, ὃς διὰ πάντων

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟ ΔΙΑ

²³⁵Συ των ἀθάνατων θεῶν ο ἐνδοξότερος, πολυώνυμε²³⁶, αι-
 ώνια παντοδύναμε,
 Δία, πρώτη αρχή της φύσης²³⁷, που κυβερνάς τα πάντα με
 το νόμο²³⁸ σου,
 χαίρε! Δίκαιο είναι ὅλοι οι θνητοὶ να προσφωνούμε εσένα.
 Γιατί ἀπὸ σένα γεννηθήκανε ὅσα θνητά στη γη ζοῦνε και
 ἔρπου.
 Μα του ἀνθρώπου μόνο του ἔλαχε το θεῖο να μιμείται²³⁹. 5
 Γι' αὐτό κι ἐγὼ εσένα θα υμνήσω, τη δύναμή σου πάντοτε
 θα τραγουδῶ²⁴⁰.
²⁴¹Αφού εσένα ἀκούει ὅλος αὐτός ο κόσμος, που γύρω ἀπ'
 τη γη
 στριφογυρνᾶ, και πάει ὅπου τον πας, και με τη θέλησή του
 ἐξουσιάζεται.
 Τέτοιο εργαλείο ἔχεις για βοηθὸ στ' ἀνίκητα τα χέρια σου,
 διχαλωτό, ὄλο φωτιά, αείζωο κεραυνό. IO
 Ἀπ' το δικό του χτύπημα τελούνται της φύσεως ὅλα τα
 ἔργα²⁴²,
 μ' αὐτὸν το λόγο τον κοινό²⁴³ διευθύνεις, που μέσα²⁴⁴ ἀπ'
 ὅλα τα πράγματα

φοιτᾶ μιγνύμενος μεγάλοις μικροῖς τε φάεσσι
 ὡς τόσπος γεγαῶς ὕπατος βασιλεὺς διὰ παντός.
 Οὐδέ τι γίγνεται ἔργον ἐπὶ χθονὶ σοῦ δίχῃ, δαῖμον,
 οὔτε κατ' αἰθέριον θεῖον πόλον, οὔτ' ἐνὶ πόντῳ,
 πλὴν ὅποσα ῥέζουσι κακοὶ σφετέραισιν ἀνοίαις.
 Ἄλλὰ σὺ καὶ τὰ περισσὰ ἐπίστασαι ἄρτια θεῖναι,
 καὶ κοσμεῖν τ' ἄκοσμα, καὶ οὐ φίλα σοὶ φίλα ἐστίν.
 Ἴδδε γὰρ εἰς ἐν πάντα συνήρμοκας ἐσθλὰ κακοῖσιν,
 ὥσθ' ἓνα γίγνεσθαι πάντων λόγον αἰὲν ἑόντα,
 ὃν φεύγοντες ἑῷσιν ὅσοι θνητῶν κακοὶ εἴσι,
 δύσμοροι, οἳ τ' ἀγαθῶν μὲν ἀεὶ κτήσιν ποθέοντες
 οὔτ' ἐσορῶσι θεοῦ κοινὸν νόμον οὔτε κλύουσιν,
 ᾧ κεν πειθόμενοι σὺν νῶ βίον ἐσθλὸν ἔχοιεν·
 αὐτοὶ δ' αὖθ' ὀρμῶσιν ἄνευ νόου ἄλλος ἐπ' ἄλλο,
 οἳ μὲν ὑπὲρ δόξης σπουδῆν δυσέριστον ἔχοντες,
 οἳ δ' ἐπὶ κερδοσύνας τετραμμένοι οὐδενὶ κόσμῳ,
 ἄλλοι δ' εἰς ἄνεσιν καὶ σώματος ἡδέα ἔργα·
 <ἀλλὰ κακῶν ἐπέκυσαν>, ἐπ' ἄλλοτε δ' ἄλλα φέρονται,

περνά κι ανακατεύεται με τα μεγάλα και τα μικρά τα φώ-
 τα²⁴⁵.....

 εσύ, που μέγας είσαι, ύφιστος βασιλιάς δια παντός.
 Πάνω στη γη έργο δε γίνεται, θεέ, χωρίς εσένα 15
 ούτε και στον αιθέριο, θείο πόλο τ' ουρανού, ούτε στον πόντο,
 εκτός απ' όσα πράττουν οι κακοί με τη μωρία τους.
 Μια εσύ και στην υπερβολή γνωρίζεις μέτρο να της δίνεις,
 και να κοσμείς τα άκοσμα, και τα εχθρικά μέσα από σένα
 φιλιώνουνε²⁴⁶.
 Έτσι σε σύνολο ένα τα πάντα τα συνταίριασες, καλά 20
 με τα κακά μαζί,
 για να 'ναι ένας ο λόγος όλων ο αιώνιος.
 Αυτόν τον αποφεύγουν οι κακοί θνητοί, τον απορρίπτουνε
 οι δύσμοιροι, που πάντοτε ποθούν των αγαθών την κτήση
 και τον κοινό το νόμο του θεού δε βλέπουν, ούτε τον ακούν.
 Κι όμως, σ' αυτόν αν υπάκουαν, θα ζούσαν βίο 25
 αγαθό, με νου²⁴⁷.
 Όμως αυτοί ορμούν δίχως μυαλό καθένας τους και σ' άλ-
 λο στόχο,
 κι άλλοι μαλώνουν με σπουδή²⁴⁸ για να κερδίσουν δόξα,
 κι άλλοι στα κέρδη στρέφονται δίχως ευπρέπεια,
 άλλοι στην τεμπελιά και τις γλυκές του σώματος χαρές²⁴⁹.
 Όμως τους βρίσκουν συμφορές και παν κάθε φορά και 30
 σ' άλλο στόχο,

σπεύδοντες μάλα πάμπαν ἐναντία τῶνδε γενέσθαι.
 Ἄλλὰ Ζεῦ πάνδωρε κελαινεφές ἀργικέραυνε
 ἀνθρώπους ῥύοιο ἀπειροσύνης ἀπὸ λυγρῆς·
 τὴν σύ, πάτερ, σκέδασον ψυχῆς ἄπο, δὸς δὲ κυρῆσαι
 γνώμης, ἧ πίσυνος σὺ δίκης μέτα πάντα κυβερνᾶς,
 ὄφρ' ἂν τιμηθέντες ἀμειβώμεσθά σε τιμῆ,
 ὕμνοῦντες τὰ σὰ ἔργα διηνεκές, ὡς ἐπέοικε
 θνητὸν ἐόντ', ἐπεὶ οὔτε βροτοῖς γέρας ἄλλο τι μεῖζον
 οὔτε θεοῖς, ἧ κοινὸν αἰεὶ νόμον ἐν δίκῃ ὕμνεῖν.

κι απ' τη σπουδή τους καταλήγουνε στο ακριβώς αντίθετο
 άκρο²⁵⁰.
²⁵¹ Αλλά Δία, που δίνεις όλα τα χαρίσματα; μαυροσύννεφε,
 άρχοντα του κεραυνού²⁵², είτε να ελεύθερώνεις τους
 ανθρώπους απ' την ολέθρια άγνοια:
 αυτήν εσύ, πατέρα, σκόρπα την μακριά απ' την ψυχή, το
 σχέδιο δώσε μας
 να νιώσουμε που πάνω του βασίζεσαι και κυβερνάς τα 35
 πάντα με το δίκιο,
 ώστε αφού μας κάνεις τούτη την τιμή, να στην ανταποδώ-
 σουμε,
 υμνώντας τα έργα σου ακατάπαυστα, όπως ταιριάζει
 σε άνθρωπο θνητό. Γιατί ούτε οι θνητοί ούτε οι θεοί προνό-
 μιο πιο μεγάλο έχουμε
 απ' το να υμνούμε τον κοινό το νόμο τον αιώνιο σύμφωνα
 με το δίκιο²⁵³.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΟ ΔΙΑ

*Ζεὺς ἔστιν αἰθήρ, Ζεὺς δὲ γῆ, Ζεὺς δ' οὐρανός,
Ζεὺς τοι τὰ πάντα χῶ' τι τῶνδ' ὑπέρτερον*

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΟ ΔΙΑ

Ο Δίας είναι ο αιθέρας, ο Δίας είναι η γη, ο Δίας είναι ο ουρανός.

Ο Δίας είναι το παν, μα κι ό,τι πέρα από το παν υπάρχει²⁵⁴.

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟ ΔΙΟΝΥΣΟ

[Δεῦρ ἄνα] Διθύραμβε, Βάκχ᾽
 εὔιε, ταῦρε, κισσοχαϊ-
 τα, Βρόμι, ἥρινα[ῖς ἰκοῦ]
 [ταῖσδ'] ἱεραῖς ἐν ὤραις·
 -Εὐοῖ ὦ ἰό [Βάκχ', ὦ ἰὲ Παιά]-
 ὄν Θήβαις ποτ' ἐν εὐίαις
 Ζη[νὶ γείνατο καλλίπαις Θυώνα,
 πάντες δ' ἀθά[νατοι χ]όρευ-
 σαν, πάντες δὲ βροτοὶ χ[άρεν]
 [σαῖς], ὦ Βάκχιε, γένναις.
 Ἴε Παιάν, ἴθι σωτή[ρ,
 [εὐφρων τάνδε] πόλιν φύλασσ'
 εὐαίωμι σὺν [ὄλβω.]

Ἄν τότε βακχίαζε μὲν
 χθῶ[ν μεγαλώνυμος] τε Κά-
 δμου Μινυᾶν τε κόλπ[ος Εὐ-]
 [βο]ιά τε καλλίκαρπος·
 Εὐοῖ ὦ ἰό [Βάκχ', ὦ ἰὲ] Παιάν·
 πᾶσα δ' ὕμνοβρυῆς χόρευ-
 εν [Δελφῶ]ν ἱερά μάκαιρα χώρα·

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΟ ΔΙΟΝΥΣΟ

- i. Εμπρός, άνακτα Διθύραμβε²⁵⁶, Βάκχε,
 Εύιε²⁵⁷, Ταύρε²⁵⁸, κισσοχαίτη²⁵⁹,
 Βρόμιε²⁶⁰, έλα σε τούτη την ιερή
 ανοιξιάτικη εποχή.
 Ευοί ω ἰό Βάκχε, ω ἰέ Παιάν. 5
 Κάποτε στη Θήβα την εύια
 στο Δία σε χάρισε η Θυώνη, που γέννησε ωραίο παιδί²⁶¹.
 Και όλοι οι αθάνατοι χόρεφαν,
 όλοι οι θνητοί χαρήκανε,
 Βάκχε, με τη γέννησή σου. 10
 Ιέ Παιάν, έλα σωτήρας,
 ευμενής φύλαγε τούτη την πόλη
 με ευδαίμονα πλούτο.

Εκείνη τη μέρα σαν βάκχη μαινότανε
 η μεγαλώνυμη χώρα του Κάδμου²⁶²,
 η πεδιάδα²⁶³ των Μινυών²⁶⁴
 και η καλλίκαρπη Εύβοια²⁶⁵.
 Ευοί ω ἰό Βάκχε, ω ἰέ Παιάν.
 Όλη η ιερή, μακάρια των Δελφών χώρα

αὐτὸς δ' ἀστερόεν δέμας
φαίνων Δελφίσι σὺν κόραις
[Παρν]ασσοῦ πτύχας ἔστας.
Ἴε Παιάν, ἴθι σω[τή]ρ,
εὐφρων [τάνδε] πόλιν φύλασσ'
εὐαίωμι σὺν ὄλβῳ.

[Νυκτι]φαές δὲ χειρὶ πάλ-
λων σ[έλ]ας ἐνθέοις [σὺν οἴσ-]
τρεις ἔμολες μυχοῦς [Ἐλε]υ-
σίνος ἀν' [ἀνθεμώ]δεις·
-Εὐοῖ ὦ ἰό Βάκχ', ὦ ἴε Παιάν-
[ἔθνος ἔνθ'] ἅπαν Ἑλλάδος
γάς ἀ[μφ] ἔ[γ]νατέταις [φιλοῖς] ἐπ[όπ]ταις
ὀργίων ὀσίων Ἰαχε-
χον [κλείει σ]ε· βροτοῖς πόνων
ᾤξ[ας δ' ὄρ]μον [ἄμοχθον.]
Ἴε Παιάν, ἴθι σωτή[ρ],
εὐφρων [τάνδε] πόλιν φύλασσ'
εὐαίωμι σὺν ὄλβῳ.

Παννουχίσιν] δὲ καὶ χοροῖς

(ακολουθούν 9 φθαρμένοι στίχοι)

Ἴε] Παιάν, ἴθι σωτήρ,
εὐφρω[ν τάνδε] πό[λιν] φύλασσ'

χόρευε γεμάτη με ὕμνους. 20
Κι εσύ, το χορμί σου το γεμάτο με ἀστρα
φανερώνοντας²⁶⁶, με των Δελφών μαζί τίς κόρες
στεκόσουν στου Παρνασσού τις χαράδρες²⁶⁷.
Ἴε Παιάν, ἔλα σωτήρας,
ευμενής φύλαγε τούτη την πόλη 25
με ευδαίμονα πλούτο.

Στο χέρι σου πάλλοντας φως
λαμπρό μες τη νύχτα, γεμάτος ἐνθεη μανία
στους ανθισμένους της Ελευσίνας
μυχοῦς ἑφτασε²⁶⁸. 30
Ευοῖ ὦ ἰό Βάκχε, ὦ ἰε Παιάν.
Ὅπου ὅλος ο λαός της γης
της Ελλάδας²⁶⁹, γύρω απ' τους αγαπητούς ντόπιους
επόπτες²⁷⁰ των οσίων οργίων σου,
σ' ονομάζει Ἰαχο²⁷¹. 35

Στους θνητούς ἀνοίξεις για τα βάσανά τους ἀμοχθο λιμά-
νι²⁷².

Ἴε Παιάν, ἔλα σωτήρας,
ευμενής φύλαγε τούτη την πόλη
με ευδαίμονα πλούτο.

Στους χορούς και τις ολονυχτίες 40
(ακολουθούν 9 φθαρμένοι στίχοι)
Ἴε Παιάν, ἔλα σωτήρας,

[ε]ὐαίῳνι σ]ὺν ὄλβῳ.
 [ἔ]ν[θεν ἄ]π' ὀλβίας χθονός
 Θεσ[σαλίας] ἔκελσας ἄ-
 στη, τέμενός τ' Ὀλύμπι[ον]
 [Πιερ]ίαν τε κλειτάν
 -Εὐοῖ ὦ ἰὸ Βάκχ', [ὦ ἰὲ Παι]άν-
 Μοῦσαι δ' αὐτίκα παρθένοι
 κ[ισσῶ] στε[ψ]άμεναι κύκλῳ σε πᾶσαι
 μ[έλφαν] ἀθάνα[το]ν ἐς αἰὶ
 Παιᾶν' εὐκλέα τ' ὄ[πι κλέο]υ-
 σαι· [κα]τᾶρξε δ' Ἀπόλλων.
 Ἰὲ Παιά[ν, ἴθι] σωτήρ,
 [εὐφρων] τάνδε πόλιν φύλασσ'
 εὐαίῳνι σὺν ὄλβῳ.

(ακολουθούν 3 πολύ κατεστραμμένες στροφές = vi, vii, viii.
 Σώζεται μόνο το τέλος της viii:)

Ἰὲ Παιάν, ἴθι] σωτήρ,
 [εὐφρων] τάνδε πόλιν φύλασσ'
 εὐαίῳνι σὺν ὄλβ[ῳ].

ευμενής φύλαγε τούτη την πόλη
 με ευδαίμονα πλούτο²⁷³.

v. Απ' αυτήν την ευλογημένη γη
 έφυγες για της Θεσσαλίας τις πόλεις,
 στου Ολύμπου το τέμενος²⁷⁴,
 στην ξακουστή Πιερία²⁷⁵.

55

Ευοί ω ιό Βάκχε, ω ιέ Παιάν.
 Και οι Μούσες αμέσως παρθένες
 με κισσό στεφανώθηκαν²⁷⁶, με χορό κυκλικό
 όλες σε φάλανε Παιάνα

60

για πάντα αθάνατο κι ένδοξο²⁷⁷, με τη φωνή τους
 σε υμνούσαν. Κι αρχηγό στο τραγούδι τους τον Απόλλωνα
 είχαν²⁷⁸.

Ιέ Παιάν, έλα σωτήρας,
 ευμενής φύλαγε τούτη την πόλη
 με ευδαίμονα πλούτο.

65

(ακολουθούν 3 πολύ κατεστραμμένες στροφές = vi, vii, viii.
 Σώζεται μόνο το τέλος της viii:)

viii. Ιέ Παιάν, έλα σωτήρας,
 ευμενής φύλαγε τούτη την πόλη
 με ευδαίμονα πλούτο.

102

Εκτελέσαι δὲ πρᾶξιν Ἀμ-
φικτύονας θε[εὸς] κελεύ-
ει τάχος, ὡς ἐκαβόλος
μῆνιν ἐ[ήν] κατάσχη.

-Εὐοῖ ὦ [ἰὸ Β]άκχ', ὦ ἰὲ Παιάν-
δε[ἴξαι] δ' ἐγ ξενίοις ἐτεί-
οις θεῶν ἱερῶ γένει συναίμω
τόνδ' ὕμνον, θυσίαν τε φαί-
νει[ν] σὺν Ἑλλάδος ὀλβίας
πα[νδ]ήμοις ἰκετείαις.
Ἴὲ Παιάν, ἴθι σωτήρ,
εὐ[φρ]ων τάνδε πόλιν φύλασσ'
εὐαίωني σὺν ὄλβω.

ἽΩ μάκαρ ὀλβία τε κεί-
νων γε[νεά] βροτῶν ἀγή-
ρων ἀμίαντον ἄ κτίση
ναὸ[ν ἄ]νακ[τι] Φοῖβω,
-Εὐοῖ ὦ ἰὸ Βάκχ', ὦ ἰὲ Π[αιάν]-
χρύσειον χρυσεῖς τύποις
Πα[ιᾶν] ἄι σε θεὸ]ν θεαὶ ἴγκύκλοῦ[νται]
αἰῶ]ρῶ[ντα κλά]δον, κόμαν

ix. Να εκτελέσουν οι Αμφικτύονες²⁷⁹

το ἔργο γρήγορα διατάζει²⁸⁰ 106
ο θεός, ὥστε ο Εκηβόλος²⁸¹ :

την οργή του να συγκρατήσει.
Ευοί ω ἰὸ Βάκχε, ω ἰὲ Παιάν.
Και να επιδείξουν στων θεῶν 110
την ετήσια φιλοξενία²⁸², στο ἱερό ὁμοαίματο γένος²⁸³,
τούτον τον ὕμνο, και να κάνουν θυσία
μαζί με της μακάριος Ελλάδας
τις πάνδημες ἰκεσίες²⁸⁴.

Ἰὲ Παιάν, ἔλα σωτήρας, 115
ευμενής φύλαγε τούτη την πόλη
με ευδαίμονα πλούτο.

x. Μακάρια κι ευτυχής

εκείνη η γενιά των θνητῶν
που αγέραστο, ἀμόλυντο²⁸⁵ θα χτίσει ναὸ
στον ἀνακτα Φοῖβο. 120

Ευοί ω ἰὸ Βάκχε, ω ἰὲ Παιάν.
Χρυσό ναὸ με στολίδια χρυσά.
Ὅπου Παιάνα θεὸ θεές σε κυκλώνουν
καθώς κρατάς υψωμένο κλαδί²⁸⁶ και η κόμη σου 125

δ' ἀργαίοντ' ἔλεφαντί[ν]αν
 ἐν] δ' αὐτόχθονι κόσμῳ.
 Ἴε Παιάν, ἴθι [σωτήρ,]
 εὐφρων τάνδε πόλιν φύλασσ'
 εὐαί[ωνι.] σὺν ὄλβῳ.
 Πυθιάσιν δὲ πενθετή-
 ροις [π]ροπό[λοις] ἔταξε Βάχ-
 χου θυσίαν χορῶν τε πο[λ-]
 [λῶν] κυκλίαν ἄμιλλαν
 -Εὐοῖ ὦ ἰὸ Βάκχ', [ὦ ἰέ] Παιάν-
 τεύχειν· ἄλιοφεγγέσιν
 δ' ἀ[ντ]ο[λο]αῖς] ἴσον ἀβρόν ἄγαλμα Βάκχου
 ἐν [ζεύγει] χρυσέων λεόν-
 των στήσαι, ζαθέῳ τε τ[εῦ-]
 ξαι θεῶ πρέπον ἄντρον.
 Ἴε Παιά[ν, ἴθι σω]τήρ,
 εὐφρων τάνδε πόλ[ιν φ]ύλασσ'
 εὐαί[ωνι.] σὺν ὄλβῳ.
 Ἄλλὰ δέχεσθε Βακχ[ια]σ-
 τὰν Διόνυσ[ον, ἐν δ' ἀγυι-]
 αῖς ἅμα σὺγ [χορ]οῖσι κ[ι-]
 [κλήσχετε] κισσο[χ]αίταις
 -Ε[ὐ]οῖ ὦ ἰὸ Βάκχ', ὦ ἰέ [Παιάν]-
 πᾶσαν [Ἐλ]λάδ' ἀν' ὄλβ[ι]αμ

ἀπ' το ελεφαντόδοντο λάμπει,
 στολισμένη με ντόπιο στεφάνι²⁸⁷.
 Ἴε Παιάν, ἔλα σωτήρας,
 ευμενής φύλαγε τούτη την πόλη
 με ευδαίμονα πλούτο. 130
 Στα Πύθια κάθε τέσσερα χρόνια,
 στους υπηρέτες του πρόσταξε²⁸⁸
 θυσία στο Βάκχο και ἀμιλλα
 πολλῶν κυκλίων χορῶν,
 ευοί ω ἰὸ Βάκχε, ω ἰέ Παιάν, 135
 να οργανώνουν²⁸⁹. Σαν την ανατολή
 του ἡλίου αβρό του Βάκχου ἀγαλμα
 με ζεύγος λεόντων χρυσῶν
 να στήσουν, στον ἅγιο θεό
 να ετοιμάσουν ἄντρο που πρέπει²⁹⁰. 140
 Ἴε Παιάν, ἔλα σωτήρας,
 ευμενής φύλαγε τούτη την πόλη
 με ευδαίμονα πλούτο.
 Μα δεχτείτε μαινόμενο
 το Διόνυσο και στους δρόμους 145
 καλέστε τον με χορούς
 κισσοῦ φορώντας στεφάνια,
 ευοί ω ἰὸ Βάκχε, ω ἰέ Παιάν,
 παντού στην ὄλβια Ελλάδα...

(ακολουθούν 2 πολύ κατεστραμμένοι στίχοι)

Χαῖρ ᾿ἄναξ υἱείας.
 Ἴε Παιάν, ἴθι σωτήρ,
 εὐφρων] τάνδε πόλιν φύλασσ'
 [εὐαίῳνι σὺν ὄλβῳ.]

(ακολουθούν 2 πολύ κατεστραμμένοι στίχοι)

Χαίρε βασιλιά της υγείας.
 Ἴε Παιάν, ἔλα σωτήρας,
 εὐμενῆς φύλαγε τούτη την πόλη
 με ευδαίμονα πλούτο.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΟ ΔΙΟΝΥΣΟ

ὦναξ, ὦ δαμάλης Ἔρωσ
 καὶ Νύμφαι κυανώπιδες
 πορφυρῇ τ' Ἀφροδίτῃ
 συμπαίζουσιν, ἐπιστρέφει δ'
 ὑψηλὰς ὀρέων κορυφάς,
 γουνοῦμαί σε, σὺ δ' εὐμενῆς
 ἔλθοις μοι, κεχαρισμένης δ'
 εὐχολῆς ἐπακούειν·
 Κλευβούλω δ' ἀγαθὸς γενεῦ
 σύμβουλος, τὸν ἐμὸν γ' ἔρωτ',
 ὦ Δεόνυσε, δέχεσθαι.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΤΟ ΔΙΟΝΥΣΟ

Ἄνακτα, εσύ που ὈἼρωσ ὁ δαμαστής²⁹¹
 καὶ οἱ Νύμφες με τὰ βαθυγάλανα μάτια
 καὶ ἡ πορφυρῆ Ἀφροδίτῃ
 μαζί σου παίζουν²⁹², εσύ που γυρνάς
 στὶς ψηλὲς τῶν βουνῶν κορυφές,
 σε ικετεύω νὰ ἔρθεις γιὰ μένα εὐμενῆς,
 κι ἀφοῦ πάρεις χαρὰ
 ἀπ' τὴν προσευχή μου ἐκπλήρωσέ τὴν.
 Στὸν Κλεόβουλο γίνε
 σύμβουλος²⁹³ καλὸς τὸν ἔρωτά μου,
 Διόνυσε, νὰ δεχτεῖ.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΣ ΣΤΟ ΔΙΟΝΥΣΟ

Ἡρακλῆς ἢ Κέρβερος, Θηβαίους.

Πρὶν μὲν εἶρπε σχοινοτένειά τ' αἰοιδᾶ
 διθυράμβων
 καὶ τὸ σὰν κίβδηλον ἀνθρώποισιν ἀπὸ στομάτων,
 διαπέπ[τ]α[νται δὲ νῦν εὐ]μφάλ[οις κύ-]
 κλοισι νεαν[ίαι, εὐ]εἰδότες,
 οἷαν Βρομίου τελετάν
 καὶ παρὰ σκα[πτ]ον Διὸς Οὐρανίδα
 ἐν μεγάροις ἴσταντι. σεμνᾶ μὲν κατάρχει
 Ματέρι παρ μεγάλα ρόμβοι τυπάνων,
 ἐν δὲ κέχλαδ[εν] κρόταλ' αἰθομένα τε
 δαίς ὑπὸ ξανθοῖσι πεύκαις·
 ἐν δὲ Ναϊδῶν ἐρίγδουποι στοναχαί
 μανία τ' ἀλαλαί τ' ὀρίνεται ριψαύχει
 σὺν κλόμφ.
 ἐν δ' ὁ παγκρατῆς κεραυνὸς ἀμπνέων
 πῦρ κελίνη[ται τό τ'] Ἐνυαλίου

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΣ ΣΤΟ ΔΙΟΝΥΣΟ

Ἡρακλῆς ἢ Κέρβερος²⁹⁴. Για τοὺς Θηβαίους.

Παλιά το τραγούδι των διθυράμβων
 σερνόταν σχοινοτενές²⁹⁵
 και το σίγμα το άκουγαν οι άνθρωποι να βγαίνει λάθος από
 τα στόματα²⁹⁶.
 Αλλά τώρα τα νέα παιδιά απλώνονται σε καλόκεντρος
 κύκλιους χορούς, γιατί καλά γνωρίζουν
 τι τελετές του Διόνυσου
 στήνει η γενιά του Ουρανού στα μέγαρά της,
 ακόμη και πλάι στο σκήπτρο του Δία²⁹⁷. Πλάι στην άγια,
 μεγάλη
 των θεών Μητέρα αρχίζουν των τυμπάνων οι κρότοι²⁹⁸,
 θορυβούνε τα κρόταλα και ανάβουν
 οι δάδες κάτω από πεύκα ξανθά.
 Οι Ναϊάδες²⁹⁹ στεναάζουν και βροντούνε τα πόδια τους³⁰⁰,
 μανία σηκώνουν κι αλαλαγμούς, τον αυχένα
 τινάζουν με δύναμη³⁰¹.
 Κι ο κεραυνός, παντοδύναμος, αναπνέει
 φωτιά και κινείται μαζί με του Άρη

ἔγχος, ἀλκάεσσά [τ]ε Παλλάδος αἰγίς
 μυρίων φθογγάζεται κλαγγαῖς δρακόντων.

ρίμφα δ' εἶσιν Ἄρτεμις οἰοπολ[ἄ]ς
 ζεύξαισ' ἐν ὄργαῖς
 Βακχίαις φῦλον λεόντων ἀ[γρότερον Βρομίωι.
 ὁ δὲ κηλεῖται χορευοῖσαισι κα[ῖ]θη-]
 ρῶν ἀγέλαις. ἐμὲ δ' ἐξαίρετο[ν
 κάρυκα σοφῶν ἐπέων
 Μοῖσ' ἀνέστασ' Ἑλλάδι καλλ[ι]χόρω]
 εὐχόμενον βρισαρμάτοις Θ[ῆ]βαις μελιζείν], ἔνθα ποθ'
 Ἄρμονίαν φάμα γα[μετάν]
 Κάδμον ὑψη[λαῖ]ς πραπίδες[σι λαχεῖν κεδ-]
 νάν· Δ[ι]ὸς δ' ἄκ[ουσεν ὄμφαν,
 καὶ τέκ' εὐδοξο[ν παρ'] ἀνθρώπο[ις Σεμέλαν.]
 Διόνυσ[

το δόρυ³⁰². Της Παλλάδας η αιγίδα, γεμάτη αλκή,
 μιλά με κραυγές μυρίων φιδιών³⁰³.

Γοργά έρχεται η Άρτεμη, μόνη της³⁰⁴,
 έχοντας ζέφει σε μανία
 βακχική λιοντάρια άγρια για χάρη του Βρόμιου.
 Χαίρεται εκείνος που χορεύουν ακόμη και των θεριών
 οι αγέλες. Όμως εμένα, εξαίρετο
 κήρυκα λόγων σοφών
 με διαλέξαν οι Μούσες στην καλλίχορη Ελλάδα³⁰⁵,
 να φάλλω τραγούδι για τη Θήβα τη γεμάτη με άρματα,
 όπου λένε πως κάποτε σύζυγος
 στον Κάδμο του έλαχε η σοφή Αρμονία με καρδιά ευγενική.
 Κι εκείνη στου Δία τη φωνή υπάκουσε
 και γέννησε την ξακουστή μεταξύ των ανθρώπων Σεμέλη.
 Διόνυσε...

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΣ ΣΤΟ ΔΙΟΝΥΣΟ

Δεῦτ' ἐν χορόν, Ὀλύμπιοι,
 ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,
 πολύβατον οἷ τ' ἄστεος ὀμφαλὸν θυόεντ'
 ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις
 οἴχνηϊτε πανδαιδαλὸν τ' εὐκλέ' ἀγοράν·
 ἰοδέτων λάχετε στεφάνων τᾶν τ' ἑαριδρόπων ἀοιδᾶν,
 Δίοθεν τέ με σὺν ἀγλαΐᾳ
 ἴδετε πορευθέντ' ἀοιδᾶν δεύτερον
 ἐπὶ τὸν κισσοδαῆ θεόν,
 τὸν Βρόμιον, τὸν Ἐριβόαν τε βροτοὶ καλέομεν,
 γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπόμεν<οι>
 γυναικῶν τε Καδμεϊᾶν Σεμέλην.
 ἐναργέα τ' ἔμ' ὥτε μάντιν οὐ λανθάνει.
 φοινικοεάνων ὀπὸτ' οἴχθέντος Ἰρᾶν θαλάμου
 εὐδομον ἐπάγοισιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρεα.
 τότε βάλλεται, τότε ἐπ' ἀμβρόταν χθὸν ἔραταί
 ἴων φόβαι, ῥόδα τε κόμαισι μείγνυται,
 ἀχει τ' ὀμφαῖ μελέων σὺν αὐλοῖς,
 οἴχνηϊ τε Σεμέλαν ἐλικάμπυκα χοροί.

ΔΙΘΥΡΑΜΒΟΣ ΣΤΟ ΔΙΟΝΥΣΟ

Στο χορό μας ελάτε, ολύμπιοι θεοί³⁰⁷,
 και την ξακουστή δώστε του χάρη σας,
 που στης πόλης τον γεμάτο θυμιάματα ομφαλό, τον πολυ-
 βάδιστο³⁰⁸,
 στην ιερή Αθήνα,
 συχνάζετε, και στην πολυδαίδαλη³⁰⁹ φημισμένη αγορά της.
 Στεφάνια από ία φορέστε³¹⁰ κι απολαύστε τραγούδια που τα
 κόβουν την άνοιξη.
 Κοιτάξτε με: άρχισα το τραγούδι απ' το Δία³¹¹,
 για δεύτερη φορά πορευτήκα³¹² φέροντας τραγούδια λαμπρά
 για τον κισσογνώστη³¹³ θεό,
 που οι θνητοί Εριβόα³¹⁴ και Βρόμιο καλούμε³¹⁵,
 σαν τραγουδάμε το γόνο του υφίστου πατέρα³¹⁶
 και της καδμείας γυναίκας³¹⁷.
 Όπως στο μάντη³¹⁸, έτσι κι εμένα δε μου ξεφεύγει
 η στιγμή που ανοίγει ο θάλαμος των πορφυροντυμένων Ω-
 ρών³¹⁹
 και φυτά γλυκά σαν το νέκταρ φέρνουν την όλο αρώματα
 άνοιξη.
 Τότε σκορπούν, ναι τότε, πάνω στην αθάνατη γη οι εράσμιοι
 μενεξέδες σωρός, στα μαλλιά μπλέκουν τα ρόδα,
 αντηχούν των τραγουδιών οι φωνές, μαζί κι οι αυλοί,
 και χοροί τη Σεμέλη που σαν κύκλο φοράει στεφάνι πλησιάζουν.

ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΣΤΟ ΔΙΟΝΥΣΟ

Ἐλθεῖν, ἦρω Διόνυσε,
 Ἀλείων ἐς ναόν
 ἀγνόν σὺν Χαρίτεσσιν
 ἐς ναόν
 τῷ βοέῳ ποδὶ θύων.
 ἄξιε ταῦρε,
 ἄξιε ταῦρε.

ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΣΤΟ ΔΙΟΝΥΣΟ³

Ἐλα, ἦρωα³²¹ Διόνυσε,
 στῶν Ηλείων το ναό
 τον αγνό, μαζί με τις Χάριτες³²²,
 στο ναό,
 ορμώντας με το βόειο πόδι σου.
 Ἄξιε³²³ ταῦρε,
 ἄξιε ταῦρε.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ

δευτέ μοι νᾶσον Πέλοπος λίποντες,
 παῖδες ἴφθιμοι Δίος ἠδὲ Λήδας,
 εὐνόωμι θυμῷ προφάνητε, Κάστορ
 καὶ Πολύδευρες,

οἳ κατ' εὐρηαν χ[θόνα] καὶ θάλασσαν
 παῖσαν ἔρχεσθ' ὠ[χυρό]δων ἐπ' ἵππων,
 ῥῆα δ' ἀνθρώποι[ς] θα[ν]άτω ῥύεσθε
 ζακρυόεντος,

εὐσδ[ύγ]ων θρώισκοντες ἐπ' ἄκρα νάων
 πῆλοθεν λάμπροι πρό[τον] ὄν[τ]ρ[έχο]ντες,
 ἀργαλέαι δ' ἐν νύκτι φ[άος φέ]ροντες
 νᾶι μ[ε]λαίνοι.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΥΣ

Εμπρός, για χάρη μου το νησί του Πέλοπα αφήστε,
 δυνατά του Δία και της Λήδας παιδιά,
 και φανείτε μπροστά μου με καρδιά ευνοϊκή, Κάστορ
 και Πολυδεύκη.

Εσείς τη γη την πλατιά και τη θάλασσα
 όλη διασχίζετε με τα γοργόποδα άλογα,
 εύκολα³²⁵ τους ανθρώπους γλιτώνετε
 απ' τον παγερό³²⁶ θάνατο,

από μακριά³²⁷ πηδώντας στις κορφές των καλόζυγων³²⁸
 πλοίων

λαμπροί τρέχετε επάνω στα πρότονα³²⁹
 και μέσα στην άγρια νύχτα φέρνετε φως
 στο μαύρο πλοίο.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΚΑΤΗ

*Νερτερίη χθονίη τε καὶ οὐρανίη μολέ Βριμώ,
 εἰνοδίη, τριοδίτι, φαεσφόρε, νυκτερόφοιτε,
 ἔχθρῆ μὲν φωτός, νυκτὸς δὲ φίλη καὶ ἑταίρη,
 χαίρουσα σκυλάκων ὑλακῆ τε καὶ αἵματι φοινῶ,
 ἐν νέκυσι<ν> στείχουσα κατ' ἠρία τεθνηώτων,
 αἵματος ἰμείρουσα, φόβον θνητοῖσι φέρουσα,
 Γοργῶ καὶ Μορμῶ καὶ Μήνη καὶ πολύμορφε,
 ἔλθοις εὐάντητος ἐφ' ἡμετέρησι θυηλαῖς.*

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΚΑΤΗ

*Καταχθόνια, γήινη καὶ οὐράνια³³¹, ἔλα Βριμῶ³³²,
 που τριγυρνάς στους δρόμους καὶ τὰ τρίστρατα, φωσφόρε³³³,
 νυχτοπλάνητη,
 εχθρική προς το φῶς³³⁴, φίλη καὶ σύντροφος τῆς νύχτας,
 που χαίρεσαι με τῶν σκυλιῶν το οὐρλιασμα καὶ με το κόκκινο
 αἷμα,
 που περπατάς ανάμεσα στους πεθαμένους, στα νεκροταφεῖα,
 που αἷμα ποθεῖς καὶ φέρνεις φόβο στους θνητούς,
 Γοργῶ³³⁵ καὶ Μορμῶ³³⁶ καὶ Μήνη³³⁷ καὶ πολύμορφε,
 μακάρι ευμενῆς νὰ μας συναντήσεις στη θυσία μας.*

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἐν δοιῇ μοι θυμός, ὅ τοι γένος ἀμφίσβητον,
 ἤ σε θεῶν τὸν πρῶτον ἀειγενέων, Ἔρος, εἶπω,
 τῶν ὅσους Ἔρεβός τε πάλαι βασιλεία τε παῖδας
 γείνατο Νύξ πελάγεσσιν ὑπ' εὐρέος Ὠκεανοῖο·
 ἢ σέ γε Κύπριδος υἷα περίφρονος, ἢέ σε Γαίης,
 ἢ Ἀνέμων· τοῖος σὺ κακὰ φρονέων ἀλλάγησαι
 ἀνθρώποις ἢδ' ἐσθλά· τὸ καὶ σέο σῶμα δίφυιον.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἐρωτα, που η γενιά σου αμφισβητούμενη είναι³³⁸,
 η ψυχή μου διχάζεται: τι να σε πω;
 Πρώτον απ' τους θεούς τους αιώνιους,
 όσους το Ἐρεβος γέννησε κι η αρχαία βασίλισσα,
 η Νύχτα, στο πέλαγος του πλατιού Ωκεανού³³⁹;
 Ἡ γιο της πανέξυπνης Κύπριδας³⁴⁰ ή της Γης
 ή των Ανέμων; Πλανιέσαι κι έχεις πότε κακές και πότε κα-
 λές
 για τους ανθρώπους βουλές. Γι' αυτό και το κορμί σου δίμορ-
 φο είναι.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΣΤΙΑ

Ἄριστονό[ο]υ Ἑστία[ι]

[Ἰ]ερὰν ἱερῶν ἀνασσα
 Ἑστίαν [υ]μνήσομεν, ἃ καὶ Ὀλυμπο[ν]
 καὶ μυ[χὸν γ]αίας μεσόμφαλον αἰεὶ
 Πυθίαν [τε δ]άφναν κατέχουσα
 ναὸν ἀν' ὑ[ψί]πυλον Φοῖβου χορεύεις
 τερπομένα [τριπ]όδων θεσπίσμασι
 καὶ χρυσέαν φόρμιγγ' Ἀπόλλων
 [ὄπ]ηνίξ' ἀν' ἐπτάτονον
 κρέων μετὰ σοῦ θαλιάζον-
 τας θεοὺς ὕμνοισιν αὔξει.
 Χαῖρε Κρόνου θύγατερ
 καὶ Ρέας, μούνα πυ[ρὶ φλ]έ[γ]ουσα
 βωμοὺς ἀθανάτων ἐριτίμους,
 Ἑστία, δίδου δ' ἀμοιβὰς
 ἐξ ὁσίων πολὺν ἡμᾶς
 ὄλβον ἔχ[ον]τ[ας] αἰεὶ λιπαρόθρονον
 ἀμφὶ σὰν θυμέλαν χορεύειν.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΣΤΙΑ

(Ὑμνος) του Αριστόνου στην Εστία:

Την ιερή των ιερῶν,
 εσένα, την ἀνασσα Εστία θα υμνήσουμε, που τον Ὀλυμπο
 και τον ομφαλό, το μυχό της γης³⁴¹, κατέχεις
 και τη δάφνη των Δελφῶν.
 Στον υψίπυλο χορεύεις του Φοῖβου ναό
 και με τους χρησμούς του τρίποδα τέρπεσαι,
 αλλά κι όταν τη χρυσή επτάτονη φόρμιγγα
 ο Απόλλωνας κρούει
 και μαζί σου τους θεοὺς που ευχούνται
 με ὕμνους δοξάζει.
 Χαίρε Εστία, κόρη του Κρόνου
 και της Ρέας, η μόνη που τους βωμούς των θεῶν
 τους πολυτίμητους με φωτιά φλέγεις.³⁴²
 ἀντάμειψέ μας
 με πλούτο πολὺ και δίκαια κερδισμένο
 να χορεύουμε πάντα ολόγυρα
 ἀπ' το βωμό σου, θρόνο γεμάτο λάδι.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΥΤΕΛΕΙΑ

*Χαῖρε, θεὰ δέσποινα, σοφῶν ἀνδρῶν ἀγάπημα,
Εὐτελία, κλεινῆς ἔγγονε Σωφροσύνης·
σὴν ἀρετὴν τιμῶσιν, ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκοῦσιν...*

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΕΥΤΕΛΕΙΑ

*Χαίρε θεά δέσποινα, σοφῶν ἀνδρῶν ἡ ἀγάπη,
Ευτέλεια, τῆς Σωφροσύνης ἐγγονή τῆς ξακουστής.
Τῆ δύναμή σου τὴν τιμοῦν ὅσοι τὸ δίκαιο πράττουν.*

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Εὐφαιμείτω πᾶς αἰθήρ,
 γῆ καὶ πόντος καὶ πνοιαί,
 οὐρα, τέμπεα σιγάτω,
 ἦχοι φθόγγοι τ' ὀρνίθων·
 μέλλει γὰρ πορτ' ἡμᾶς βαίνειν
 Φοῖβος ἀκερσεκόμας εὐχαίτας.

χιονοβλεφάρου πάτερ Ἄους,
 ῥοδόεσσαν ὃς ἄντυγα πάλων
 πτανοῖς ὑπ' ἔχνεσσι διώκεις,
 χρυσέαισιν ἀγαλλόμενος κόμαις
 περὶ νῶτον ἀπειρίτον οὐρανοῦ
 ἀκτῖνα πολύστροφον ἀμπλέκων,
 αἴγλας πολυδερκεά παγάν
 περὶ γαῖαν ἀπάσαν ἐλίσσω,
 ποταμοὶ δὲ σέθεν πυρὸς ἀμβρότου
 τίχτουσιν ἐπήρατον ἀμέραν.
 σοὶ μὲν χορὸς εὐδῖος ἀστέρων
 κατ' Ὀλυμπον ἄνακτα χορεύει
 ἄνετον μέλος αἰὲν αἰείδων

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Ας σωπάσει ὅλος ο αἰθέρας,
 ἡ γῆ, ο πόντος κι οἱ ἀνεμοί,
 τὰ βουνά, οἱ κοιλάδες σιγήστε,
 οἱ ἦχοι κι οἱ φωνές των πουλιῶν³⁴⁵.
 Γιατί εἶναι νὰ ἐρθεῖ στα μέρη μας
 ὁ Φοῖβος με τὰ μακριά καὶ ωραία μαλλιά.

Τῆς χιονοβλέφαρης τῆς Αὐγῆς πατέρα,
 που τὸ ῥόδινο των πουλαριῶν τὸ ἄρμα
 με πόδια φτερωτά τὸ κάνεις νὰ τρέχει³⁴⁶,
 καὶ ἀγάλλεσαι με τὴ χρυσή σου κόμη,
 στα πλάτη του ἀπειρου οὐρανοῦ
 ακτῖνα πολύστροφη πλέκεις,
 πηγὴ λάμψης που ὅλοι τὴ βλέπουν³⁴⁷
 γύρω ἀπ' ὅλη τὴ γῆ περιφέρεις.
 Ἀπὸ σένα φωτιάς ἀθάνατης ποταμοὶ
 γεννοῦν τὴν ευφρόσυνη μέρα.
 Για χάρη σου των ἀστρων των λαμπρῶν ὁ χορὸς
 χορεύει στὸν ἀνακτὰ Ὀλυμπο,
 δίχως κόπο τραγοῦδι αἰώνιο φάλλει

Φοιβηίδι τερπόμενος λύρα,
 γλαυκά δὲ πάροιθε Σελάνα
 χρόνον ὤριον ἀγεμονεύει
 λευκῶν ὑπὸ σύρμασι μόσχων·
 γάνυται δὲ τέ <σ>οι νόος εὐμενῆς
 πολυείμονα κόσμον ἐλίσσω.

και τέρπεται με του Φοίβου τη λύρα.
 Πριν από σένα η Σελήνη η γλαυκή
 της νύχτας την ώρα ηγεμονεύει, :
 καθώς τη σέρνουν μόσχοι λευκοί³⁴⁸. :
 Χαίρεται ο νους σου ευμενής,
 καθώς περιστρέφεις τον πολύπλοκο³⁴⁹ κόσμο.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΗΡΑ

πλάσιον δὴ μ[ε]ύχομέναι φανείη,
 πότνι' Ἥρα σὰ χ[α]ρίεσσα μόρφα,
 τὰν ἀράταν Ἀτ[ρ]εΐδαι ἴδον κλῆ-
 τοι βασιλῆες·

ἐκτελέσσαντες μ[ά]λα πόλλ' ἄεθλα,
 πρῶτα μὲν πὲρ Ἴλιον, ἔν τε πόντωι,
 τυιδ' ἀπορμάθεν[τες] ὄδον περαίνην
 οὐκ ἐδύναντο,

πρὶν σὲ καὶ Δί' ἀντ[ι]άιον κάλεσσαι
 καὶ Θυῶνας ἱμε[ρ]σέντα παῖδα·
 νῦν δὲ χ[ά]μοι πραυμένης ἄρηξον
 κατ τὸ πάλ[αιον].

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΗΡΑ

Κοντά σε μένα που προσεύχομαι, μακάρι να φανεί,
 σεβάσμια Ἥρα, η γεμάτη χάρη μορφή σου,
 που οι γιοι του Ατρέα³⁵⁰, ξακουστοί βασιλείς,
 είδαν όπως ευχήθηκαν.

Έχοντας κάνει πολλά κατορθώματα,
 πρώτα στο Ἴλιο, μετά στο πέλαγος,
 ανοίγοντας πανιά για τη Λέσβο να φτάσουν εδώ
 δεν μπορούσαν,

προτού καλέσουν εσένα και το Δία ικέσιο³⁵¹
 και τον ποθητό γιο της Θυῶνης³⁵².
 Έτσι και τώρα βοήθησέ με ευμενής
 όπως κι εκείνους τον παλιό τον καιρό.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΗΡΑ, ΤΟ ΔΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΟΝΥΣΟ

[ὦ πότνι] Ἥρα, τᾶ<ι> τόδε Λέσβιοι
 ὄρος κατ' Ἰεῦδειλον τέμενος μέγα
 ξῦνον κά[τε]σσαν, ἐν δὲ βώμοις
 ἀθανάτων μακάρων ἔθηκον

κάπωνύμασσαν ἀντίαιον Δία,
 σὲ δ' Αἰολήϊαν κυδαλίμαν θεόν
 πάντων γενέθλιαν, τὸν δὲ τρίτον
 τόνδε κεμήλιον ὠνύμασσαν

Ζόννουσον ὠμήσταν. ἄ[γι]τ' εὔνοον
 θῦμον σκέθοντες ἀμμετέρας ἄρας
 ἀκούσατ', ἐκ δὲ τῶνδε μόχθων
 ἀργαλέας τε φύγας ῥύεσθε

τὸν Ὑρραον δὲ πα[ῖ]δα πεδεληθέτω
 κήνων Ἐ[ρί]ννου ὥς ποτ' ἀπάμνυμεν
 τόμοντες ἀμφ[εν] ἄρ[ι]νος
 μηδάμα μηδ' ἕνα τῶν ἐταίρων

ἀλλ' ἢ θάνοντες γὰρ ἐπιέμμενοι
 κείσεσθ' ὑπ' ἀνδρῶν οἱ τότε ἐπικ... ἦν
 ἤπειτα κακκτάνοντες αὐτοῖς
 δᾶμον ὑπέξ ἀχέων ῥύεσθαι.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΗΡΑ, ΤΟ ΔΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΟΝΥΣΟ

Σεβάσμια Ἥρα, που οι Λέσβιοι αυτό
 το μεγάλο σου αφιέρωσαν τέμενος³⁵⁵ το κοινό³⁵⁶
 στο βουνό το περίβλεπτο και μέσα του βωμούς
 των μακάρων θεών των αθάνατων έβαλαν.

Και Ικέσιο³⁵⁷ το Δία ονόμασαν
 κι εσένα σε είπαν ξακουστή των Αιολέων θεά,
 των θεών όλων μητέρα³⁵⁸. Τον τρίτο,
 αυτόν εδώ, τον ονόμασαν των ελαφιών βασιλιά³⁵⁹

ωμοφάγο Διόνυσο³⁶⁰. Εμπρός, ευνοική
 διάθεση έχοντας, την προσευχή μας
 ακούστε κι από τούτα τα βάσανα,
 απ' τη φοβερή εξορία λυτρώστε μας.

Του Ὑρρα ο γιος³⁶¹ τιμωρία να βρει
 απ' την Ερινύα εκείνων³⁶². Γιατί κάποτε δώσαμε όρκο,
 κόβοντας προβάτου λαιμό, (να μην προδώσουμε)
 σύντροφο κανέναν ποτέ μας,

αλλά ή ντυμένοι τη γη να κειτόμαστε
 σκοτωμένοι από άντρες (που τότε τη δύναμη είχαν)
 ή, αφού τους σκοτώσουμε,
 το λαό απ' τη λύπη να σώσουμε.

κῆνων ὁ φύσγων οὐ διελέξατο
 πρὸς θυμον, ἀλλὰ βραϊδίως πόσιν
 ἔμβαις ἐπ' ὀρκίοισι δάπτει
 τὰν πόλιν ἄμμι δὲ δ[·]·[·]·ίαις

Ο κοιλαράς³⁶³ αυτούς δεν τους σκέφτηκε
 μέσα του διόλου. Μα τους ὀρκους μας
 ποδοπάτησε εύκολα και την πόλη μας
 να καταβροχθίσει ζητά. Κι εμείς...³⁶⁴

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΙΣΙΔΑ

Εἷς ὕμνος ἀνά τε γᾶν
 ἀνά τε νηῦς ἀλιπόρους
 ἄδεται· πολυτρόποις
 ἐν τέλος ἐν ὀργίοις
 ἅ βαθύκερως Ἴσις,
 ἄτ' ἔαρος ἄτε θέρεος
 ἄτε χειμάτος ἄγει
 νεογόνους ἠνίας.
 Τὸ καλεῦσι πῦρ Ἄϊδος,
 ὁ χθόνιος Ὑμέναιος,
 αἱ φυτῶν ὠδῖνες,
 οἱ Κύπριδος ἴμεροι,
 τὸ νηπιάρχου γονά,
 πῦρ τέλεον ἄρρητον,
 οἱ Ρέας Κούρητες,
 ὃ τε Κρόνιος ἄμητος.
 Ἄστεα διφρηλάτα
 πάντα δι' ἀνακτόρων
 Ἴσιδι χορεύεται.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΙΣΙΔΑ

Ένας ὕμνος στη γη
 και στα πλοία που σχίζουν τη θάλασσα
 φέλνεται. Μια υπάρχει εξουσία
 στις τελετές τις πολύμορφες,
 η βαθυκέρατη Ἴσιδα³⁶⁵,
 που του καλοκαιριού και της άνοιξης,
 του χειμώνα κατευθύνει
 τα νιογέννητα ηνία.
 Σε καλούν η φωτιά του Άδη,
 ο χθόνιος Ὑμέναιος³⁶⁶,
 οι τοκετοί ὄσων γεννιούνται,
 της Αφροδίτης οι ἴμεροι,
 εσύ των νηπίων μητέρα,
 πυρ τέλειο ἄρρητο³⁶⁷,
 οι Κουρήτες της Ρέας,
 του Κρόνου η σπορά.
 Όλες τις πόλεις στο ρυθμό της
 χορεύει η αρματηλάτισσα Ἴσιδα
 απ' τ' ανάκτορά της³⁶⁸.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΙΣΙΔΑ

}.{.}. ρ{

οὔτε βαρυγδούποισι τινασσόμεθ[εθα βροντῆσιν,]
 οὔτε νιφοβλήτοισιν ἀλαίνομ[εν οὔρεσι μακροῖς,]
 αἰεὶ δ' ἀννεφέλοισιν ἰαινόμεθ' [αἰθέρος ἀύγαῖς.]
 ἐκ σέο δ' ἴδμεν ὅθεν φάος ἔρχ[εται ἡεῖλιοιο]
 ἦχί τε νύχτα μέλαιναν ἐφέλχ[εται, ἦ δέ τε γῦρον]
 ἄστρα παλιννόστοιο μέγα<ν> στε[ίχουσι κελεύθου']
 ὥς τε Ποσιδάων ἔλαχεν χρᾶ[νόχροα πόντον]
 καὶ ζόφον εὐρώεντα μελαγχαίτη[ς λάχεν Ἄιδης.]
 ἐκ δὲ σέθεν βροντάς τε κεραυν[οὺς τ' αἰθαλόεντας]
 καὶ γένεσιν ψυχρῶν ἀνέ[μ]ων κ(αὶ σω[]
 ἐκλύομεν μακάρων τε φύσιν θ[νητῶν τ' ἀνθρώπων.]
 ἀλλὰ καὶ ἀνδρομέην ἀρετὴν καὶ [π] φρ[]..

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΙΣΙΔΑ

[]

οὔτε ἀπὸ το γδούπο το βαρὺ των βροντῶν τρανταζόμεσθε,
 οὔτε στα ψηλά χιονόδαρτα ὄρη πλανιόμασθε,
 μα πάντα ἀπ' τὴν ἀνέφελη του αἰθέρα τη λάμπη ευφραϊνόμε-
 στε³⁶⁹.
 Χάρη σε σένα γνωρίζουμε ἀπὸ πού του ἡλίου το φως προέρ-
 χεται
 καὶ πὼς σέρνει τη μαύρη τη νύχτα³⁷⁰, πὼς τα ἄστρα βαδίζουν
 τον κύκλο το μέγα του δρόμου που στην ἀρχὴ του επιστρέ-
 φει³⁷¹,
 πὼς ο Ποσειδῶνας ἔλαχε το βαθυγάλαζο πόντο
 καὶ το ζόφο, μούχλα γεμάτο, ο μαυρομάλλης ἔλαχε ο Ἄδης.
 Ἀπὸ σένα τις βροντές, τους γεμάτους αἰθάλη κεραυνοὺς,
 των ψυχρῶν ἀνέμων τη γένεση []
 ἀκούσαμε καὶ τη φύση των μακάρων θεῶν καὶ θνητῶν των
 ἀνθρώπων,
 ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρετὴν τὴν ἀνθρώπινη []
 (οι υπόλοιποι στίχοι εἶναι κατεστραμμένοι)

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝ

Μεσομήδης ο Κρης

Ύμνος στη Μούσα Καλλιόπη και τον Απόλλωνα

(Heitsch 25, 1)

Για το Μεσομήδη βλ. τον ύμνο στον Ήλιο. Η Καλλιόπη ήταν μία από τις εννέα Μούσες. Από την ελληνιστική εποχή και εξής της αποδόθηκε η προστασία της επικής ποίησης. Ορισμένες φορές θεωρείται μητέρα των Σειρήνων, οι οποίες μάγεψαν τον Οδυσσέα, καθώς και των περίφημων μυθικών μουσικών Λίνου και Ορφέα³⁷². Σε ορισμένους μύθους θεωρείται ως κριτής στη διαμάχη Περσεφόνης και Αφροδίτης για τον Άδωνη.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΜΟΥΣΑ ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

*Ύειδε μουσά μοι φιλη,
μολπῆς δ' ἐμῆς κατάρχου,
αὔρη δὲ σῶν ἀπ' ἄλσέων
ἐμὰς φρένας δονεῖτω.*

*Καλλιόπεια σοφά,
μουσῶν προκαθαγέτι τερπνῶν,
καὶ σοφὲ μυστοδότα,
Λατοῦς γόνε, Δῆλιε Παιάν,
εὐμενεῖς πάρεστέ μοι.*

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΜΟΥΣΑ ΚΑΛΛΙΟΠΗ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ

Ψάλλε για χάρη μου Μούσα αγαπημένη
και του τραγουδιού μου κάνε την αρχή
και μια αύρα απ' τα άλση σου
ας δονήσει το νου μου.

Καλλιόπη σοφή,
των τερπνών Μουσών αρχηγέ³⁷³,
κι εσύ σοφέ μυσταγωγέ,
γιε της Λητώς, Δήλιε Παιάν,
ευμενεῖς κοντά μου ελάτε.

Μεσομήδης, Ὕμνος στην Καλλιόπη και τον Απόλλωνα.

Μεταγραφή σε νότες M.L. West (*Documents of ancient Greek music*, Oxford 2001)

1 C Z Z Φ Φ Φ C C
"Αειδε Μοῦσά μοι φίλη,

2 I Φ M M
μολπῆς δ' ἐμῆς κατάρχου,

3 Z- Z Z EZ N N I I-
αὔρη δὲ cῶν ἀπ' ἀλσεῶν

4 M Z N I Φ C P M Φ C
ἐμάς φρένας δονεῖτω.

5 C P M P C Φ C
Καλλιόπεια σοφά,

6 Φ NC C C C C Γ R Φ
Μουσῶν προκαθαγέτι τερπνῶν,

7 R Φ C P M I M
καὶ σοφὲ μυστοδότα,

8 M I E Z Γ M P C M I
Λατοῦς γόνε, Δήλιε Παιάν,

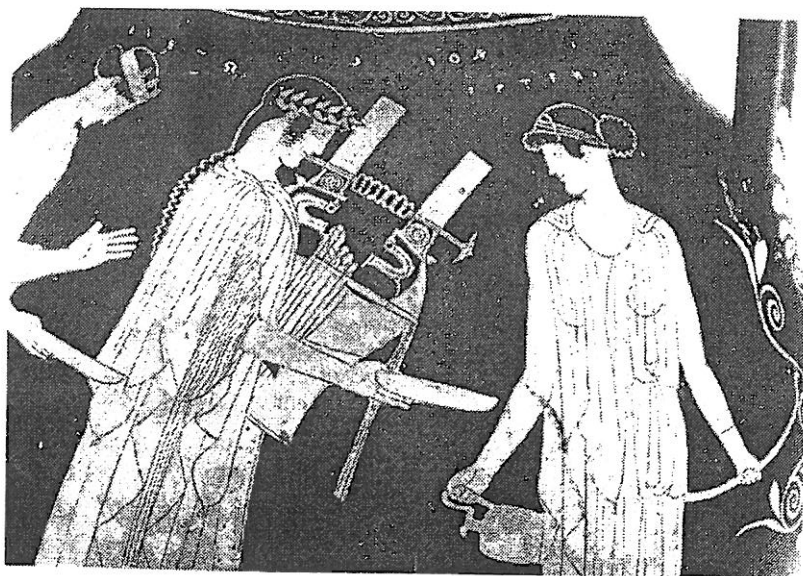
9 M I Z M I Φ C C
εὐμενεῖς πάρεστε μοι.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΛΗΤΩ, ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΡΤΕΜΗ

έν Δήλωι ποτ' ἔτικτε τέκνα Λατώ,
Φοῖβον χρυσοκόμαν ἄνακτ' Ἀπόλλω
ἐλαφηβόλον τ' ἀγροτέραν
Ἄρτεμιν, ἧ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΛΗΤΩ, ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΡΤΕΜΗ

Στη Δήλο³⁷⁵ κάποτε γέννησε τέκνα η Λητώ,
το χρυσοκόμη Φοῖβο ἀνακτα Απόλλωνα
και την κυνηγό ελαφιών Αγροτέρα
Αρτέμιδα, που στις γυναίκες επάνω μεγάλη δύναμη έχει³⁷⁶.

Η τριάδα της Δήλου: Λητώ, Απόλλων και Αρτεμη.
Ερυθρόμορφη πελίκη από το ζωγράφο της Villa Giulia. Περ.
450 π.Χ.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

[Σεμναί Χάριτε]ς θεαί,
 δεῦρ' ἔλθετ' ἀπ' ὠρανῶ
 καί μοι συναείσατε
 τὰν Ματέρα τῶν θεῶν,
 ὡς ἦλθε πλανωμένα
 κατ' ὄρεα καὶ νάπας
 σύρουσ' ἀβ[ρόταν] κόμαν
 καὶ τειρομένα φρένας.
 ὁ Ζεὺς δ' εἰσιδὼν ἀναξ
 τὰν Ματέρα τῶν θεῶν
 κεραυνὸν ἔβαλλε, καὶ
 τὰ τύμπαν' ἐλάμβανε·
 πέτρας διέρρησσε, καὶ
 τὰ τύμπαν' ἐλάμβανε·
 Μάτηρ ἀπιθ' εἰς θεούς,
 καὶ μὴ κατ' ὄρη πλαν[ῶ],
 μή σ' ἢ χαροποὶ λέον-
 τες ἢ πολιοὶ λύκοι...
 καὶ οὐκ ἄπειμι εἰς θεούς,
 ἂν μὴ τὰ μέρη λάβω,
 τὸ μὲν ἡμισυ οὐρανῶ,

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ

Σεμνές Χάριτες, θεές³⁷⁷,
 εμπρός ελάτε από τον ουρανό
 και φάλτε μαζί μου
 τη Μητέρα των θεών,
 πώς πλανιόταν
 στα βουνά και τα δάση
 σέρνοντας τα μαλλιά της³⁷⁸ τα άγια,^ο
 με νου βασανισμένο.
 Κι ο Δίας ο άναξ σαν είδε
 των θεών τη Μητέρα
 έριχνε κεραυνούς
 και τα τύμπανά της προσπαθούσε να πάρει,
 έσχιζε βράχια
 και τα τύμπανά της προσπαθούσε να πάρει:³⁷⁹
 «Μητέρα πάνε στους θεούς
 και μην πλανιέσαι στα όρη,
 μη τα λιοντάρια που 'χουν μάτια λαμπρά
 ή οι λύκοι οι γκρίζοι...»³⁸⁰.
 «Στους θεούς δε θα πάω,
 μερίδιο αν δεν πάρω:³⁸¹
 το μισό ουρανό,

τὸ δ' ἥμισυ γαίης
 πόντῳ τὲ τρίτον μέρος
 χούτῳ [ἄ]πελεύσομαι.
 χαῖρ' ὦ μεγάλα ἄ[ν]ασ-
 σα Μᾶτερ Ὀλύμπῳ.

τη μισή γη
 και, τρίτο κομμάτι, τη μισή θάλασσα³⁸².
 Μόνο τότε θα πάω». . . .
 Χαίρε μεγάλη βασίλισσα, . . .
 του Ολύμπου Μητέρα.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΝΕΜΕΣΗ

*Νέμεσι πτερόεσσα βίου ροπά,
 κυανῶπι θεά, θυγάτερ Δίκας,
 ἃ κοῦφα φρυάγματα θνατῶν
 ἐπέχεις ἀδάμαντι χαλινῶ,
 ἔχθουσα δ' ὕβριν ὀλοῶν βροτῶν
 μέλανα φθόνον ἐκτὸς ἐλαύνεις.
 ὑπὸ σὸν τροχὸν ἄστατον ἀστιβῆ
 χαροπὰ μερόπων στρέφεται τύχα,
 λήθουσα δὲ παρ πόδα βαίνεις,
 γαυρούμενον αὐχένα κλίνεις.
 ὑπὸ πῆχυν αἰεὶ βίοτον μετρεῖς,
 νεύεις δ' ὑπὸ κόλπον ὄφρυον αἰεὶ
 ζυγὸν μετὰ χεῖρα κρατοῦσα.
 ἴλαθι μάκαιρα δικασπόλε
 Νέμεσι πτερόεσσα βίου ροπά.*

*Νέμεσιν θεὸν ἄδομεν ἀφθίταν,
 Νίκην τανυσίπτερον ὀμβρίμαν
 νημερτέα καὶ πάρεδρον Δίκας,
 ἃ τὰν μεγαλανορίαν βροτῶν
 νεμεσάουσα φέρεις κατὰ ταρτάρου.*

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΝΕΜΕΣΗ

*Νέμεση φτερωτή του βίου ροπή³⁸⁴,
 μαυρομάτα θεά, θυγατέρα της Δίκης,
 που των θνητῶν την αλαζονεία την κούφια
 με ἀθραυστα συγκρατεῖς χαλινάρια.
 Επειδὴ ἀπεχθάνεσαι των ἀνθρώπων την ολέθρια ὕβρη,
 μαῦρο φαρμάκι φθόνου χύνεις.
 Στον τροχό σου τον ἄστατο, που ἴχνος κανένα δεν αφήνει,
 η λαμπρή των θνητῶν περιστρέφεται η τύχη³⁸⁵.
 Χωρὶς να σε καταλάβει κανείς στο πλάι του φτάνεις
 και τον επαρμένο αὐχένα τον κάνεις να σκύφει.
 Με τον πήχη πάντα τη ζωή τη μετράς³⁸⁶
 και πάντα συνοφρυωμένης σκύβεις
 ζυγὸ³⁸⁷ στα χέρια κρατώντας.
 Ἐλα ευμενῆς μακάρια, που εφαρμόζεις το νόμο,
 Νέμεση φτερωτή του βίου ροπή.*

*Τη θεά Νέμεση φάλλουμε την ἀθάνατη,
 τη Νίκη με τα απλωμένα φτερά, τη δυνατή,
 που φέματα ποτέ της δε λείει, της Δίκης την πάρεδρο.
 Εσύ των θνητῶν τη μεγαλοφροσύνη
 μισεῖς και τη στέλνεις στα τάρταρα.*

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΠΑΝΑ

*Πᾶνα τὸν νυμφαγέτ[αν]
 [Ν]αΐδ[ω]ν μέλημ' αἰείδω,
 χρυσέων χορῶν ἄγα[λ]μα,
 κωτίλας [ἄ]ναχτ[α μ]οίσα<ς>
 εὐθρόου σύριγγος εὐ[θύς]
 ἔνθεον σε[ι]ρήνα χεύει,
 ἐς μέλος δὲ κοῦφα βαίνων
 εὐσχίων πηδαῖ κατ' ἄντρων
 παμφυῆς νωμῶν δέμας,
 εὐχόρευτος εὐπρόσωπος
 ἐμπρέπων ξανθῶι γενείωι.
 ἐς δ' Ὀλυμπον ἄστερωπὸν
 ἔρχεται πανωιδὸς ἀχῶ
 θεῶν Ὀλυμπίων ὄμιλον
 ἀμβρόται ραῖνοισαι μοίσαι.
 χθῶν δὲ πᾶσα καὶ θάλασσα
 κίρναται τεὰν χάριν· σὺ
 γὰρ πέλεις ἔρ<ε>ισμα πάντων.
 ὦ ἰὴ Πᾶν Πᾶν.*

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΠΑΝΑ:

Για τον Πάνα, αρχηγό των Νυμφών³⁸⁸,
 των Ναϊάδων φροντίδα, τραγουδώ,
 καμάρι των χρυσών χορών,
 βασιλιά της παιχνιδιάρικης μουσικής.
 Απ' την γλυκά που ηχεί σύριγγα ευθύς
 ένθεο τραγούδι σκορπά,
 προχωρά ελαφριά με τη μουσική,
 πηδά πλάι στα καλόσκια άντρα,
 το κορμί του παίρνει κάθε είδους μορφή,
 καλός χορευτής και ευπρόσωπος,
 ξεχωρίζει με γενειάδα ξανθιά.
 Στον γεμάτο άστρα τον Όλυμπο
 φτάνει η ηχώ που περιέχει όλες τις νότες,
 των ολύμπιων θεών τον όμιλο
 αθάνατη μουσική τον ραίνει³⁸⁹.
 Κι όλη η γη και η θάλασσα
 στο τραγούδι σμίγουν για χάρη σου.
 Γιατί συ είσαι των πάντων το στήριγμα³⁹⁰.
 Ω ἰή Παν Παν.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΠΑΝΑ

ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς,
 ὄρχηστα βρομίαις ὄπαδὲ Νύμφαις,
 γελάσειας, ὦ Πάν, ἐπ' ἐμαῖς
 εὐφροσι ταῖσδ' αἰδαῖς κεχαρημένος.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΠΑΝΑ

Πάνα, αφέντη της ξακουστής Αρκαδίας³⁹³,
 χορευτή³⁹⁴, ακόλουθε των νυμφών του Διόνυσου,
 μακάρι με τα δικά μου ευφρόσυνα άσματα, Πάνα,
 χαρά να πάρεις και να γελάσεις³⁹⁵.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΠΑΝΑ

σέ τὸν βολαῖς νιφοκτύποις δυσχείμερον
 ναίονθ' ἔδραν, θηρονόμε Πάν, χθόν' Ἀρκάδων
 κλήσω γραφῆι τῆιδ' ἐν σοφῆι πάγκλειτ' ἔπη
 συνθείς, ἄναξ, δύσγνωστα μὴ σοφῶι κλύειν,
 μωσοπόλε θῆρ, κηρόχυτον ὃς μελιγμ' ἰεῖς.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΠΑΝΑ

Εσένα, που 'χεις για σπίτι σου τη γη των Αρκάδων, τη δαρ-
 μένη
 απ' του χιονιού τα βόλια, όλο βαρυχειμωνιά, Πάνα, των α-
 γρίων ζώων βοσκέ,
 εσένα θα καλέσω σε τούτη τη γραφή τη σοφή, περίφημα λό-
 για
 συνθέτοντας, άνακτα, δυσνόητα να τ' ακούει ο άσοφος,
 αγρίμι που τη μουσική αγαπάς και τραγούδι μελίχιο της
 κηρόδετης σύριγγας σκορπάς³⁹⁷.

ΥΜΝΟΣ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΘ ΘΕΟΥΣ

[]ον Διὸς μεγίστου
 []νον Βρόμιόν τε χορευτάν
 []εῦιον
 ἦδ' Ἀσκληπιὸν ὑψι[τ]έχναν
 [δισσ]οὺς τε καλεῖτε Διοσκούρους
 [σ]εμνάς τε [Χάρ]ιτας εὐκλεεῖς τε Μοῖσας
 εὐμ[εν]εῖς τε Μοῖρας,
 Ἥελιόν τ' ἀκάμαντα Σελήνην τε πλήθουσαν,
 ἐν δὲ τὰ τεῖρα πάντα τὰ τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται.
 χαίρετε ἀθάνατοι πάντες θεοὶ αἰὲν ἑόντες
 ἀθάναταί τε θεαὶ καὶ σώιζετε τόνδ' Ἐπιδαύρου
 ναὸν ἐν εὐνομίαι πολυ[ά]νορι Ἑλλάνων,
 ἱεροκαλλίνικοι
 εὐμενεῖ σὺν ὄλβωι.

ΥΜΝΟΣ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΘ ΘΕΟΥΣ

[] του Δία του μέγιστου
 [] τον Βρόμιο, το χορευτή³⁹⁸,
 [] τον εῦιο,
 και τον Ασκληπιό, στην ιατρική κορυφαί³⁹⁹,
 και τους Διόσκουρους⁴⁰⁰, καλέστε, τους δίδυμους,
 τις σεβάσμιες Χάριτες, τις ένδοξες Μούσες
 και τις Μοίρες τις ευμενεῖς,
 τον ακάματο Ἥλιο, τη γεμάτη Σελήνη,
 και όλα τα ἀστρα που φορά στεφάνι ο ουρανός.
 Χαίρετε ὄλοι οι θεοὶ οι ἀθάνατοι που ζεῖτε αἰώνια
 κι οι θεές οι ἀθάνατες και φυλάξτε αὐτόν της Επιδαύρου
 το ναό με ευνομία Ελλήνων πολυάνθρωπη⁴⁰¹,
 ιεροκαλλίνικοι⁴⁰²,
 και πλούτο ευμενή⁴⁰³.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΕΛΦΙΝΙΑ

ὑψιστε θεῶν,
 πόντιε χρυσοτρίαινε Πόσειδον,
 γαίαοχ' ἐγκῦμον ἀλκᾶς·
 βραγχίοις δὲ περί σὲ πλωτοὶ
 θῆρες χορεύουσι κύκλω
 κούφοισι ποδῶν ῥίμμασιν
 ἐλάφρ' ἀναπαλλόμενοι, σιμοὶ
 φριξάυχενες ὠκύδρομοι σκύλακες, φιλόμουσοι
 δελφίνες, ἔναλα θρέμματα
 κουρᾶν Νηρεΐδων θεᾶν,
 ἅς ἐγείνατ' Ἀμφιτρίτα·
 οἷ μ' εἰς Πέλοπος γᾶν
 ἐπὶ Ταιναρίαν ἀκτὰν ἐπορεύσατε πλαζό-
 μενον Σικελῶ ἐνὶ πόντῳ
 κυρτοῖς νῶτοισι φορεῦντες,
 ἄλοκα Νηρεΐας πλακὸς
 τέμνοντες ἀστιβῆ πόρον,
 φῶτες δόλιοι μ' ὡς ἀφ' ἀλιπλόου γλαφυρᾶς νεῶς
 εἰς οἶδμ' ἀλιπόρφυρον λίμνας ἔριψαν.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΠΟΣΕΙΔΩΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΕΛΦΙΝΙΑ

Ὑψιστε των θεῶν,
 πόντιε Ποσειδῶνα χρυσοτρίαινε,
 που βαστάς τη γη και εγκυμονεῖς⁴⁰⁴ τη δύναμη.
 Με τα πτερύγιά τους γύρω σου θαλάσσια
 ζῶα χορεύουν κυκλικά⁴⁰⁵
 με ελαφρά ποδιών χτυπήματα,
 ανάλαφρα πηδώντας⁴⁰⁶, με μύτη πλακερή,
 μ' αυχένα ανορθωμένο, γοργόδρομα σκυλάκια, δελφίνια
 που αγαπούν τη μουσική⁴⁰⁷, παιδιά θαλάσσια
 των Νηρηίδων, που 'ναι θεές νεαρές,
 της Αμφιτρίτης κόρες⁴⁰⁸.
 Εσεῖς στη γη του Πέλοπα,
 στην ακτή του Ταινάρου⁴⁰⁹ με οδηγήσατε, ενώ περιπλανιό-
 μουν
 στης Σικελίας τον πόντο⁴¹⁰,
 στα νώτα τα κυρτά με κουβαλήσατε,
 αυλάκι στα πλάτη του Νηρέα
 ανοίγοντας, πέρασμα αβάδιστο⁴¹¹,
 όταν δόλιοι άντρες⁴¹² από το βαθουλό καράβι που έπλεε στο
 πέλαγος
 στο κύμα μ' έριξαν το πορφυρό της θάλασσας.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΡΩΜΗ

χαῖρέ μοι, Ῥώμα, θυγάτηρ Ἄρης,
 χρυσεομίτρα δαΐφρων ἀνασσα,
 σεμνὸν ἅ ναίεις ἐπὶ γᾶς Ὀλυμπον
 αἰὲν ἄθραυστον.
 σοὶ μόνα, πρέσβιστα, δέδωκε Μοῖρα
 κῦδος ἀρρήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
 ὄφρα κοιρανῆον ἔχοισα κάρτος
 ἀγεμονεύης.
 σᾶ δ' ὑπὰ σδεύγλα κρατερῶν λεπάδνων
 στέρνα γαίης καὶ πολιᾶς θαλάσσης
 σφίγγεται· σὺ δ' ἀσφαλέως κυβερνᾶς
 ἄστεα λαῶν.
 πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰὼν
 καὶ μεταπλάσσω βίον ἄλλοτ' ἄλλως
 σοὶ μόνα πλησίστιον οὐρον ἀρχᾶς
 οὐ μεταβάλλει.
 ἦ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνα κρατίστους
 ἄνδρας αἰχματὰς μεγάλους λοχεύεις
 εὐσταχυν Δάματρος ὅπως ἀνεῖσα
 καρπὸν ἀπ' ἀγρῶν.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΡΩΜΗ

Χαίρε Ρώμη, θυγατέρα του Ἄρη,
 χρυσοστεφανωμένη, ἀνασσα σοφή,
 που στο σεπτὸ Ὀλυμπο πάνω στη γη κατοικεῖς
 τον αἰῶνια ἀθραυστο.
 Σε σένα μονάχα, σεβαστότατη, ἔδωσε η Μοῖρα
 δόξα βασιλική εξουσίας ἀρρηκτης,
 να ἔχεις τη δύναμη ἀρχοντα
 και να ηγεμονεύεις.
 Στο ζυγὸ που τους βάζουν τα δυνατὰ χαλινάρια σου
 το στέρνο της γης και της γκριζας θάλασσης
 σφίγγεται. Κι εσύ με ασφάλεια κυβερνᾶς
 των ἀνθρώπων τα ἄστη.
 Και το μάκρος του χρόνου που τα πάντα ἀνατρέπει
 και ἀλλάζει την τύχη κάθε φορά και ἀλλιῶς
 για σένα μονάχα της εξουσίας τον πλησίστιο οὐριο ἀνεμο
 δε μεταβάλλει.
 Αλήθεια, ἀπ' ὅλους μόνη εσύ τους πιο δυνατούς
 ἄνδρες γεννάς, κονταρομάχους μεγάλους,
 με στάχια ωραία της Δήμητρας υψώνεις καρπὸ
 στα χωράφια.

ΑΡΕΤΑΛΟΓΙΑ ΣΕΡΑΠΙΔΟΣ

ὁ ἱερεὺς Ἀπολλώνιος ἀνέγραψεν κατὰ πρόσταγμα τοῦ θεοῦ ὁ γὰρ πάππος ἡμῶν Ἀπολλώνιος, ὢν Αἰγύπτιος ἐκ τῶν ἱερέων τὸν θεὸν ἔχων παρεγένετο ἐξ Αἰγύπτου θεραπεύων τε διετέλει καθῶς πάτριον ἦν ζῶσαί τε δοκεῖ ἔτη ἐνενήκοντα καὶ ἑπτὰ. διαδεξαμένου δὲ τοῦ πατρός μου Δημητρίου ἀκολούθως τε θεραπεύοντος τοὺς θε[ο]ύς, διὰ δὲ τὴν εὐσέβειαν ἐστεφανώθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰκόνι χαλκεῖ ἢ ἀνάκειται ἐν τῷ ναῶι τοῦ θεοῦ ἔτη δὲ ἐβίωσεν ἐξήκοντα καὶ ἑν. παραλαβόντος δέ μου τὰ ἱερά καὶ προσκαθημένου ταῖς θεραπείαις ἐπιμελῶς, ὁ θεός μοι ἐχρημάτισεν κατὰ τὸν ὕπνον ὅτι Σαραπειῖον δεῖ αὐτῷ ἀναδειχθῆναι ἴδιον καὶ μὴ εἶναι ἐν μισθωτοῖς καθὼς πρότερον, εὐρήσειν τε τόπον αὐτὸς οὗ δεῖ ἐδρασθῆναι σημαεῖν τε τὸν τόπον. ὁ καὶ ἐγένετο. ὁ γὰρ τόπος οὗτος ἦν κόπρου μεστὸς ὃς προεγγράπτο πωλούμενος ἐν βιβλιδίῳ ἐν τεῖ δίοδῳ τῆς ἀγορᾶς. τοῦ δὲ θεοῦ βουλομένου συνετελέσθη ἡ ὠνὴ κατεσκευάσθη τε το ἱρὸν συντόμως ἐν μηνὶ ἕξ. ἀνθρώπων δέ τινων ἐπισυνστάντων ἡμῖν τε καὶ τῷ θεῷ καὶ ἐπενεν-

ΑΡΕΤΑΛΟΓΙΑ ΣΕΡΑΠΙΔΟΣ

Ο ἱερέας Απολλώνιος χάραξε αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή κατὰ τὸ πρόσταγμα τοῦ θεοῦ. Γιατί ο παππούς μου ο Απολλώνιος, ο οποίος ἦταν Αιγύπτιος καὶ ἀνήκε στην τάξη των ἱερέων, ἦρθε ἐδῶ ἔχοντας μαζί του τὸ ἀγαλμα τοῦ θεοῦ καὶ πέρασε τὴ ζωὴ του υπηρετώντας τον κατὰ τὸ πάτριον ἔθος, ζώντας ἐνενήντα ἑπτὰ, κατὰ πῶς φαίνεται, χρόνια. Τον διαδέχτηκε ο πατέρας μου Δημήτριος που με τὴ σειρά του υπηρέτησε τοὺς θεοὺς καὶ τον οποίον βράβευσε για τὴν εὐσέβειά του ο θεός με χάλκινο ἀνδριάντα, που βρίσκεται ἀφιερωμένος μέσα στο ναό τοῦ θεοῦ. Αὐτός ἐζήσε ἐξήντα ἕνα χρόνια. Ὄταν παρέλαβα ἐγὼ τὸ ἱερό ἀξίωμα καὶ ἐπειδὴ ἀσχολοῦμαι ἐπιμελῶς με τὰ καθήκοντά μου, μου ἔδωσε χρησμό ο θεός στον ὕπνο μου ὅτι πρέπει να του χτίσω ἕνα δικό του Σαραπειῖο, ὥστε να μην γυρνᾶ σαν μισθοφόρος ὅπως πρὶν, ὅτι ο ἴδιος θα βρεῖ τὸ μέρος, ὅπου πρέπει να ἀποκτήσει τὴν ἐδρα του, καὶ θα μου τον φανερῶσει. Πράγμα που ἐγένετο. Αὐτό τὸ μέρος ἦταν γεμάτο κοπριά καὶ εἶχε ἀναγραφεῖ δημόσια πρὸς πώληση σε ἕνα μικρό βιβλίον στη δίοδο τῆς ἀγορᾶς. Ἐπειδὴ τὸ ἠθέλε ο θεός, ἡ ἀγορά πραγματοποιήθηκε, ἐνῶ τὸ ἱερό κατασκευάστηκε σύντομα, μέσα σε ἕξι μῆνες. Ὄταν ὁμως κάποιοι ἀνθρώποι ξεσηκώθηκαν ἀπὸ κοινού ἐναντίον μου καὶ ἐναντίον τοῦ θεοῦ καὶ κίνησαν δημόσια

κάντων κρίσιν κατὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ ἐμοῦ δημοσίαν, τί χρὴ
παθεῖν ἢ ἀποτεῖσαι, ἐπηγγείλατο ὁ θεὸς κατὰ τὸν ὕπνον
ὅτι νικήσομεν. τοῦ δ' ἀγῶνος συντελεσθέντος καὶ νικη-
σάντων ἡμῶν ἀξίως τοῦ θεοῦ, ἐπαινοῦμεν τοὺς θεοὺς ἀξίαν
χάριν ἀποδιδόντες. γράφει δὲ καὶ Μαιῖστας ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ
εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Μυρία καὶ θαμβητὰ σέθεν, πολύαινε Σάραπι,
ἔργα, τὰ μὲν θείας ἀνὰ τύρσιας Αἰγύπτιοιο
ἠϋδῆται, τὰ δὲ πᾶσαν ἀν' Ἑλλάδα, σεῖό θ' ὀμεύνου
Ἰσιδῶς· ἐσθλοῖσιν δὲ σαώτερες αἰὲν ἔπεσθε
ἀνδράσιν οἱ κατὰ πάντα νόωι ὅσια φρονέουσιν.

Καὶ γὰρ τ' ἀμφιαλεῖ Δήλωι ἀρίσημα τέλεσσας
τὰ πολλωνίου ἱρά καὶ εἰς μέγαν ἠγαγες αἶνον.
Αὐτὸς δ' οἱ δηναῖα πατήρ ἐχόμισσεν ἀπ' αὐτῆς
Μέμφιδος, ὅπποτε νηῖ πολυζύγῳ ἠλυθεν ἄστῳ
Φοῖβου, ἔνδον εἰῶι δ' ἀέκων ἴδρουσε μελάθρῳι
καί σε φίλως θυέ<εσ>σιν ἀρέσσατο. Τὸμ μὲν ἄρ' αἰῶν
γηραιὸν κατέπεφνε, λίπεν δ' ἐν σεῖο τεράμνῳι
υἷα θυηπολέεν Δημήτριον, ὧι ἐπίταγχε
γῆθησαν θέραπες. Τοῦ μὲγ κλύες εὐξαμένοιο
εἰκῶ χαλκείην νειῶι θέμεν εὐ δὲ τελέσσαι,

δίχη σε βάρος μου και κατὰ του ιεροῦ, δηλαδή τι πρέπει
να πάθω ἢ να πληρώσω, μου υποσχέθηκε ο θεός στον
ύπνο ὅτι θα νικήσουμε. Τώρα που ο αγῶνας τελείωσε
και νικήσαμε με τη δύναμη του θεοῦ, δοξάζουμε τους
θεοὺς ἀποδίδοντας τη χάρη με τρόπο ἀντάξιο. Γράφει
και ο Μαιῖστας ὑπὲρ του ιεροῦ σ' αὐτὴν την ὑπόθεση:
Θαυμαστά κι ἀναρίθμητα τα ἔργα σου, πολυδόξαστε Σάραπη:
ἀλλὰ τα υμνοῦν στις οχυρές της Αἰγύπτου θεϊκές πολιτείες,
ἀλλὰ παντού στην Ελλάδα, μαζί με τα ἔργα της Ἰσιδος,
που στο ἴδιο ξαπλώνει μαζί σου κρεβάτι.
Πάντα σωτήριοι στους καλοὺς ἀνθρώπους να εἰστε,
που ὅλες οι σκέψεις του νου τους ὅσιες εἶναι.
Γιατί και στη Δήλο που τη ζώνει τριγύρω η θάλασσα,
την ιερή που κρατούσε ο Απολλώνιος λατρεία
περίφημη ἔκανες και της ἔδωσες μεγάλες δόξες ν' ἀκούει.
Αρχαία την ἔφερε ο πατέρας του μόνος ἀπ' την ἴδια τη Μέμ-
φιδα,
τότε που με πολυθέσιο πλοῖο στην πόλη του Φοῖβου κατέφτα-
σε,
και δίχως να θέλει στο δικό του μέσα το σπίτι σε ἔβαλε⁴¹³.
Σ' ἐσένα φιλικὰ με θυσίες προσπαθοῦσε να γίνει ἀρεστός.
Αὐτόν της ζωῆς του η μοῖρα τον θανάτωσε γέροντα,
και στο σπίτι σου ἀφήσε γιο, το Δημήτριο, να σου κάνει
θυσίες.

Πάρα πολύ χάρηκαν μαζί του οι λάτρες σου.
Κι ἐσύ που τον ἀκουγες πλήθος να κάνει ευχές
να 'δινες χάλκινη εικόνα του να μπει σε νάό σου,

ἔννουχος Ἄντιπάτροιο καθυπνώοντι φαανθείς
 δεμνίωι ἤνωγες τελέσαι χρέος. Ἄλλ' ὅτε καὶ τὸν
 γηραλέον λίπε μοῖρα, πάϊς γε μὲν ἐσθλά διδαχθείς
 ἐκ πατρὸς μεγάλως σέβεν ἱερά, πᾶν δὲ κατ' ἤμαρ
 σὰς ἀρετὰς ἤειδεν, αἰὲ δ' ἐλλίσ<σ>ετο νειὸν
 ὄππῃ σοι δείμειεν ἀριφραδέως καταλέξαι
 ἔννουχον ὑπνώοντι, διηνεκὲς ὄφρα κε μίμνοις
 σηκῶι ἐνιδρυθείς, μηδ' ἄλλυδις ἀλλοδαπῶι ἐν
 οὔδει ἐνιχρίμπτοιο. Σὺ δ' ἔφρασας ἀκλέα χῶρον
 ὄντα πάρος καὶ ἄσημον, αἰὲ πεπληθότα λύθρῳι
 παντοίωι μετὰ πολλὸν ἔτι χρόνον· ἐννύχιος γὰρ
 εὐνήι ἐπιπρομολῶν λέγες· Ἔγρεο· βαῖνε δὲ μέσσα
 παστάδος ἀμφὶ θύρεθρα, καὶ εἶσιδε γράμμα τυπωθὲν
 τυτθῆς ἐκ βύβλοιο τό σε φρονέοντα διδάξει
 ὄππῃ μοι τέμενος τεύχῃς καὶ ἐπικλέα νειόν.
 Αὐτὰρ ὁ θαμβήσας ἀναέγρετο, βὰς δὲ μάλ' ὠκὺς
 ἀσπασίως ἶδε γράμμα, καὶ ὤπασεν ἀργυραμοιβὸν
 τιμὴν οὐ κτέαρ ἔσχε· σέθεν θ' ἅμα βουλομένοιο
 ρηιδίως καὶ νειὸς ἀέξετο καὶ θυόεντες
 βωμοὶ καὶ τέμενος, τετέλεστο δὲ πάντα μελάθρῳι

τη νύχτα φανερώθηκες στον ύπνο του Αντίπατρου⁴¹⁴
 και πλάι στο κρεβάτι τον διέταξες να κάνει το χρέος του.
 Μα όταν κι αυτόν γηραλέο τον άφησε η μοίρα τού,
 το παιδί του, του πατέρα το δίδαγμα παίρνοντας,
 σέβας μεγάλο στην ωραία λατρεία σου έδειχνε
 κι ολημερίς τις αρετές σου υμνούσε
 πάντα ικετεύοντας να του πεις τη νύχτα στον ύπνο του καθα-
 ρά,
 πού να σου να χτίσει,
 για να μένεις μόνιμα μες σε ναό κατοικώντας
 και να μην πηγαίνεις πότε εδώ και πότε εκεί σε ξένα μέρη.
 Και συ του υπέδειξες άδοξο πριν και ασήμαντο χώρο,
 γεμάτο πάντα με κάθε είδους βρωμιά μετά από χρόνο πολύ.
 Τη νύχτα πλησίασες στο κρεβάτι του λέγοντας:
 «Σήκω! Στη μέση του προθάλαμου πήγαινε, στη πόρτα
 κοντά,
 και δες τη γραφή που εντυπώθηκε από βιβλίο μικρό:
 δάσκαλός σου θα είναι αυτή να κρίνεις ορθά,
 πού θα μου κάνεις το τέμενος και ναό φημισμένο».
 Αμέσως σηκώθηκε έκπληκτος και πηγαίνοντας γρήγορα
 μ' ευχαρίστηση το γραμμένο αντίκρισε.
 Και στον αργυραμοιβό στον οποίο ανήκε το κτήμα το αντίτι-
 μο έδωσε.
 Εύκολα, μια και το 'θελες συ, κι ο ναός σου σηκώθηκε
 και γεμάτοι θυμίαμα οι βωμοί και το τέμενος ήταν.

ἔδρανά τε κλισμοί τε θεοκλήτους ἐπὶ δαΐτας.
 Καὶ τότε δὴ ῥά κακοῖσι κακὸς φθόνος ἔνβαλε λύσσα
 ἀνδράσιν οἷ ῥά δίκη ἀνεμωλίω ἐκλήρισαν
 δοιῶ σὸν θεράποντα, κακὸν δ' ἐπὶ θεσμὸν ἔτευχον
 ἢ τί χρὴ παθεῖν ἢ ἐκ τίνα τῖσαι ἀμοιβὴν
 θωῆς ἐνγράφαντα, κακῶι θ' ὑπὸ δείματι πᾶσαν
 ἦῶ τε νυκτὰς τε περὶ κραδίην ἐλέλιξεν
 τάρβος θειοπόλοιο. Σὲ δὲ σταλάων ἄμα δάκρυ
 λίσσετ' ἀλεξῆσαι μῆδ' ἀκλέα τεῦξαι ἀμοιβὴν
 σῶι ἰκέτεις, θανάτου δὲ κακὰς ἀπὸ κῆρας ἐρῦξαι.
 Οὐδὲ σύ, παμ<μ>νήστοισιν ἐφεσπόμενος πραπίδεσσι,
 λήσασο τοῦ, νύχιος δὲ μολῶν ἐπὶ δέμνια φωτὸς
 ἠϋδησας· Μέθεος ἄλγος ἀπὸ φρενός· οὐ σέ τις ἀνδρὸς
 ψῆφος αἰιστώσει, ἐπεὶ εἰς ἐμὲ τείνεται αὐτὸν
 ἦδε δίκη, τὴν οὔτις ἐμεῦ περιώσιον ἄλλος
 ἀνὴρ αὐδήσει· σὺ δὲ μηκέτι δάμναο θυμόν.
 Ἄλλ' ὅποτε χρόνος ἴξε δικασπόλος, ἔγρετο ναοῖς
 πᾶσα πόλις καὶ πάντα πολυμμιγέω<ν> ἄμα πῦλα
 ξείνων, ὄφρα δίκης θεομήτιδος εἰσαΐοιεν.
 Ἐνθα σὺ κεῖνο πέλωρον ἐν ἀνδράσι θάμβος ἔτευξας

Και στον οἶκο σου τέλειωσαν ὅλα·
 και τα ἔδρανα και τ' ἀνάκλιντρα για τα θεόφραλα δείπνα.
 Μα τότε φθόνος κακὸς σε κακοὺς ξεσήκωσε λύσσα ἀνθρώπους
 που σε δίκη διπλή ἀνυπόστατη τον δούλο σου κάλεσαν
 και προσπάθησαν κακὴ να πετύχουν ἀπόφαση
 πως πρέπει κάτι να πάθει ἢ προστίμου να πληρώσει ποινή.
 Κι ἀπ' το φόβο τον ἀσχημο μέρα νύχτα
 την καρδιά του ιερέα σου την τάραξε ο τρόμος.
 Δάκρυα χύνοντας να βοηθήσεις σε ἰκέτεε,
 να μη δώσεις το δούλο σου να τον βρει μιαν ἀδοξη
 τιμωρία,
 του θανάτου τις μοίρες να κρατήσεις· μακριὰ τις κακές.
 Κι ἐσύ δεν τον ξέχασες, στο μυαλό σου που τα πάντα θυμάται
 τον εἶχες,
 και τη νύχτα στο κρεβάτι του πήγες και του ἔλεγες :
 «Διώξε ἀπ' το μυαλό σου τον πόνο.
 Κανενὸς ἀνθρώπου η ψῆφος δε θα σε ἀφανίσει,
 γιατί ἐνάντια σε μένα τον ἴδιο στοχεύει τούτη η δίκη,
 στην οποία κανεὶς πιο πολύ ἀπὸ μένα δε θα μιλήσει.
 Ἐσύ πια την καρδιά σου μη βασανίζεις».
 Κι ὅταν ἔφτασε η ὥρα της δίκης,
 ὅλη η πόλη ἔτρεξε στους ναοὺς
 και ὅλες των ξένων οι φυλές οι πολύμμικτες,
 για ν' ἀκούσουν τη θεοφόρητη δίκη.
 Τότε συ κι η γυναίκα σου Ἴσιδα

σὴ τε ἄλοχος· φῶτας γὰρ ἀλιτρο<νό>ους ἐπέδησας
οἷ ῥα δίκην πόρσυνον, ἐπὶ γναθμοῖς ὑπανύσσας
γλῶσσαν ἀναύδητον, τῆς οὔτ' ὄπιν ἔκλεεν οὔθεις
οὔτε γ<ρ>άμμα δίκης ἐπιτάρροθον, ἀλλ' ἄρα θείως
στεῦντο θεοπληγέσιν εἰκότας εἰδώλοισιν
ἔμμεναι ἢ λάεσσιν· ἅπας δ' ἄρα λαὸς ἐκείνῳ
σὴν ἀρετὴν θάμβησεν ἐν ἥματι, κα<ί> μέγα κῦδος
σῶι τεύξας θεράποντι θεόδητον κατὰ Δῆλον.
Χαῖρε, μάκαρ, καὶ σεῖο συνάρορος, οἷ τ' ἐπὶ νειῶι
ἡμετέρων γεγάασι θεοί, πολύμνε Σάραπι.

το τρομερό στους ανθρώπους έκανες θαύμα εκείνο:
τους άντρες με το φαύλο σταμάτησες φρόνημα που τη δίκη
ετοιμάσανε,
τη γλώσσα τους άλαλη στα σαγόνια τους μέσα κρατώντας,
τη φωνή της οποίας κανένας δεν άκουσε
και της δίκης το ψήφισμα δεν ήρθε βοηθός.
Μα κατά τρόπο θεϊκό, το βεβαίωνε ο κόσμος,
φαινόταν να μοιάζουν με πέτρες ή με θεόπληκτα αγάλματα.
Όλος ο κόσμος εκείνη τη μέρα τη δύναμή σου τη θαύμασε
και δόξα μεγάλη στο δούλο σου έδωσες στη θεόκτιστη Δήλο.
Χαίρε μακάριε, πολυύμνητε Σάραπη και η σύζυγός σου
και όσοι στο ναό θεοί μας υπάρχουν.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΕΛΕΣΦΟΡΟ

Νέ<ον> ὦ θάλος ἄφθιτον []
] Τελεσφόρε σὰς ἀρετὰς []
] πάνσοφε λυσιπόνοι[ο θεοῦ υἱέ]
[κλει]νέ δ<α>ημον...
... γένη μερόπων
ἀνεγείρατε ἐκ <κ>αμάτων
βαρυαλγέα νοῦσον ἀπωσαμένω.
Παιᾶν δὲ γέγηθεν ἀχειρεκόμης
νέον ἔρνος ἔχων σε, Τελεσφόρε, τὸν περὶ κῆρι φιλεῖ
καὶ πολλάκις ἐ[κ β]αθέο[ς] καμάτου
βροτὸν ἐς φ[άο]ς εὐδ[ι]ον αὐτὸς ἄγων
μετὰ σοῦ, βαρυαν[... Λ]ητιῶδη
-χαῖρέ μοι ὦ ἰώμενος, ὦ
πολύ[τιμ]ε Τελεσφόρε- παίζει.
σὺ δὲ γηθοσύ[νοισ] περι φαιδρὰ πρόσω-
πα γέλωτα χέεις ἱεροῖ[σιν].]

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΕΛΕΣΦΟΡΟ

Νεαρό βλαστάρι ἀφθιτο (του Ασκληπιού) [],
Τελεσφόρε, τις αρετές σου (υμνούμε)⁴¹⁵ []
[] πάνσοφε γιε του θεού που θεραπεύει τους πόνους,
[] ξακουστέ γνώστη...⁴¹⁶
...των θνητών τα γένη
σηκώστε⁴¹⁷ απ' τους κόπους
απωθώντας τη νόσο που βαριά τους πρνά.
Κι ο Παιάνας με τα μακριά μαλλιά⁴¹⁸ χαίρεται
που σ' έχει νιο του βλαστάρι, Τελεσφόρε, και μ' όλη του την
καρδιά σ' αγαπά.
Και πολλές φορές, όταν απ' αρρώστια βαριά
οδηγεί σε φως λαμπρό έναν θνητό,
μαζί σου [], γόνε της Λητώς,
-χαίρε θεραπευτή
πολυτίμητε Τελεσφόρε- παίζει.
Κι εσύ στα χαρωπά μας πρόσωπα το γέλιο
που ταιριάζει στην άγια χαρά μας απλώνεις.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΕΛΕΣΦΟΡΟ

ὕμνέομέν σε, μάκαρ, φαεσίμβροτε, δῶτορ ἑάω<ν>,
 Παιᾶνος ἴδρυμα, Τελεσφόρε, κλεινὲ δ[ά]ημο]ν.
 καί σ' Ἐπιδαύριοι μὲν ἀλεξιχόροισιν αἰοδαῖς
 γηθόσυνοι μέλπουσιν, ἄναξ, Ἄχεσιν καλέοντες,
 οὔνεκ' ἄχος θνητοῖσι φέρεις στυγερῶν ὀδυνάων,
 Κεχροπίδα[ι <δ' ἄι>δο]υσι Τελεσφόρον, ἐξότε γαίηι
 νοῦσον ἀπωσάμενος πυρηφόρον ἐς τέλος αὐτοῖς
 εὐτοκίην ταχέως λαθι[κ]ηδέα, δαῖμον, ἔθηκας.
 Οὐ μὰν τοῦδε χάριν σε, Τελεσφόρε, αἶδομεν οἶον,
 ἀλλ' ὅτι καὶ Παιᾶνος ἀχειρεκόμου θεραπείαις
 ζωφόρον τέλεσ' οἶνον -ἰὼ μάκαρ- αὐτὸς ὁ Βάκχος.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΕΛΕΣΦΟΡΟ.

Σε υμνούμε μακάριε των θνητών φωτοδότη⁴¹⁹, χορηγέ των
 αγαθών,
 του Παιάνα βλαστάρι, Τελεσφόρε, ξακουστέ γνώστη.
 Οι Επιδαύριοι με χορούς και τραγούδια που τις αρρώστιες
 διώχνουν
 με χαρά σε υμνούν, βασιλιά, σ' ονομάζουν Ἄχεση,
 επειδή θεραπεύεις τους θνητούς από τις στυγερές τους οδύ-
 νες⁴²⁰.
 Του Κέχροπα οι γόννοι⁴²¹ Τελεσφόρο σε φέλνουν, από τότε που
 της γης τους
 την αρρώστια απομάκρυνες, καρποφόρο τέλος για χάρη τους,
 ευφορία που τη λύπη διώχνει γοργά, ω θεέ, τους έδωσες⁴²².
 Μα κι επειδή με του μακρυμάλλη Παιάνα τις τέχνες
 κρασί ζωφόρο⁴²³, ἰὼ μακάριε, ο ίδιος ο Βάκχος παρήγαγε.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΤΥΧΗ

Πολύχρωε ποικιλόμορφε πτανό[πους θεά]
 θνατοῖς συνομέστιε, παγκρατὲς Τύχα,
 πῶς χρὴ τεὰν ἰσχύν τε δεῖξαι καὶ φύσιν];
 τὰ μὲν ὑψιφαῆ καὶ σέμν' εἰς τεὸν ὄμι[μα] ..
 ὑπήριπας κατὰ γὰν νέφος ἀμφιθηκαμέν[α σκότιον],
 τὰ δὲ φαῦλα καὶ ταπεινὰ πολλάκις πτερο[ῖ]ς
 εἰς ὕψος ἐξάειρας, ὦ δαῖμον, μέγα.
 Πότερόν σε κλήζωμεν Κλωθῶ κελαιν[άν],
 ἢ τὰν ταχύποτμον Ἀνάγκαν,
 ἢ τὰν ταχὺν ἄγγελον Ἴριν ἀθανάτων;
 πάντων γὰρ ἀρχὰν καὶ τέλος πάντων ἔχεις.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗΝ ΤΥΧΗ

Πολύχρωμη, ποικιλόμορφη, φτεροπόδαρη θεά,
 των θνητών συγκάτοιχε, παντοδύναμη Τύχη,
 πώς πρέπει να αποδείξω την ισχύ και τη φύση σου;
 Ὅσων η λάμψη σου φαίνεται ότι φτάνει ψηλά, τα πομπώδη,
 τα γκρεμίζεις στη γη και με νέφος σκοτεινό περιβάλλεις,
 ενώ στα ταπεινά και ασήμαντα πολλές φορές δίνεις φτερά
 και σε ὕψος μέγα, θεά, τα σηκώνεις.
 Να σε πούμε Κλωθῶ⁴²⁷ σκοτεινή
 ἢ Ἀνάγκη που φέρνει γοργά το μοιραίο
 ἢ μήπως Ἴριδα, ταχύ των ἀθανάτων ἄγγελο;
 Γιατί την αρχή και το τέλος των πάντων κατέχεις.

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

Υγεία βροτοῖσι πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ
 ναίοιμι τὸ λειπόμενον βιοτᾶς, σὺ δέ μοι πρόφρων ξυνείης.
 εἴ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκέων
 ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληίδος ἀρχᾶς ἢ πόθων,
 οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτας ἔρχεσιν θηρεύομεν,
 ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις ἢ πόνων
 ἀμπνοᾶ πέφανται,
 μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ὑγεία,
 τέθαλε καὶ λάμπει Χαρίτων ὀάροις·
 σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων ἔφυ.

ΠΑΙΑΝΑΣ ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

Υγεία, για τους θνητούς η πιο σεβαστή⁴²⁸ των μακαρίων θε-
 ών, μαζί σου
 να ζούσα τη ζωή που μου μένει κι ευμενής να μου ήσουν!
 Γιατί αν υπάρχει κάποια χαρά στα πλούτη ή τα παιδιά,
 ή στη βασιλική εξουσία, που υψώνει τον άνθρωπο ως τους
 θεούς,
 ή στους πόθους, που με τα κρύφια βρόχια της Αφροδίτης θη-
 ρεύουμε,
 ή αν οι θεοί χαρίζουν κάποια άλλη χαρά στους ανθρώπους
 ή απ' τους κόπους ανάπαυση,
 μαζί σου, μακάρια Υγεία,
 όλα αυτά θάλλουν και λάμπουν και έχουν τη συντροφιά των
 Χαρίτων.
 Χωρίς εσένα κανείς δεν είναι ευδαίμων.

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΦΥΣΗ

Ἄρχα καὶ πάντων γέννα,
 πρεσβίστα Κόσμου μάτερ,
 καὶ Νύξ καὶ Φῶς καὶ Σιγὰ
 ἃ φρουρεῖς πάντα<ς> μύ<στας>,
 ἢδ' ἀγγέλλεις τοὺς Ζηνοῦς
 παιῖδας κυδίστη Ῥεῖη,
 δέχη γὰρ πάντας μύθους
 μειλιχτοὺς ἀνδρῶν ἔργοις,
 καί μοι πρῶτον μὲν ψυχὰ
 ὀρθὰν βαίνοι πρὸς γραμμὰν
 ἀψευδοῦς γλώσσης ῥύμη.
 Γυίων δ' ἀσκηθεῖς αὐθις
 γόμφοι τ' εἶεν καὶ ταρσοὶ
 ζωᾶς ἕς μέτρον τᾶσδε.
 Σὺ δ' ὦ λαμπραῖς ἀκτῖσιν
 γαῖαν πᾶσαν πυρσεύων
 Αἰῶν ἀσβέστων φλογμῶν,
 ταῖς σαῖς δέρκευ με γλήναις
 χεύων ὀλκὰν εὐαγῆ
 τῷ σῶ, Παιάν, βακχευτᾶ,

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΦΥΣΗ

Αρχή και πάντων γέννα,
 αρχαιότατη του Κόσμου μητέρα,
 και Νύχτα και Φως και Σιγή⁴³⁰
 που όλους τους μύστες φρουρεῖς
 και του Δία τα παιδιά αναγγέλλεις
 στην πανένδοξη Ρέα⁴³¹.
 Γιατί όλα τα μειλίχια λόγια των ανθρώπων
 για τα έργα σου δέχεσαι.
 Και σε μένα πρώτα απ' όλα η ψυχή μου
 μακάρι στον ίσιο να βαδίζει το δρόμο,
 στη ρύμη της γλώσσας που φέμα δε λέει⁴³².
 Κατόπιν των μελών μου οι ταρσοί
 και οι σύνδεσμοι άβλαβοι ας είναι
 στο μέτρο αυτής της ζωής⁴³³.
 Κι εσύ, Αιώνα⁴³⁴,
 που όλη τη Γη σαν πυρσός τη φωτίζεις
 μ' ακτίνες λαμπρές απ' τη φλόγα σου που δε σβήνει ποτέ,
 με τα μάτια σου κοίτα με
 χύνοντας δύναμη αγνή
 στο βακχευτή σου, Παιάνα⁴³⁵.

εἰς σὲ ζωάν γάρ τείνω
 γυίων ἐνναίων ῥευστοῖς·
 οἴχτειρον τόσσον, Τιτάν,
 ἀνθρώπου δειλοῦ δεσμόν.

Γιατί σε σένα τη ζωή μου τη στρέφω
 για όσο καιρό κατοικώ στα υγρά των μελών μου⁴³⁶.
 Λυπήσου, Τιτάνα⁴³⁷,
 τα τόσα δεσμά του ταλαίπωρου ανθρώπου.

ΟΡΦΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ ΣΤΙΣ ΧΑΡΙΤΕΣ

Κλυτέ μοι, ὦ Χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαότιμοι,
 θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Εὐνομίας βαθυκόλπου,
 Ἀγλαΐη Θαλίη τε καὶ Εὐφροσύνη πολύολβε,
 χαρμοσύνης γενέτειραι, ἐράσμιαι, εὐφρονες, ἀγναί,
 αἰολόμορφοι, ἀειθαλέες, θνητοῖσι ποθειναί·
 εὐκταῖαι, κυκλάδες, καλυκώπιδες, ἡμερόεσσαί·
 ἔλθοιτ' ὀλβοδότειραι, ἀεὶ μύσταισι προσηνεῖς.

ΟΡΦΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ ΣΤΙΣ ΧΑΡΙΤΕΣ

Ακούστε με, μεγαλώνυμες Χάριτες, που δέχεστε τιμές λα-
 μπρές,
 θυγατέρες του Δία και της Ευνομίας της βαθύζωνης,
 Αγλαΐα, Θάλεια, Ευφροσύνη που φέρνει πλούτο πολύ.
 Εσείς τη χαρά γεννάτε, εράσμιες, ευμενεῖς, αγνές,
 παίρνετε ποικίλες μορφές, κειθαλείς, ποθητές στους θνητούς.
 Σε σας ευχόμαστε, που κάνετε κύκλο⁴³⁹, και σαν των λουλου-
 διών τους κάλυκες έχετε πρόσωπα, θελκτικές.
 Ελάτε και δώστε μας πλούτο και πάντα στους μύστες να
 είστε προσηνεῖς.

ΟΡΦΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ ΣΤΙΣ ΩΡΕΣ

Ὠραι θυγατέρες Θέμιδος καὶ Ζηνὸς ἀνακτος,
 Εὐνομίη τε Δίκη τε καὶ Εἰρήνη πολύολβε,
 εἶαριναί, λειμωνιάδες, πολυάνθεμοι, ἀγναί,
 παντόχροοι, πολύοδοι ἐν άνθεμοιδέσι πνοιαῖς,
 Ὠραι ἀειθαλέες, περικυκλάδες, ἡδυπρόσωποι,
 πέπλους ἐννύμεναι δροσεροὺς ἀνθῶν πολυθρέπτων,
 <ἀγνῆς> Περσεφόνης συμπαίκτορες, ἠνίκα Μοῖραι
 καὶ Χάριτες κυκλίοισι χοροῖς πρὸς φῶς ἀνάγωσι
 Ζηνὶ χαριζόμεναι καὶ μητέρι καρποδοτεῖρη·
 ἔλθετ' ἐπ' εὐφήμους τελετάς ὅσας νεομύστοις
 εὐχάρπους καιρῶν γενέσεις ἐπάγουσαι ἀμεμφῶς.

ΟΡΦΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ ΣΤΙΣ ΩΡΕΣ

Ὠρες, θυγατέρες της Θέμιδος και του ἀνακτα Δία,
 Ευνομία, Δίκη και Ειρήνη που φέρνεις πλούτο πολύ,
 εαρινές, κόρες των λιβαδιών, γεμάτες λουλούδια, αγνές,
 που έχετε όλα τα χρώματα κι όλες τις μυρωδιές στις γεμά-
 τες άνθη πνοές σας,
 Ὠρες αειθαλείς, περιστρεφόμενες⁴⁴², γλυκοπρόσωπες,
 ντυμένες με δροσερούς πέπλους πολυθρεπτων λουλουδιών,
 της αγνής Περσεφόνης συμπαίκτριες; όταν οι Μοίρες
 κι οι Χάριτες με χορούς κυκλικούς την ανεβάζουν στο φως
 κάνοντας χάρη στο Δία και στην καρποδότρα μητέρα της⁴⁴³.
 Ελάτε στους νέους μύστες, στις όσιες τελετές που δεν έχουν
 βλάσφημα λόγια,
 και φέρτε μαζί σας καλόκαρπες κι άφογες εποχών γεννήσεις.